

ה'תשס"ז כ"ז שבט תשס"ז

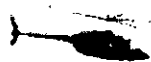
2010 9 אב

421 'ON

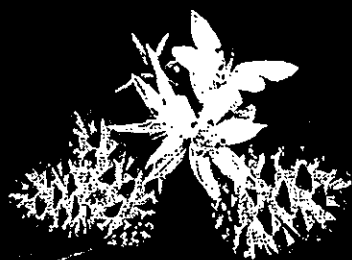
אזן ונה אבון

בנין

באשר אמות
לעבר למהות אחרת –
יפרד הפרמל האי נראה
שהוא כלו שלי,
כלו תמצית האשר,
שמחטיו, אצטרובליו, פרחיו וענניו
חקוקים בבשרי –
מן הפרמל הנראה
עם שדרת הארניים שיוקדת לים

(ניתוח "הכרמל האי נראה", מאת ולדה)

עלון הבניר

עלון "בניר" הקודם יצא לאור לקראת שבת חנוכה. אך באותו יום שישי, נר שני של החג, לא היה מי שיחלק את העלון וגם לא היה למי.

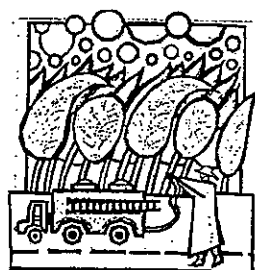
הבתים היו ריקים מאדם, הכיכר והדשא הגדול היו מיוזמים ואיש לא חלף בניחותא בשבילי המשק בדרכו. רוב האוכלוסיה התפנתה כבר אמש, לאחר שניתנה הוראה חד משמעית לעזוב את הישובים בשל השריפה שהשתוללה בכרמל.

בניר עציון הוכרז מצב חירום ונותרו בה רק גברים ונערים שעסקו במשימות שמירת הקיים, כיבוי אש, תצפיות, פטרולים והגנה. ניר עציון לחמה שוב על חייה כפי שעשתה, לא אחת, בעבר. ימי השריפה היו ימי מתח, חרדה וחוסר ודאות לכולם. המפונים שתו בצמא את דיווחי התקשורת הבלתי פוסקים שרק "ליבו את האש" ונתנו תמונה קודרת מזו שהתרחשה במציאות. הנשואים במקום, התרצצו ברחבי המשק ומחוצה לו כשהם נכונים לכל משימה, מבלי שיתנו לעייפות להכריע אותם. רק לאחר שכבתה האש והחיים חזרו למסלולם, אנו מתפנים להבין ולעכל את כל מה שקרה פה. נזכרים ברגעים דרמטיים ובמצבים הרי גורל, אך גם בחוויות מרגשות ובאירועים קלילים ומעוררי חיוך. עלון זה, בא לתעד אותם זכרונות, מחשבות, מסקנות ולקחים מארבעת ימי השריפה ומחבר אותם לפסיפס רב גוני, בו כל חלק חשוב וחיוני להבנת התמונה בשלמותה. זוהי ניר עציון של חנוכה תשע"א, שרב בה האור על החושך, שאנשיה טובים ועוזרים זה לזה ולוחמים שכם אחד לקיום הבית של כולנו.

קוראי "בניר" הותיקים זוכרים בודאי את המדור "קו חביב מזיו", עמוד מאויר בקלילות ובהומור שצייר עבורנו זיו רון כשהיה אז רק ילד. במשך שנים לא היה לו ממשיך ב"בניר", אולם בעלון זה מתפרסם עמוד מחוייך שאייר טמיר בן דרור ושמו "מבט צעיר מטמיר". זיו, שהיה בינתיים למאייר מקצועי, נענה לבקשתנו ואייר עבורנו את שער העלון המדהים.

כשבוע הבא יחול ראש חודש שבט בו חל חג האילנות. גשמי הברכה העזים שירדו אחרי השריפה הרוו את הר הכרמל החרוך מלהבות האש ו"ידליקו שוב את האדמה בשלהבת ירוקה". הטבע ישוב ויוריק ופרחי הבר יצבעו את ההר בשלל גוונים.

מי יתן ונדע גם אנו לשמר את האהבה שהתלקחה בנו מחדש לניר עציון ולאנשיה ונצא מאוחדים לתקופת צמיחה והתחדשות.

נירה ופסי
מערכת "בניר"

banirezion@walla.co.il

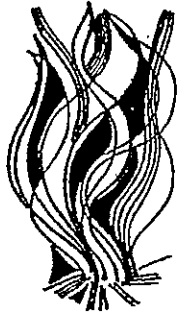

אש בכרמל 2010

האש והניצוצות שהשאירה

חרב רונן לוביץ

"אש, אש, אש, אש" ... קריאות אלה מהדהדות בעת ההסתערות בסיומם של מסלולי אימונים, אני זוכר את הימים בטירונות בהם חיכינו לשלב הזה שמסיים פרק משמעותי בחיילות. אלה הרגעים בהם מסתיימים שורה של תרגילי פרט, חוליה, צוות ומחלקה. המתח העצום שנאגר במהלך הסדרה נפרק, וסוף סוף מגיעים לאקשן, ומבצעים אימון "על רטוב", באש חיה, ומרגישים את חוויית הלחימה "על באמת".

כמה שנים מאוחר יותר, עמדנו לעלות לעוד שירות מילואים בלבנון, והימים ימי מטעני צד המתפוצצים ליד משאיות ספארי, ומארבים לכלי רכב שונים. חזרנו אל מתקן אימונים שנמצא באותו בסיס טירונות לתרגל נהלי קרב בתנאי לבנון. ברקע שמענו את הקולות, קולות מלחמה במחנה של חיילים צעירים הצועקים באקסטזה: "אש, אש, אש". היינו מבוגרים מהם במספר שנים בלבד, אבל הניסיון של אותן שנות לחימה בלבנון יצר בינינו פער של דור מבחינת היחס שלנו אל המלחמה. לא יכולנו שלא להיאנח מתוך כובד ראש של זקנים שבעי קרבות ולתמוה איש אל אחיו: "מה הם מתלהבים, התבר'ה הצעירים האלה". מה פשר השמחה שנשמעת בקולם כשהם שואגים "אש, אש"?

אכן כוחה של האש בהיותה כוח הרסני ומסוכן מאין כמוהו. כאשר רוצים להזהיר משהו מפני סכנה אפשר לומר לו: "אתה משחק באש". כאשר אש יוצאת מכלל שליטה היא מסוגלת תוך שניות ספורות לכלות ולקטול ללא רחם, ולמחות את מה שגדל, נבנה והתפתח משך שנים. יכולים היינו להיווכח בשריפה האחרונה בעוצמתה הנוראית, כאשר בין רגע נספו באש ארבעים וארבעה איש ואישה, כמניין נרות החנוכה שהודלקו בימי השריפה.

האש היא כוח הטבע הנורא ביותר שיכולים בני אדם להפעיל. ואמנם כאשר מפעילים אותו נכון זהו הכוח בעל החשיבות הגדולה ביותר. כאשר האש בשליטה היא מעניקה אור וחום ותרומתה לחיי אנוש לא תסולא בפז. השימוש באש הוא שאפשר לבני האדם לעבד את מזונם ולבשל, באמצעות השימוש בלהבה ובחום יכלו לעבד חומרים שונים כגון מתכות, לברא יערות, להבריא מזיקים ועוד. השליטה באש היא שאפשרה את החגירה לאזורים קרים יותר, שללא האש היו נותרים מחוץ לתחום ההתנחלות האנושית. האש היא הכוח המניע הבסיסי ביותר של עולמינו, הגורם המרכזי והראשוני ליכולת הפיתוח והיצירה האנושיים. אותה אש המכלה ושורפת ומביאה חורבן, היא גם שמסוגלת להביא ברכה עצומה לעולם. הכול תלוי במידת השליטה של האדם עליה והשימוש שהוא עושה בה. האש הפכה להיות סמל ליצירה האנושית, והכוח המניע של האדם והאנושות. אומר הנביא ירמיהו: "והיה בליבי כאש בוערת עצור בעצמותי". אש היצירה מאפשרת לאדם לייצר ודוחפת אותו ליצור.

המיתולוגיה היוונית מספרת שבגלל העוצמה הרבה והתועלת העצומה של האש האלים לא היו מוכנים לתת אותה לבני האדם. היה זה פרומיתיאוס שגנב אותה. פרומיתיאוס היה בן למשפחת הטיטנים הענקים שנלחמו נגד זאוס שליט האלים. הוא אהב את בני האדם ורצה לדאוג להם. פרומיתיאוס ראה שהעולם האנושי הינו חשוך, קר וקשה, והוא החליט להביא להם את האש הגואלת. פרומיתיאוס טיפס על הר האולימפוס, לקח ניצוץ אש ממרכבתו של הליוס, הכניס אותו לתוך קנה חלול והעביר אותו לבני האדם. פרומיתיאוס נענש על ידי האלים בעונש חמור ביותר, שכן האלים היוונים, קנאים גדולים הם, ואינם מפרגנים לבני האדם. הם רצו לשמור את האש לעצמם, ובמעשה הגניבה שלו, הפר את כוונתם. הוא נענש, ואף בני האדם נענשו, שכן זאוס שלח לעולם את תיבת פנדורה, שממנה יצאו כל הדברים הרעים: סבל, חולי, ושאר פורענויות.

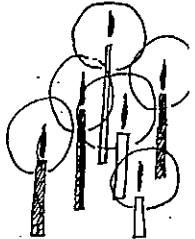

אש בכרמל 2010

גם על פי מקורות היהדות, הפעילות האנושית מתחילה מגילוי האש, אולם האדם לא גנב אותה. במוצאי השבת הראשונה של הבריאה, יום אחרי שנוצר האדם נתן בו הקב"ה בינה, והוא שפסף שתי אבנים זו בזו, הוציא מהן אש, והתפתחות האנושית יצאה לדרך. אנו מברכים על הנר מדי מוצאי שבת בהבדלה "בורא מאורי האש" לזכר לאותה פעולה של הוצאת האש. המצאת האש לפי מקורותינו משקפת אפוא דווקא את טובו וחסדו של הבורא שרוצה בטובתם של ברואיו.

בימי השריפה הגדולה כשחווינו את עוצמתה ההרסנית של האש, הרגשנו עד כמה אנו תלויים בהשגחה העליונה. כאשר אכלה האש את כל סביבותינו, והתקיים בנו הפסוק: "וְהָצִי אֵשׁ בְּיַעֲרָה וְאָכְלָה כָּל סְבִיבֶיהָ" (ירמיהו פרק כא), הרגשנו שאם באורנים נפלה שלהבת, אין אנו אלא אוזבי הקיר. אלף כבאים לא הצליחו לכבות, ואלף פרשנים לא יכלו לחזות לאן תגיע האש ועד כמה תוסיף להתפשט. היכן תכה ותכלה, והיכן תדלג ותפסח. אל מול האש ניתן היה לחוות באופן העמוק ביותר את חוויית אפסות האדם ותלותו בהשגחה העליונה, בבחינת "עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לוהט" (תהילים קד, ד).

היתה זו תקופה קשה בה כאב ושמחה מהולים היו זה בזה. בוודאי כאשר נודע לנו שהמשק שלנו ניצל, ולכל אנשינו שלום ואף לבתינו ולרכושנו, מותר היה לנו ואף צריכים היינו לחוש שמחה יחד עם הכרת תודה לה'. אולם בד בבד עם השמחה האישית שלנו גדול וצורב הוא הכאב. כאבם של משפחות הנספים בשריפה, וכאבם של שכנינו בימין אורד, בעין הוד ובבית אורן שאיבדו את בתיהם ורכושם.

משום כך סירבתי בתוקף להפצרותיהם של אנשי תקשורת מסוימים (בעיקר מהמגזר החרדי) לנפק להם סיפורי ניסים ממה שהם הגדירו "נס ההצלה של ניר עציון". הרגשתי שאין מקום להדגיש את מרכיבי ההצלה, כאשר הסיפור בכללותו הוא סיפור של טרגדיה איומה. אין זה ראוי לצרוב בזיכרון תודעה של תשועה גדולה, כאשר מה שאירע היה במושגים דתיים חזון אף גדול. שמחה גדולה והודיה לה' אכן היתה, אך נס גדול לא היה פה. הניסים הקטנים צריכים לתפוס מקום בשוליים, ולא לעמעם את עוצמת האסון. רק כשמפנימים את גודל הטרגדיה יכולים אנשים לערוך חשבון נפש אמיתי, כל אחד עם עצמו, כמתחייב מהגישה היהודית האותנטית.

מה שעוד היה בזמן השריפה ולאחריה הוא הרבה נכונות להושתת יד. העזרה ההדדית והסולידאריות שהתגלו בתקופה זו היו מרניני לב, והם היו חוצי מגזרים וביטאו את הגישה האנושית והמידות הטובות היוצאות מהכוח אל הפועל בעיתות מצוקה. אנו רוצים לקוות שכל העם ידע להמשיך ולבטא את האמפטיה והסולידאריות שגילה בעת צרה גם בימים רגועים של שגרה. מי יתן ונשכיל לקחת מעט צרי ומעט לוט מבשמי האחוזה של הימים הקשים, השחורים שהיו אל הימים השגרתיים, האפורים שיהיו. יהיו אלו כמה גיצים וניצוצות של נחמה שיישאר איתנו מימי החנוכה דהשתא.

"לצאת דחוף מהמשק!!!" (פורסם ב-YNET 5.12.10)

אסף וול

הנוף מחלון ביתי נתן השנה משמעות חדשה למושג "חג אורים". כתושב ניר עציון זה למעלה משלושה עשורים, לא חשבתי כי ניתן לחדש לי דבר בז'אנר שריפות היער. לצערי הסתבר שיש נפגעים בנפש ובמספרים שכמותם לא הכרנו.

תושבי ניר עציון מתורגלים. אצלנו, כשריח אורנים נישא ברוח הערביים, זה בדיוק הזמן להתקשר 102. את יישובנו אף מפארת כבאית הדורה מאז "השריפה ההיא" של 1998. היא ניצבת לה מעדנות מול גן הילדים, שהרי עיקר שימושה הוא תצוגה עבור הפעוטות. גם מבוגרים מוצאים בה עניין לעתים. בכל זאת, לא בכל יום נתקלים ברכב בעל מספר רישוי בן חמש ספרות.

מספר לקחים הופקו מ"השריפה הגדולה" באוקטובר לפני 12 שנים, שחרכה חלקים מובחרים מהמשק. הביטוי "השריפה הגדולה" מזכיר לי מעט את "המלחמה הגדולה" של 1914. כך כונתה טרם פרוץ מלחמת העולם השנייה, זו שהיתה גדולה באמת. כך גם אנו, לא תארנו לעצמנו שיש גדולה מ"ההיא". כך או כך, הפינוי היה הפעם מוקדם ויעיל יותר. לפחות לי נדמה היה שכל אחד יודע מה עליו לעשות ואחרי הילדים, אני מתפנה להוצאת זקני העדה.

שוב המזוודות

"בוא סבא" אני מזרז אותו. "עכשיו?" נזעקת סבתי "מה פתאום? אנחנו בדיוק אוכלים ארוחת ערב". הודעות האס.אס.אס נעשות תכופות ובעלות סימני קריאה רבים יותר. "לצאת דחוף מהמשק!!!" ל כמה מחבריהם של מייסדי השושלת שלי אין בנים במשק. אני דופק על דלתותיהם ומסייע עם המזוודות. שוב המזוודות.

אם מחסרים אותי, הנהג, עמד ממוצע הגיל ברכבי המתפנה מהמשק על 84. מספר השנים הכולל: קרוב ל-350. באמצע הכביש עומד צוות טלוויזיה ומעכב את הפינוי, עוצר מספר רכבים לראיין את יושביהם. פניהם של הוותיקים משתדלים שלא להביע רגשות אל מול המצלמות. כיפות סרוגות וידיים מחוספסות. הם כבר "פזנו" מגרמניה בשנות ה-30, מבארות יצחק המופגז, מגוש עציון העולה בעשן. כעת בפעם המי יודע כמה, מגרשת אותם האש מן הבתים.

ביציאה רכבי משטרה, כבאיות ושיירת אוטובוסים של המועצה. ראשו ארוך השיער של אחד מנערי המשק מציץ מבעד לחלון, מבקש לרשום את שמות היוצאים. "למה הוא לא מסתפר?" תובעים ממני הייקים הקפדנים להסביר. אני נשבע להם שאין לי מושג מי אחראי לשערוריה, וממהר למקום הפינוי.

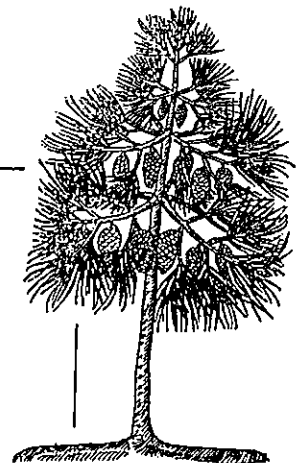

הדשא הכי ירוק

קשה לעזוב את ניר עציון, המקום הטוב בעולם לגור בו. נכון, לפעמים הוא קצת מתנהג כמו קיבוץ עסיסים ממבצע סבתא. גם אצלנו יש תקנון שאפילו רש"י מתקשה לפרש. בצרכנייה יגערו בך ש"תמיד אתה בא בדיוק כשסוגרים" לא משנה מתי תגיע ועל לוח המודעות תתבשר כי "נמצאה כיפה". חזירי הבר הופכים את הגינות, התנים מרעישים בלילות וכבר שלושים שנה מאיימים שיסגרו את האורווה.

אבל גם אם ראשנו שח, יש כמה עובדות שחשוב לזכור. למשל, שבניר עציון מכינים את הגפילטע הטוב בעולם. ושיש לנו את הילדים הכי חכמים, את הצעירים הכי קרביים, את הזקנים הכי נרגנים ואת השניצלים הכי גדולים. בית הכנסת שלנו תמיד מפוצץ באורחים, הטרקטורים שלנו הכי ירוקים, הפרות שלנו הכי שמנות והרב שלנו ערך כבר אלפי חתונות.

חיים אצלנו אנשים חרוצים ויש לנו שכנים מצוינים. אז נכון, עכשיו הנוף חרוך וריח הפיח עומד באויר. בכל זאת יש דבר אחד שבו שמנו לעולם יינשא למרחוק: הדשא שלנו - הכי ירוק.

הביא לי הרוח

מילים ולחן: אמנון בקר

מראש הכרמל השובב
צוחק אל הים וגליו
הביא לי הרוח
עם ערב ישוח
ריחות אורנים בכנפיו.

גלים יהמו אל החוף
ניחות האורן, מה טוב
הביא לי הרוח
עם ערב ישוח
ריחות אורנים בכנפיו.

שתי כתבות אלה נשמטו בטעות מן העריכה,
ועדת עלון מתנצלת על כך בכנות. מכיון שהן
חשובות לעלון לא פחות מן השאר אנחנו
מצרפות אותן בנפרד.
(זה מה שעלול לקרות כשעובדים כל הלילה
לגמור עלון)

שריפה בכרמל

טל ליאון

בוקר יום ה' אני מקבל דיווח ראשוני ממאיר שיש שריפה ליד האוניברסיטה, כבר במהלך היום אנו רואים את העשן ההולך ומיתמר מעל חיפה והאזור כולו. העשן נראה כענן גדול ההולך ומאיים על כולנו. בצהריים אני מקבל דיווח נוסף ממאיר כי השריפה הולכת ומתקרבת. אנו מתחילים לברר מה קורה והמשמעות מתחילה לחלחל פנימה. בשעה 17:00 אנו מקבלים הוראת פינוי, מזל שאנו מוכנים ויודעים את סדר הפעולות בו אנו צריכים לפעול, ברוך השם כל מי שהיה צריך להתפנות פונה ... והשאר כבר ידוע.

בראשית דברי ברצוני לומר תודה לכל מי שנשאר, לכל מי שהתפנה, לכל מי שעזר, לכל מי שרצה להגיע ולעזור אך קיבל בהבנה את בקשתנו שלא יעשה כן. לכל מי שנשא תפקיד וגם למי שסתם היה התעניין דרש בשלום ... כל מי שחשב על... וכל מי ששכחתי.

אנו שוב רואים שאנו יכולים לסמוך על עצמנו, הקהילה שלנו חזקה איכותית ויודעת לתפקד גם במצבי שגרה וגם במצבי משבר, זה מראה על חוסנה של קהילת ניר עציון.

אנו שוב רואים שיש לנו בנים שבאים ואוהבים את הבית, יש לנו תושבים שאוהבים את המקום ואת האנשים ויש לנו על מי לסמוך על אבינו שבשמיים שכנראה אוהב את ניר עציון ביחד עם כולם.

כוחות המשטרה, הכיבוי וההצלה וגם ראש הממשלה נקטו עמדה מאוד זהירה מאז האסון של האוטובוס, ונתנו הוראה שלא להתעמת עם האש על מנת שלא יהיו יותר הרוגים. ולכן ראינו שוב ושוב, שאם אנשינו לא היו מכבים את האש במפעל, בימין אורד, באזור הרפתות ובבית הספר, האש יכלה בקלות להגיע גם לניר עציון.

בישיבת סיכום ראשונית שערכנו על השריפה הועלו מספר לקחים – אחד הלקחים החשובים בעיני זה האיזון שיש ליצור בין אוכלוסייה שנשארת לבין אוכלוסייה שמתפנה. אני זוכר כי בשריפה של שנת 1998 מספר מבוגרים שנשארו ונלחמו על ביתם, לא יכלו לעזוב את המקום ולא הסכימו להתפנות, אני מבין אותם, זה קשה לראות את הבית שלך עומד להישרף.

כבר אמרו חז"ל "ונשמרתם לנפשותיכם מאוד" כאן אנו מקבלים את הציווי על החיים מצד אחד אף אחד לא יגן על הבית שלי, מצד שני צריך לעשות את הדברים בזהירות הנכונה ובמינון הנכון.

צוות צח"י – צוות חוסן יישובי נועד להגדיר את מצבי המשבר השונים של הקהילה כגון: שריפה, תאונת דרכים, פיגוע וכדו' ואת דרך הטיפול בכל אחד ממצבים אלה. אמנם בארוע זה, צוות צח"י הרשמי של ניר עציון לא הופעל במלואו, אך הופעלו הגורמים הנכונים שטיפלו בצורה מקצועית בכל מקרה ובכל מצב שהיה. אנו צריכים לקחת את הצוות הזה שהתחיל לפעול בעבר לחזקו ולטפחו וכך נוכל ליצור את האיזון בין הרצון העז להישאר ולהיות חלק לבין מי שתפקידו לטפל במבוגר לטפל בילדים ועוד, ולא כולם חייבים להיות גיבורים...

אנו חזקים ויכולים לעמוד בכל אתגר מתוך עצמה ולא מתוך חולשה, אנו צריכים לגלות את העוצמות הטבועות בנו לחזקם ולקחתם קדימה לתקופה חדשה וטובה לניר עציון.

בהערכה רבה לכולם.

כאן המקום להרכין ראש ולזכור את הצוערים ואת כל מי שנהרג בעת מילוי תפקידו - יהי זכרם ברוך

משולחנה של ועדת חינוך

טלי ליאון

ארועי השריפה, הפינוי והתארגנות שלאחר מכן, שינו את כל התוכניות של חופשת החנוכה, (איכשהו הרגשנו שלאחר השריפה, לא יהיה נכון במיוחד להוציא את הילדים לניווטים ביער עופר כפי שתוכנן...)

הפניות הרבות שהגיעו אל חברי הוועדה, לתרום עבור מה שנקרא "פעילות הפוגתית" של הילדים והנוער, שלמרות שב"ה חזרו לביתם וסביבתם הטבעית שלא ניזוקה, חוו מס' ימים של חרדה ודאגה (לבית, לאבות שנותרו להגן על המשק, לחברים שביתם נשרף), הניבו שבוע שהיה אינטנסיבי במיוחד עבורם, או כפי שהגדיר זאת אחד הילדים, "איזה באסה שחופש חנוכה נמשך רק שלושה ימים, יכולנו להספיק עוד מלא דברים.."

(כמובן, שלפעילויות השונות היו מוזמנים גם תושבי ימין אורד). כידוע לכולם, ביום ראשון קיבלנו את ההודעה כי ניתן לחזור הביתה, ולשמחתנו גילינו כי בבית הכל נותר כפי שהיה. כבר ביום ראשון בערב יצאו בני הנוער להופעה של מוש בן ארי בפתח תקווה, כהוקרה על תרומתם במהלך הפינוי והשריפה, ההופעה התאפשרה אודות לשילוב תרומות בין חברת ההפקות של הזמר ותורם בשם רונן שירה שתרם את ההסעה.

את יום שני בחרנו להותיר כיום התארגנות והתכנסות לאלו שעדיין לא חזרו. ביום שלישי, פתחנו את הבוקר עם סדנאות עבור ילדי א' – ה', שהנחתו צוותי החרום של המועצה (עוס"יות ופסיכולוגיות), ומטרתן מתן אפשרות לוונטילציה רגשית של הילדים, שיתוף בחוויות השונות שחוו ובמפוי צרכים ראשוניים. (ותודה ליונית ויהודה שהתגייסו ללוות את הסדנאות, וכמובן למדריכים של הקבוצות הצעירות!!)

לאחר הסדנאות נסעו הילדים והנוער בליווי הורים להצגת "מאה ואחד דלמטים" בתל אביב שנתרמה אף היא.

בערב יום שלישי, התקיימו הסדנאות לנוער (ז' – י"ב), ולאחריהם התקיים מופע ג'אגלינג באדיבות מחלקת הנוער של המועצה.

ביום רביעי בבוקר הוזמנו כל ילדי א' – ה' לפעילות במועדון החבר החדש, של משחקי חשיבה ויצירה, פעילות זו אורגנה ונתרמה ע"י מחלקת החינוך של המועצה, מתוך מחשבה לספק תעסוקה לילדים בגילאים אלו ולאפשר להורים זמן להתארגנות.

אחר הצהריים נסעו ילדי א' – ה' להצגה "מלך הגוגל" בקיבוץ יגור (תודה לענבל יהב וחנה נווה שליוו את הילדים) וכיתות ו' – י"ב, נסעו לסרט בסינימה סיטי בהרצליה בליווי של אורון ונטע. ההצגות וההסעות נתרמו ע"י מחלקת הנוער של המועצה.

ביום חמישי, נסענו, שני אוטובוסים מהמשק, ליום הורים וילדים חוויתי במיוחד ב"סופרלנד" בראשון לציון, גם פעילות זו נתרמה למען הילדים ע"י מוסדות הרב גרוסמן.

ביום שישי, לא התארגנה פעילות, לאור העובדה שנשמעו קיטורים בסגנון, "אבל אמא לא היה בכלל חופש..". ובמוצא"ש יצאו בני הנוער להופעה של שולי רנד בפתח תקווה. כמובן, כל הפעילויות התקיימו בשיתוף פעולה עם רונן ונטע.

זה המקום להודות לכל התורמים:

לרפי אבני – מנהל מחלקת החינוך של המועצה שנתרם לכל בקשה שלנו.

לצוות העוס"יות והפסיכולוגיות ממחלקת הרווחה והשרות הפסיכולוגי החינוכי.

למאיה גולן – ממחלקת החינוך של המועצה.

לרונן שירה והתנועה הקיבוצית- שתרמו את היציאה להצגה בת"א ואת ההסעה להופעה של מוש בן ארי.

ליוסי - ממוסדות הרב גרוסמן על היציאה ל"סופרלנד".

בתקווה שנחזור במהרה לשגרה הטובה והברוכה,

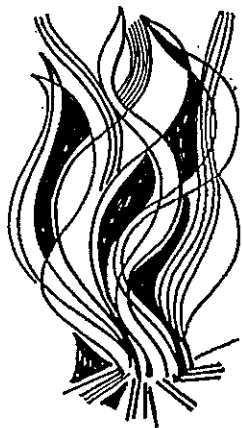
מאחלים שיקום מהיר לשכנינו בעין הוד וימין אורד,

אש בכרמל 2010

נס חנוכה תשע"א – דברים שנאמרו במסיבת ההודיה לאחר השריפה

פסי מאור

במוצאי השבת שעברה אמורים היינו לחגוג את חג החנוכה ב"מסיבה מוארת במיוחד".
אולם בנקודת הזמן ההיא, מסיבת חנוכה נראתה רחוקה מאי פעם.
במקום אורות, קיבלנו אורים. במקום שלהבות נרות מרצדות, האירו לפידי ענק של אש
את ראשי ההרים. במקום ריח שמן זית, מילא את האויר ריח חרוך של עשן ושל פח.
במוצאי השבת שעברה לא ציינו את ניצחון המכבים במלחמותיהם, אלא נלחמנו בעצמנו
על קיום הבית שלנו. מי שהיה פה בגופו ומי שהיה פה בנפשו, בדאגתו ובגעגועיו.
האש שבה לכרמל כריטואל החזור על עצמו מדי כמה שנים. אנו למודי ניסיון לרחרח אחרי
כל משב רוח ולנסות לזהות אם מדובר במדורת ל"ג בעומר, ריח מנגל של יום העצמאות או
תחילתה של שריפת יער משתוללת. כך היה גם הפעם. אלמלי הדיווח באמצעי התקשורת
לא היינו שמים לב ביום חמישי שעבר, נר שני של חנוכה תשע"א, לעשן המיתמר מצפון.
כיוון הרוח לא היה לעברנו, הריח עדיין לא הגיע לאפינו ואיש לא חזה את הדרמה העומדת
להתחולל בעוד שעות ספורות.
הדיווח על אוטובוס הצוערים שנלכד באש וגורלם המחריד של נוסעיו הבהיר לנו, שמדובר
באירוע רציני ביותר. עוד בטרם הוכרז על פינוי ניר עציון הבינו רבים מאיתנו שזהו
התרחיש הבא. היה מי שהזדרז וארז תיק קטן עם ציוד מינימלי ליום יומיים, בעוד מערך
החירום במשק מגויס לפינוי מסודר שיתן מענה לכל האוכלוסיה במקרה הצורך. כשניתנה
ההנחייה "לצאת מהמשק עכשיו"!!! לא נכנס איש לפאניקה וההתפנות הייתה מהירה
ויעילה ברכבים פרטיים ובאוטובוסים. המפונים: קשישים, נשים וילדים הגיעו למרכז
מיר"ב ומשם אל מלונות באיזור ואל בני משפחה אוהבים ודואגים.
בניר עציון נשארו הגברים. איש לא אמר להם להישאר כי זה הרי ברור, שאין מפקירים
את הבית. זיכרון השריפה מלפני 12 שנים עודנו טרי, ומה שהוכח אז היה נכון גם להיום:
"חייבים לשמור על המשק"!

אל חבורת החברים וצעירי המשק הגיעה תגבורת של בני המשק שכבר אינם גרים פה,
אבל עבורם ניר עציון היא עדיין ביתם. מבלי שנקראו הגיעו בנינו למרות הדרכים
החסומות, מכירים כל דרך ופירצה עוד מילדותם וחברו אל הנשואים. חילים שהגיעו
לחופשת שבת דרשו ממפקדיהם לאפשר להם להישאר במשק עד שתכבה האש. במבחן
האש עמדו אוהביה האמיתיים של ניר עציון ונלחמו למענה בחירוף נפש.
עובדי הרפת, הלול ופינת חי עבדו במסירות ובתנאי לחץ בלתי אפשריים כדי שבעלי החיים
לא ייפגעו. חליבות מסודרות שלוש פעמים ביום התקיימו כסדרן גם כשהאש התקרבה
לניר עציון.

המלון פונה מאורחיו והפך למקום כינוס ולינה של הגברים במקום. במקום אורחים
מהודרים שבאו לחופשה, מילאו אותו גברים ונערים מזהמים, טרוטי עיניים ומגודלי זיפים
שנלחמו לא רק נגד האש, אלא גם נגד המשטרה וכוחות הכיבוי שדרשו מהם להתפנות
ומיד!

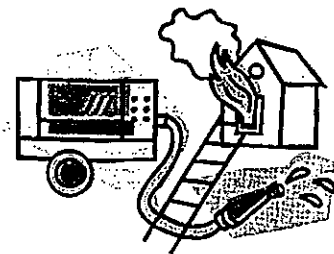
גם כשהמפעל "אוכל ביתי" נסגר עקב הנסיבות, היה מי שדאג למזון תחליפי שישלח למפעלים ולהפעלתו המחודשת עוד בטרם ניתן האישור לכך. מלחמה על הבית. פשוטו כמשמעו: פטרולים ותצפיות, ברכב וברגל הגיעו הגברים שלנו לכל מקום שנדרש. להציל את תושבי גבעת וולפסון המוקפת אש, לימין אורד הבוערת וגם לעין הוד העולה בלהבות. הכבאית הישנה שלנו, ועליה גברים אמיצים הגיעה רוטנת וגונחת לכל מוקד איש ועשתה את המלאכה נאמנה. מרחוק, כוססים ציפורניים ממתח ודאגה מול אמצעי תקשורת מתלהמים, חיכו המפונים לאות רגיעה. דאגת נשים לבעליהן, ילדים לאביהם והורים לילדיהם. שמועות על "בתי ניר עציון העולים באש" החרידו את הלבבות. "הכל בסדר" הרגיעו הגברים את המטלפנים הנסערים אבל לא שכנעו את מי שעמד מצידו השני של הקו.

ומעל הכל, הייתה פה הרוח. רוח מזרחית חזקה המלבה את האש וקובעת את כיווני התפשטותה. אבל בעיקר, הרוח האנושית, רוח של אחדות בדירה, של אחווה ושל שותפות גורל. אותה רוח שאנו כה כמהים לה בימים כתיקונם והיא כל כך טבעית במצבי חירום כאלה. את מקום "אש המחלוקת" שאנו כה רגילים בה, תפסה ה"אש בלבבות", שפעמו כולם בקצב אחיד וברצון אחד להגן על הבית של כולנו. חזרנו הביתה ועלינו בכביש המתפתל ההרה. מטעי בגנות שרופים, עצים משחירים וריח עשן כבד קיבלו את פנינו. מימינו עין הוד השרופה ומשמאלנו ימין אורד שהאש עשתה בה שמות. ליבנו יוצא אל שכנינו שאיבדו את ביתם ואת רכושם ובה בעת מתרחב משמחה למראה ניר עציון שלנו, שלוה וירוקה כמו תמיד. תודה נשלחת לכל מי שהיה לו חלק במשימות שמירת הקיים, ההגנה וההצלה מהמשק ומחוצה לו. לכבאים, לשוטרים, לאנשי הקק"ל, לאנשי המועצה האיזורית, למתנדבים עלומי השם שהגיעו לסייע, לקיבוץ הדתי שנחלץ לסייע בכל הנדרש ואנשי קיבוץ לביא שאיפשרו את קיום בר המצוה של אוראל שער כהלכתה. לכל אותם אנשים טובים שפנו ברצון לעזור, שעודדו וניחמו. תנחומים למשפחות שאיבדו את יקיריהן באירוע שקיבל את השם: "אסון הכרמל". מסיבת חנוכה לא חגגנו בשבוע שעבר. אבל חג חנוכה זה לעולם לא יישכח, ובתוך עוצמת הרגשות המעורבים אותו "נס גדול שקרה לנו" ייזכר לשנים רבות. כמה טוב לחזור הביתה וכמה נעימה ומחממת לב היא תחושת ה"ביחד" האופפת אותנו בימים אלה והלוואי שתמשיך לשרות בינינו גם בימי המבחן שעוד יבואו עלינו בעתיד.

שבת פרשת מקץ

אלעד בן דרור

את ההיסטוריה של השריפה בניר עציון אפשר לכתוב גם על בסיס הודעות הטקסט (מסרונים/ אסמאסים) שקיבל ושלח כל אחד מאיתנו – ולא משנה היכן הוא היה. אלו שנתנו בניר עציון, הגדרו אצל טל ליאון כ"קבוצת תפוצה" וקיבלו עלפי הצורך עדכונים ופקודות. הודעת הטקסט שבישרה על תדריך לקראת שבת במלון בשעה 14:00, כינסה אותנו למחזה הזוי. לובי המלון הפך לחמ"ל עם רשימות שמירה ושיבוצים, והאווירה הכללית הזכירה משהו שבין מחנה צבאי למחנה בני עקיבא. בלובי התקיים תדריך וחולקו מטלות. טל מסר את המסגרת ההלכתית למצב כפי שמסר הרב רונן, גרשון טל דיבר על המשימות לביצוע ויואל, ביקש שלמרות הקרנבל שנוצר ננסה לשמור עד כמה שאפשר על חדרי המלון ומתקניו.

התפזרנו בחדרי המלון ("אני רוצה חדר עם הנוף לשריפה"), הדלקנו נרות חנוכה ("לא מספיקה האש מסביב שאתם צריכים להדליק עוד?"), והתכנסנו לתפילת קבלת השבת בלובי כשרובנו לבושים בחולצות שבת לבנות. על רקע השקיעה העיניים מלוות את המטוסים היוונים – מגיעים במבנה מסודר מכיוון הים וממטירים את תכולתם על האש. להשלמת האווירה המוטרפת, נכנס ללובי רפעת (מהמפעל, המכונה רפעת עדן) כשבידיו ספרי התורה שלנו שהופקדו מבעוד מועד בבית חב"ד בעתלית.

רגע לפני כניסת השבת נכנס ללובי בחור חרדי צעיר מבני ברק שבא "לעזור במה שצריך". למרות שלא בטוח שהיה בכך צורך קיבלנו אותו בברכה (אגב, אני כותב את הדברים בנימה אישית ולא כסוג של "תחקיר", אבל דעתי הייתה שאין צורך בניר עציון באנשים נוספים מעבר לכ- 40 איש שכבר היו. טל פוליטיס, תושב במשק בעבר ומפקד פלגת לוחמים בשיטת התקשר אלי כבר בתחילת האירועים והציע להגיע "עם כמה לוחמים שרק תגידו"; תושבים, חברים ובני משפחה התקשרו אלי כל הזמן בשאלה אם נחוץ להגיע – ולכולם עניתי שאין בכך צורך אלא אם כן יש להם כבאית משלהם...).

בארוחת שבת האווירה הייתה טובה. למרות שידענו שבלילה המטוסים לא יעבדו התחושה הייתה כנראה שהחלק המכריע כבר מאחורינו. אבל המציאות טפחה על פנינו במהירות. עוד בתחילת הלילה נדלק קו הרכס ממזרח למערב והאש הלכה והתקדמה לכיוון ניר עציון. בשלב מסוים כונסנו בלובי המלון להיערכות מיוחדת. הצעיר החרדי שהגיע לעזור היה מבוהל ומבולבל והתרוצץ ממקום למקום, ניסיתי לדבר איתו אבל לא ממש הצלחתי. הרוח, מכל מקום שינתה כיוון, כך שבאזור המשק הסתמנה הפוגה אולם בית הקברות והמפעל החלו להיות בסכנה מוחשית.

סמוך לשעה אחת בלילה הייתי ב"פטרול רכוב" במשק. עימי היה בחור בשם נחשון, מתנדב שהגיע מחדרה. כיון שהיה חשש מביזה (כפי שהיה בעין הוד בלילה הראשון של השריפה) סיירנו בכל המשק. היינו מאחורי בית הכנסת כשאלון פרידמן (החמ"לסט מהלובי) התקשר: "התצפית מהרפת דיווחה על החמרה באש באזור ימין אורד, לך לבדוק, ואם צריך נקפיץ את כולם". נסענו לכיוון מפעל ההנצחה אבל כבר ליד הבית של יוסי עדן ראינו לפיד עצום של להבה מעל ימין אורד. ימין אורד התלקחה באחת, באופן שלא השאיר לחלק הארי שבה כל סיכוי.

אש בכרמל 2010

האש גלשה במהירות מהרכס של ימין אורד והתקדמה בדילוגים לכיוון ניר עציון ועין הוד. תוך דקות הגיעו כמעט כל מי שהיו בניר עציון לריבוע השטח המדובר. מתחת הבית של נועם זוהר יש צינורות כיבוי, והחברה ירדו איתם למטה עד צמחיית העצים העבותה. כשמשה בן שלום ומקצוענים אחרים הגיעו למקום הם שלפו בצעקות החוצה את מי שירד וניצמד לעצים. הניתוח של פני השטח לימד ש"שרוול" הבתים של זוהר-דר וויצמן עטוף בצמחיה ואם ידלק הוא יבער בבת אחת, ומשה בן שלום הזהיר את כולם ודרש להתמקם באופן שיאפשר להימלט. "זו לא האש שאתם מכירים" הוא אמר. מכשיר הקשר של הכבאים שהיה בידי שידר פאניקה. כבאי נלכד בימין אורד וגם הכבאים בעין הוד צעקו בקשר. כביש הגישה לניר עציון נחסם באש באיזור עין הוד והמצב שם לא היה ברור. בנסיבות הללו מפקד הכבאים הראשי צווה על כל הכבאיות לסגת לכביש 4. כך נשארנו עם האש אך בלי הכבאים.

בשלב הזה התגבשה בקרב הגורמים האחראיים מטעם המשק על ניהול המשבר, ההחלטה לפנות את הרוב המכריע של האנשים מהמשק. המשטרה לחצה על כך, וגם השעות שקדמו לשיא האש לימדו שלמרות הסדר היחסי תמונת המצב ביחס להיכן נמצא כל אחד מהאנשים שנשארו במשק לא הייתה ברורה. בשל השבת חלק מהאנשים לא הלך עם פלאפון (למרות שהרב רונן התיר זאת), ובכלל בכל המשק ועל כל השטח היו פזורים אנשים רבים, אולי רבים מידי. עוד בעיה היו צירי הגישה: הכביש למטה נחסם והאש איימה לסגור גם את הציר לכיוון דליה.

כולם נתבקשו איפה לעלות לאזור המנז', כשהרעיון הבסיסי היה להתפנות בציר שמוביל לדליה. ברכב שבו נהגתי התקבצו בני המשק החיילים והאווירה הייתה לוחמנית. הראל וויצמן אמר שזו בוושה וחרפה להתפנות ואחריו החרה ינון מאור. אני שתקתי. מצד אחד חשבתי שעקרונית הם צודקים ומצד שני היה לי ברור שלאחר שנשארו כאן למרות הוראות המשטרה אנו מחויבים לפחות לשמוע להוראות הגורמים האחראיים במשק שאם לא כן תהיה כאן אנרכיה גמורה. המשק התארגן לשעת החירום הזאת, ואנו היינו חלק מההתארגנות עד כה וגם נמשיך להיות חלק ממנה גם אם הפקודה הרשמית לא מוצאת חן בעינינו.

במנז' טל ליאון, הסביר את המצב, ו"למעט 5-6 אנשים שהוגדר להם" שישארו, כל השאר נדרשו להתרכז באזור הבוטקה של השומר בכניסה לניר עציון, לאחר שנמסר שהציר לכביש למטה "פתוח כרגע". פתאום מזכרתי בצעיר החרדי שהגיע להתנדב. היכן הוא? רצתי למלון ועברתי חדר חדר. גם רפי כהן עבר על החדרים, אבל האיש נעלם כאילו בלעה אותו האדמה. "אולי זה היה אליהו הנביא", אמר מישהו, "ואם הוא לא נמצא – אולי הוא חזר לשמיים..."

ליד הבוטקה רגע לפני שנעים החוצה, ישי קדר מחליט להתפנות עם המשאית של המפעל שחונה ליד הקונדיטוריה. תן לה שתישרף ותקבל חדשה מהביטוח, זורק לו מישהו אבל ישי מתעקש. בצד יש התייעצות שקטה. "נחמיה לא יעזוב את הרפת וישי לא יעזוב את המשאית – חבל לכם על הזמן", אני אומר, וישי ממילא כבר הלך להביא את המשאית האדומה. זו הייתה שיירה עצובה. מאיר הוביל וטל סגר מאחור, כשהרכבים שבתווך נוסעים ברווחים גדולים בין רכב לרכב. ההר באזור עין הוד היה מנוקד בעשרות מדורות בוערות – המראה היה בלתי נשכח.

בכביש הראשי מראה מקומם. עשרות כבאיות חונות בצד הכביש; אוהלים ושפע כוחות פרושים בשטח – אבל עשרות מטרים משם האש בוערת באזור המפעל. אני מדבר עם הכבאים מנסה לשכנע אותם לעלות לניר עציון – "דבר עם החפ"ק, זו

הוראה מלמעלה". את ראש המועצה כרמל סלע אני תופס לשיחה אישית. "בגלל ההרוגים בכביש בית אורן, הכבאים כאן הולכים לקיצוניות השנייה", אני אומר לו, ומבקש שידבר עם מפקד הכבאים וידרוש להחזיר את הכבאיות. סלע מקבל את הדברים ומבטיח ל"המשיך ללחוץ על תוהמי (מפקד הכבאים)".

כל אחד מאיתנו מגיב בדרכו. מורדוך (ליאון) נושא כפיו לשמיים, מנחם יעקובי עם פרצוף תשעה באב, ודני בלכמן תוקף כל מי שמנבא שחורות – "אסור להגיד שבטח יישרף... אסור להוציא את המילים הללו מהפה". אנו נוסעים להתארגן במרכז מירב. ברכב פועל משום מה החימום. אני שולח את יד ימין לבטל אותו. "מה אתה עושה? – שבת!", נזף בי הלל חרמון. "צודק", אני אומר לו ויד שמאל פותחת את החלון החשמלי. "מה אתה עושה?", אומר שוב הלל. את המדרון החלקלק של השבת כולנו כבר מכירים מהשבתות בצבא – מרגע שאתה מתיר דברים מסוימים קשה מאוד שלא להיגרר הלאה. במרכז מירב השבת הופכת להיות במרכז הדיון. האם מותר לחזור? היוכחים ילוו אותנו כל השבת – כשכל אחד פוסק לעצמו דין, ובסופו של דבר רוב החברים זולגים חזרה למשק (בו נשארו בין כה וכה כ-15 אנשים שלא התפנו מסיבות מגוונות). יובל שגיא שנימצא איתנו כל הזמן, מנסה לעקוב אחרי הדיון ההלכתי ומעדכן כל העת מהשטח.

במוצאי שבת אני נוסע להביא את עלי ואמין להכין ארוחה במלון (אז מה אם שריפה, צריך לאכול לא?). אני עומד ברמזור של צומת פרדיס לכיוון דרום – ומחשבותי נודדות. פתאום דפיקה חזקה על השמשה. הצעיר החרדי שהלך לנו לאיבוד, מנסה לתפוס טרמפים ומנופף בידיו לכיוון לא ברור. אני מודה, נבהלתי והתעלמתי ממנו. הסטתי את הראש וחיכיתי לירוק. זה בודאי לא אליהו הנביא, אמרתי לעצמי, אך לעומת זאת למשק ניר עציון היה השנה נס חנוכה.

"נס גדול היה פה"

נקודות שזכורות לי מהשריפה...

מנחם יעקבי

פסוקים מספר מלכים א פרק י"ח

"...ישלח אתה...ויקבץ את הנביאים,

אל הר הפקמל...ותפל אש יתנה,

נת' אכל את הע' לה ואת העצים, ואת האבנים,

ואת העפר...וירא, כל-העם, ויפלו על-פניהם;

וי' אמרו--יתנה הוא האל' הים.. והשמים התקדרו עבים נרות,

ויהי,.... גשם גדול.."

- הנקודה הראשונה שעליה אכתוב היא התפילה, במהלך ארבעת ימי השריפה חוויתי מספר מקרים שבהם באה לידי ביטוי האמונה של מספר חברים – בתפילה שלהם. אזכיר מספר מקרים: ביום שישי בלילה, כשנתקבלה הוראת פינוי בזמן שהאש בערה בעוצמה אדירה בעין הוד וימין אורד, התכנסנו במאנז', ושם נתקלתי במחזה מצמרר, שבו עמד אל מול האש מ. כשידיו פרושות כלפי מעלה וזעק מזמורי תהילים, במוצאי שבת, שהינו מספר חברים בדירה של משפחת דר, החבר א' דרש בתוקף שהוא יהיה זה שידליק נרות חנוכה, היה זה כבר השלב שהבנו "שניצחנו" / "שהמשק ניצל", א' עמד וברך בקול גדול (מאוד, מאוד...) וכשהגיע ל "שעשה ניסים..." זעק את הברכה באמונה כל כך גדולה כשפניו המפויחות והלוהטות גרמו לכולנו להתרגש, החבר ר' סיפר לי, כי בשלב מסוים, כאשר עמד בתצפית על הסוללה של המאגר, וראה שהאש מדלגת מעבר לכביש 4 ומגיעה למטע הבננות החדש שזה עתה ניטע, והיה חשש שאת המטע הזה טרם ביטחנו בביטוח של המשק, פתח בתפילה וביקש את אשר ביקש, כשלפתע ראה איך מגיע מסוק ומוריד מים בדיוק על הנקודה הזו – והמטע ניצל. לא נוכל לשכוח את התפילה וקבלת השבת במלון, התכנסנו כולם, לבושים בחולצות לבנות בלובי של המלון, והחבר י' ניגש להיות חזן, זו הייתה אחת מתפילות קבלת השבת המיוחדות שהיו במשק, ולא, אין חשש, לא היה "קרליבך", ברם, י' התפלל בכוונה גדולה, סלסל והטעים כל מילה, ותוך כדי תפילה, התלחשנו ואמרנו, שאולי את האש י' לא יעצור, אבל מה שבטוח שבעקבות התפילה שלו הקב"ה יוריד בקרוב גשם... וזה אכן קרה בסוף השבוע..

בשבת בבוקר, כאשר הייתי בתצפית, וראיתי שהאש מאיימת לפרוץ למשק, התקשרתי לדוד בן סירא ואמרתי לו שיגיעו מיד, דוד ענה לי " בסדר, אבל אני חזן עכשיו, אני אפסיק ואבוא...."

- נקודה שניה שעליה אכתוב, היא שהיו גם פצועים במהלך השריפה... הראשון היה ניר יעקבי, שלפני כניסת השבת שבר את אצבע רגלו בעת מילוי תפקידו (נתקל ברגל של שולחן בחדר במלון...), אורן יהלום נחתך עמוקות ברגלו, בזמן שפרץ את הגדר ההיקפית ברפת בכדי שאפשר יהיה לצאת החוצה עם זרנוקי מים, יוסי עדן נחתך ונכווה בכף ידו בעת כיבוי אש בימין אורד, שמוליק כץ קרע שריר ברגל כאשר עץ שנכרת כמעט נפל עליו, פו (הכלב של משפחת דר) נחבל לאחר שינון קשר אותו לכיסא, אבל הכלב התרוצץ כשהוא גורר אתריו חבל הקשור לכיסא...

- לחברים חולקו מסיכות נגד עשן, כמדומני שייכות לשיננית... רק לאחר שעות ארוכות, נאמר לנו שאנו חובשים אותם הפוך....

- אוכל – בערב שבת זכינו לסעודת מלכים, הרי במלון הכינו אוכל לשבת, עלי וצוותו הגיעו וחיממו וערכו את חדר האוכל, יוסלה הביא "משקה", והאווירה הייתה מרוממת. אף אחד לא תאר לעצמו מה עומד להתרחש בעוד מספר שעות, למחרת, דוד העביר קשר לכל מי שהיה פרוס בעמדות השונות, להגיע למלון לארוחת צהריים. הפעם האוכל היה קר... מצאתי מגש של גפילטע פיש, אבל יואל רז (להלן מנהל המלון ...) אמר שאין לו מושג איפה יש חזרת, כך שלא יצאנו ידי חובה.

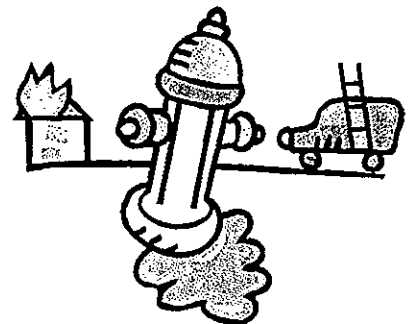

- שבירת המצור – במסגרת ההיסטוריה הכללית של המשטרה ומכבי האש, למעשה היינו במצור, יש יוצא, אך אין בא... וכמו שנאמר: ככל שיעננו כן ירבה וכן יפרוץ.. = מצאו מאיר ונעם "דרך סודית", ודרכה נותבו כל המבקשים להגיע למשק, נעם נסע במוצאי שבת וסימן את הכניסה העוקפת למטעים בסטיקלייטים, כך הצליחו רבים להגיע למשק. נקודת הכניסה הייתה כק"מ לפני השער הדרומי של המוסך, ואני הדרכתי בפלאפון מספר חברים שביקשו למצוא את הדרך (מי שזוכר "לפנות ימינה, לנסוע לאורך שדרת החרובים, עד מיכלי הדשן, לפנות שמאלה ולנסוע עד המוסך...."), ובכן היה אחד, ש', שבמשך שעה נסע הלך חזר ולא מצא את הכניסה.... ראוי לציין מספר צעירים, שהגיעו ביום שישי לעזור, והלכו מעתלית ברגל, דרך השדות, טפסו על ההר דרומית לעין הוד עד המשק.

- ישנם לא מעט חברים ובני משק שצריך לציין את התפקוד שלהם ואני לא אפרט את השמות שלהם מחשש שאשכח מישהו, בלטו בניהול ומנהיגות שהפגינו : גרשון טל, טל ליאון ויובל, ראוי לציין גם את יהודה לוי, שהגיע עם צוות של שני דרוזים חמושים במסורים גדולים וכתרו עשרות עצי אורן בגבול המשק עם ימין אורד. זכור לי גם הכעס של שמוליק כץ, כשהוא מדדה על הרגל הפצועה שלו, וזועם על הכבאים שחונים בכניסה למלון ומסרבים להצטרף לחברים שנזעקו לכבות אש שהתלקחה בימין אורד בשבת אחה"צ.

- תודה מיוחדת ליורם מאור, ששכנע את טפסר תוהמי להחזיר את הכבאיות למפעל וכך למעשה ניצל המפעל.

• במהלך כל הימים קיבלנו מאות שיחות ומסרונים מכל מי שמכיר / קשור או סתם רוצה לעזור, מרואי החשבון, יועצי ההשקעות, פקידי בנק, מנהלי בתי הספר, מחנכים, ומי לא, שהציעו כל עזרה אפשרית, פינו פנימיות ביישובות והציעו לארח את החברים, עשרות חברי ההתיישבות העובדת שרצו לבוא וכו'...

• היו גם שיחות רבות מחו"ל, של קרובי משפחה ואחרים, בין השאר יונה פרידמן שלא הפסיק להתקשר. אני זוכר שיחה אחת מיום שישי, יונה אמר לי שהוא לא משיג את נחמיה, וצריך ללכת ולפתוח באופן ידני איזה ברז ברפת.....

• רפת – היה מדהים לראות את המחזה, ברקע אש משתוללת, במכון יש רפתנים ותיקים עם תגבורת של צעירים שחולבים כאילו שום דבר לא קורה מסביב, לאורך השביל ההיקפי, פרוסים צעירים, בני משק מוכנים עם זרנוקים, נחמיה מנצח על הכל, כשרואים על הפנים שלו עד כמה הלבטים שלו קשים, האם לפנות או לא... וליד המכון חונה מכונית כשבספסל האחורי שלה רובצת.... עז !! , אמרו לי שארנון שומר עליה. בשבת אתה"צ, התקשר אלי משהו ממנהלי הקהילה ואמר לי שנחמיה לא עונה, והודיעו שעכשיו צריך לפנות את הפרות. ברפת מצאתי את מיכאל יהלום, שאמר לי, בקול האיטי שלו : " את נחמיה שלחתי לישון, הוא לא ישן שלושה ימים, תגיד למנהלי הקהילה – שינהלו את הקהילה, לנו יש רפת לנהל ופרות לחלוב...."

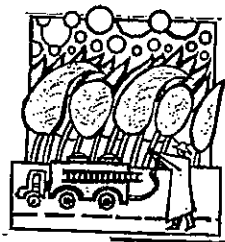
• שינה – למעשה המשאב הזה "שינה", היה המשאב החסר ביותר, חשמל בהתחלה לא היה, אבל משה אירגן קומבינציה והיה חשמל.... מים נגמרו בשבת לפנות בוקר, שלמה ורפי נסעו וגילו שמאן דהוא, להלן גאון הדור, רוקן את מיכל הסולר של הגנרטור שדווחף מים למגדל המים. שלמה דיבר עם כל העולם ואחותו, שרשומים במרשם התושבים כבעלי קשר כלשהו במקורות, וגילה שיש טכנאי אחד בעפולה... ובקיצר היה לקראת הצהריים מים, שלמה תיקן גם את נזילת המים בשטוצר שיוצא מהרפת, משה תיקן את הגנרטור של הרפת שפסק לפעול, אורן וראובן תיקנו את הגנרטור של המלון, אורן נזה מילא ללא ליאות את הגנרטור של הרפת בסולר, ומים לפרות. הייתה תקלה ואזעקה בלול, ורק לאחר שיחות ארוכות ומורטות עצבים בפלאפון של משה דני בלכמן, נטרלנו את התקלה. יוסי עדן התרוצץ וכיבה עם צוות של קמיקזות (כרמל, מושיקו, שי פרידמן אורן יהלום, נתנאל, ראובן, דוד כהן ועוד רבים וטובים) כל מוקד אש שהתלקח בקו ימין אורד ניר עציון. אבל כולם, כולם לא....ישנו! בשבת אתה"צ, פשוט הכרחתי את משה ואורן נזה להיכנס למיטה, אורן הסכים בתנאי שהוא ישן עם נעליים..... איך שהם נרדמו פרצה אש מרחק של מטרים מהכביש בין ימין אורד לבתים של דר, ויצמן וזהר, את משה דר לא הצלחתי להעיר, אורן היה אפוף לגמרי, צעקתי לו שירד לעזור לי עם הזרנוק מתחת לבית של דר, ומצאתי אותו אחרי חצי שעה, כשהאש כובתה בעזרת הצוות של יוסי עדן, מחכה לי בכניסה למשק...

"תחת שני כובעים" – מבט על השריפה כחבר ניר עציון וכיו"ר עמותת התיירות כרמלים

יורם מאור

כחבר בניר עציון וכעובד במפעל "אוכל ביתי" היו עיקר עיסוקי בימי השריפה ממוקדים, כשאר החברים, בהגנה על המשק בכלל ובהצלת המפעל בפרט. בימים שלאחריה, לאחר שהמפעל חזר לתפקד כרגיל, התפנית לעסוק ב"כובע" השני שאני אוהב בו, כיושב ראש עמותת התיירות כרמלים, ולדאוג לשיקום אתרי התיירות שנפגעו באזור.

בניר עציון

למרות ההוראה החד משמעית של המשטרה, מכבי האש ופיקוד העורף לפנות את המשק, החלטנו - הגברים והבנים, להישאר במקום. זה היה צעד נבון, שבעטיו הצלחנו לשמור על הבתים והחורש שמסביב לניר עציון. אסון אוטובוס הצוערים השפיע על דרך קבלת ההחלטות של מכבי האש ושל המשטרה, שהיו אחראים על האירוע באזור והם דגלו בשיטה שאין לסכן, בשום פנים ואופן, חיי אדם גם אם התוצאה מכך היא הפקרת רכוש.

אנחנו, תושבי המקום, שמכירים היטב את האזור, את שבילי הגישה ודרכי המילוט חשבנו שמקדם הביטחון שמכבי האש לוקחים הוא היסטרי והתעקשנו שאפשר להגן על המקום בהצלחה.

בעזרת תצפיתנים שהוצבו על גג מפעל ההנצחה ניתן היה לדעת איפה מתחיל מוקד אש, הדיווח הועבר בטלפונים ובהכירנו את הדרכים יכולנו להוביל למקום את הכבאית שלנו וכבאיות אחרות. בעזרת הכבאיות ובעזרת זרנוקי המים שהיו בידינו הצלחנו לכבות את המוקדים עוד בטרם התגברה האש.

אחת הסיבות שניר עציון לא נפגעה היא בזכות חברי ניר עציון, שלחמו בחירוף נפש.

דוגמא טובה לחשיבות ההישארות של חברים במקום היא ההצלה הדרמטית של המפעל "אוכל ביתי" מהאש.

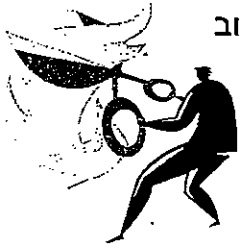
בליל שבת, כאשר ניתנה ההוראה לגברים לפנות את המשק, ירדתי למפעל ושם פגשתי בצוות כיבוי אש, שהיה טרוד בכיבוי אש שאיימה להגיע מכיוון הצפוני. הסכנה להתלקחות המפעל היתה רבה, בגלל בלוני הגז ומיכלי הסולר המצויים בו וחשוב היה להרטיב אותם ולמנוע מהאש להגיע אליהם.

נתתי לכבאים מידע על מיקום צינורות הגז והדלק ועזרתי להם בכיבוי האש באזור הצפוני, כאשר התחילה לרדת אש לכיווננו מכיוון מזרח. חברתי לצוות כבאים של חיל האויר בראשות גבי, מפקד תחנת כיבוי אש של בסיס חצור ולאחר שהתגברנו על האש בשלב זה, הם פנו למילוי משימה באזור אחר. אולם בטרם עזב, השאיר בידי

אש בכרמל 2010

גבי מפקד הכבאים של חצור, את מספר הטלפון האישי שלו ואמר, שאם תתעורר שוב בעיה לא אהסס להתקשר אליו. בשלב זה הייתי די לבדי במפעל.

פתאום, התקבל דיווח מהמסוק שחג בשמיים שמתקרב גל אש חזק מצד עין הוד לכיוון המפעל.

תוהמי, אחראי מכבי אש חדרה, נתן הוראה מיידית לכל הכבאיות להתפנות מהאזור בעוד האש מתקרבת אל גדר המפעל ואל מחסן הקרטונים הגדול הצמוד אליו. ניצלתי את הקשר שנוצר עם גבי מפקד תחנת חצור וביקשתי את עזרתו בגלל חומרת המצב. תשובתו היתה, שהוא חייב לקבל אישור לכך מתוהמי והציע, שגם אני אנסה לפנות אליו לבקש אישור זה.

בתוך הטלפון הנייד שלי שמור, מאז השריפה הקודמת, מספר הטלפון האישי של תוהמי והקשרים שקשרתי איתו אז הוכיחו את עצמם ואיפשרו לי לפנות אליו ישירות. אולם דעתו באותו רגע היתה, שעקב חומרת המצב הוא מעדיף שהמפעל בהיותו עסק כלכלי (שניתן לקבל עליו פיצוי) ישרף, ובלבד שאף אדם לא ייפגע. לדבריו: אם חס וחלילה ייפגע מישהו הוא יצטרך לתת את הדין בועדת חקירה ואילו אם המפעל ישרף, אף אחד לא יבוא אליו בטענות.

בשלב זה ההיסטוריה מסביבי הייתה רבה וכולם, כולל ראש המועצה כרמל סלע וסגנו מודי, פקדו גם עלי להתפנות מהמפעל. אולם גם אז, כשנאלצתי להתפנות המשכתי במאמצי השכנוע כלפי תוהמי, כי צריך וגם ניתן לכבות את האש. מאמצי נשאו פרי והוא אכן השתכנע ושלח כבאיות למקום. מיד כשהגעתי למקום הפינוי במרכז מיר"ב, ביקשתי ממאיר בן סירא שיחזיר אותי בחזרה למפעל ושם פגשתי את הכבאיות ששלח תוהמי ואת כבאי חיל האוויר שחזרו למקום. לחיל האוויר יש כבאיות מיוחדות המצוידות בזרנוקי מים המתזים בעוצמה למרחק רב ומיועדים לכבות מטוסים בשעת אסון. כבאיות אלה הצליחו לחולל שינוי, לכבות את האש ולהציל את המפעל.

באותם רגעים חשבתי רק על הצלת המפעל בטווח המיידי, ולא נתתי דעתי על הנזקים ארוכי הטווח שעלולים היו להיגרם לניר עציון אילו המפעל היה נשרף. אין ספק שציבור הלקוחות שלנו היה נאלץ לפנות לקבלת שירות מספק אחר והיה חותם על הסכם איתו לפחות למשך שנה שנתיים. התוצאה הייתה, שגם אם המפעל היה משתקם חוזר לעבודה סדירה, היינו נשארים בלי לקוחות וצריכים לחפש לקוחות חדשים. בהיות מפעל המזון הענף הגדול והמרכזי של ניר עציון, הנזק הכלכלי שעלול היה להיגרם לנו במקרה זה היה הרסני.

במוצאי שבת, עוד בטרם כובתה האש בכרמל, התעוררה הבעיה של הפעלת המפעל מחדש ושליחת אוכל למפעלים ביום המחרת. פניתי אל גל יזרעאלי קב"ט המועצה ואל פיקוד העורף והמשטרה בבקשה שיינתן לנו אישור להכנסת עובדי המפעל כבר באותו לילה כדי להכין אוכל ליום ראשון, אך נעניתי בשלילה. לאחר שהודעתי למשה ניזרי מנהל המפעל, שלא נוכל לעבוד ביום ראשון במתכונת מלאה אלא רק במתכונת

חירום, התכנסה הנהלת המפעל במלון ליאונרדו שם שהה חיים ארז והחליטה על שליחת כריכים ארוזים למפעלים.

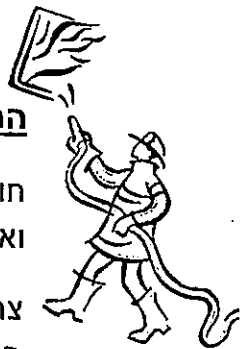
ביום ראשון בבוקר הייתי עסוק ב"הגנבת" עובדי המפעל החיוניים מתחת לאפם של השוטרים כדי שנוכל לספק אוכל כרגיל ביום שני. רק בשעות הצהריים התקבל אישור מהאחראי מטעם משרד התמ"ת באזור הצפון להכניס עובדים למפעל, וביום שני בבוקר כבר יצא אוכל חם וטרי לכל המפעלים, כאילו לא היו דברים מעולם.

הקשר האישי עם מפקד מכבי האש תוהמי איפשר לי, גם, להיענות לבקשתו של משה דר להכניס למשק ביום ראשון מוקדם בבוקר חשמלאי שיחבר את החשמל. פניתי אליו בבקשה ולמרות שהיה בעיצומה של ישיבת חיתוך מצה לא סירב תוהמי לבקשתי ואף שיתף פעולה ושלח את העוזר שלו למשטרה בתואנה, שהטכנאי בא לתת שירות לרפת ולאפשר את הפעלת מכונות החליבה למניעת צער בעלי חיים, וכך נתנו לו לעבור.

המסקנות האישיות שלי מהאירוע בניר עציון הן:

חובה לשמור על חיי אדם ולא להסתכן שלא לצורך, אבל יש לשמור גם על פרופורציות ואסור לאבד את הראש!

צריך להקים חפ"ק (חדר פיקוד קדמי) אמיתי במשק הממוקם במקום קבוע ומצויד במכשירי קשר המאפשרים קשר עם כל הכוחות וקבלת מידע על מצב האש בכל הגזרות. חשוב שיהיה לניר עציון נציג בחפ"ק של המועצה וכן שנציג של המועצה יהיה בחפ"ק של רח"ל (ראשות חירום לאומית) שהיתה ממוקמת הפעם באוניברסיטת חיפה לשם קבלת אישורי כניסה, שליחת כוחות ועדכונים שוטפים.

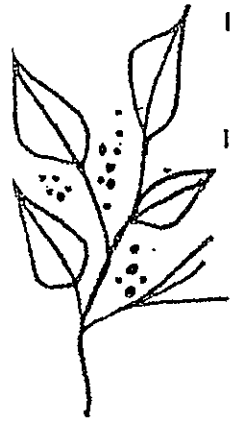
ועוד מסקנה חשובה: קשרים אישיים עוזרים מאוד! בזכות הקשרים ששמרתי עם תוהמי מאז שריפת בית ההארכה בשנת 1998 ובזכות הקשר החדש שרקמתי עם גבי מבסיס חצור - ניצל המפעל!

עמותת התיירות כרמלים

עמותת כרמלים הינה עמותת תיירות שמטרתה לקדם את ענפי התיירות באזור שבין חיפה לחדרה, כולל זכרון יעקב, פרדס חנה ובנימינה. משרד התיירות רואה בכרמלים את נציגותו הבלעדית באזור וכל הקשר שבינו לבין האתרים נעשה דרכה. בתפקידי, כיו"ר עמותת כרמלים, מטרתי היא למנף את האזור ע"י גיוס משקיעים פרטיים וממשלתיים, לסייע בהפעלה, פרסום ושילוט של האתרים השונים.

כבר ממחרת כיבוי השריפה עסקנו בבדיקת הנזקים לתיירות באזור הכרמל. עיקר הנזק התיירותי נגרם בעין הוד. למעלה מ-25 בתים פרטיים של אמנים וגלריות נפגעו בצורה קשה מאוד ואין תחליף לאוצרות האמנות שירדו לטימיון. מוזיאון ניסכו, למשל,

שהוא מוזיאון יחודי לתיבות נגינה מהארץ ומהעולם נפגע קשות ולא נשארה שם אפילו תיבת נגינה אחת שלמה. קשה היה לראות את פניו ואת עיניו של מקים המוזיאון שאיבד את האוסף שליקט באהבה שנים רבות. אנו משתדלים לתמוך באמנים שנפגעו גם מבחינה נפשית וגם לחפש דרך לעזור להם להשתקם מבחינה כלכלית.

הנזק למלונות בבית אורן ובניר עציון חמור פחות, אבל צריך לזכור כי ענף התיירות הוא ענף של מותרות. אנשים רוצים לצאת לנופש במקומות ירוקים ורגועים ולכן, גם אם המלון עצמו לא ניזוק אבל האווירה סביבו קודרת זה עלול להרתיע אדם שמתעתד לצאת לנופש.

עמותת כרמלים מנסה בימים אלה לשקם את האזור מבחינה תיירותית ולתת הרגשת ביטחון ורוגע לכל מי שיבואו להתארח אצלנו.

יוזמים לאחר השריפה כבר התקיים באזור סיור מנכ"לים, כולל מנכ"ל משרד התיירות. ובשבוע שאחריה הגיעו לכאן שר התיירות ושר האוצר לסיור ולפגישות עבודה. השבוע הוזמנה עמותת כרמלים לישיבת ועדת הכלכלה של הכנסת בירושלים כדי לבחון דרכים לעזור לנו מבחינה כלכלית.

המטרות העיקריות שלנו בעקבות השריפה ה:

קבלת הכרה באזור הכרמל כאזור פיתוח א' לתיירות, הן לשיפוצים והן להשקעות חדשות.

פיתוח "חממת תיירות" מט"י (מרכז פיתוח יזמות) שנועד לתת יעוץ כלכלי ותיירותי לגורמי תיירות באזור במימון מלא של משרדי התיירות והחקלאות.

מלון ניר עציון כבר נהנה מיוזמות אלה וקיבל כסף ליעוץ כזה. כמו כן, נבדקת האפשרות לרענן בקשה ישנה, שנדחתה בעבר, ולהקים באזור הקרוב למוסך גן אירועים של ניר עציון.

אני מקווה ומאמין, שכפי שידענו להתגבר על נזקי השריפה הקודמת, גם הפעם "מעז ייצא מתוק" ונוכל לשוב להצמיח ולהפריח את ניר עציון ואת הכרמל כולו מחדש.

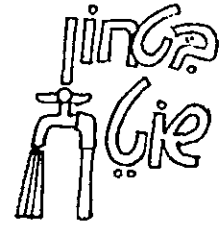

שריפה בכרמל-יומן

מאיר בן סירא

02.12.10-יום חמישי

08:00-נוסע ללוות את ריצת הלפיד של קציני ים עכו מעתלית לבסיס חליל הים בחיפה.

11:30-קבלתי הודעה שיש שריפה באזור עוספיה, חזרתי למועצה מחיפה. הגעתי למל"ח, נפגשתי עם רועי במל"ח התחלנו בהכנות של הציוד.

12:00-גל שולח אותי למלון יערות הכרמל להיפגש עם אורן קב"ט המלון.

12:30-נפגש עם אורן קב"ט המלון בכניסה למלון, מתחילים להכין את המלון למקרה שיחיה צורך בפינוי.

13:00-מגיע לכלא דמון ונפגש עם כבאית המועצה עם צוות של עין כרמל (יובל שריר) מדווח לגל שהכבאית הגיעה ומתחילים לעבוד באזור הכלא.

14:00-גל ומאיר נפגשים בכניסה לבית אורן, מגיעה מפקדת תחנת חיפה אחובה תומר ז"ל. גל מדווח לה שהוא מפנה את בית אורן. גל שולח את מאיר לעבור בקיבוץ עם כריזה ולהודיע על פינוי הקיבוץ. מבקש ממני להודיע לכבאית להגיע לקיבוץ. מגיע צוות ממוא"ז מנשה רכב+גרור כיבוי ומתחילים לעבוד בבית אורן באזור הלולים. מפנים את הסוסים של הקיבוץ, מגיעים צוותים של מתמידים עם גילי לעזור.

15:00-מאיר יוצא לכיוון חוות הסוסים ומדווח משם.

15:20-מאיר יוצא לכיוון גבעת וולפסון ומנסה להגיע לגבעה כדי לפנות את האנשים במקום. מדווח לגל שהכביש גישה חסום ולא יכול להגיע. מאיר מדווח לקורן מפקד המחוז הצפוני שיש אנשים בגבעת וולפסון והם לא יכולים לצאת.

15:30-נפגשים כולם: גל, מאיר, בני, חפ"ק של מפקד המחוז בכביש גישה ליערות הכרמל לפני הגשר רואים כיצד האש תופסת את בית אורן.

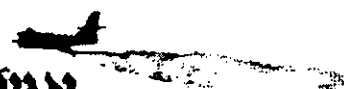
15:50-מקבלים דיווח ראשוני על האוטובוס. מדווח לכרמל סלע מה קורה, כרמל נמצא בכניסה לסטריין.

16:15-מאיר ובני מנסים להגיע לבית אורן ולבדוק מה קורה שם. מגיעים לאוטובוס השרוף וחוזרים חזרה. נוסעים לכניסה לגבעת וולפסון ומדברים עם משה בן שלום שמדווח שהמצב גרוע ומקווים שהם יכולים לצאת מהדרך האחרית (מדווח לגל).

17:30-החברה מגבעת וולפסון יוצאים ברגע האחרון. הכבאית של ניר עציון לא מוצאת את הדרך. מאיר יוצא לפגוש אותה ומחלץ אותה החוצה.

אש בכרמל 2010

17:45-גל ומאיר מדברים שצריך לנסוע לניר עציון ולהתחיל פינוי של ניר עציון, ימין אורד, עין הוד, ועין חוד.

19:00-נפגשים כולם בכניסה לניר עציון ומתחיל פינוי של הקיבוץ.

20:00-מסתיים הפינוי של רוב תושבי הקיבוץ. בניר עציון נשארו כ-25 חברים להגנה על הקיבוץ. כל תושב וחבר שפונה נרשם בכניסה. רובם פונו למרכז מירב.

21:30-נסעתי לצומת סטרין יחד עם בני, נשלחתי לעשות סיור בסטרין ובדקתי שכולם פונו-דברתי עם חגי קבי"ט סטרין.

22:30-נסעתי למוקד של המועצה, נפגשתי עם רועי, מודי וכרמל-נתתי להם דיווח מה קורה!

23:00-יצאתי שוב לשטח.

03.12.10-יום שישי

01:00-וועדת מלי"ח במוקד

02:00-יצאתי שוב לשטח

02:30-הגעתי לכניסה למגדים, נפגשתי עם רועי ורבי"ש המושב. נפגשתי עם גל.

03:00 עד 07:00-באזור ניר עציון, ימין אורד ועין הוד.

07:00-נפגשתי עם כרמל סלע בחפ"ק של חדרה(תוהמי).

08:00-הכנסת כוחות של מג"ב למוסך של ניר עציון.

08:30-מאיר עולה לתצפת מאזור הרפתות של ניר עציון. מדווח לגל שיש שריפה גדולה באזור מלון יערות הכרמל.

09:30-יוצא לכיוון ימין אורד נפגש עם הקבי"ט משה וקבי"ט מנהל התיישבות בביה"ס. מתכוננים לפינוי סופי של הכפר.

11:00-מגיע לאזור רפתות של ניר עציון-מדווח לגל.

12:00-נכנס למלי"ח לקחת ציוד.

13:30-מקבל דיווח שיש שריפה באזור הצפוני של ימין אורד(נקודת מזבלה)מגיע לשם יחד עם כבאית של המועצה מקבל עזרה של מסוקים, עובדים במקום. נפגש עם בני מנהל הכפר

15:00-פגישה במלון ניר עציון עם מפקד הישוב גרשון וטל מנהל הקהילה. מתחילים להתכונן לשבת.

אש בכרמל 2010

16:00-נוסע לעין איילה להפגש עם דפנה והבנות מדליק נרות חנוכה וחוזר לניר עציון.

17:00-כולם נפגשים במלון לתפילה וארוחת ערב.

18:00-פורצת שריפה באזור ביה"ס ניר עציון. חשש שיגיע לרפת.

19:00-יורד לחפ"ק של תוהמי בכניסה לניר עציון. נפגש עם גל ומדברים.

20:00-תוהמי מבקש ממני להכניס את כבאיות של ירושלים למלון יערות הכרמל.

22:00-נכנס לחדר במלון ומנסה לישון.

23:30-מוקפץ ע"י החמ"ל של ניר עציון שיש שריפה פורצת לביה"ס ניר עציון וימין אורד. כולם יוצאים לאזור, האש רצה בימין אורד ויורדת לכיוון עין הוד. צוות של ניר עציון יוצא לאזור של הבתים של נועם ומשה דר צפונית לשוב מעל ימין אורד. גל מתקשר ומבקש שנפנה את הישוב סופית. כל הצוותים נפגשים באזור המלון ומתקבלת החלטה שיש לפנות את רוב האנשים למרכז מירב. יוצאים בשיירה מניר עציון כאשר רכב של רשג"ל בראש השיירה.

10.12.04-יום שבת

01:30-מגיעים למרכז מירב. מאיר, יורם ודוד חוזרים לניר עציון ומגיעים למפעל ארוחות. שם נפגשים עם כבאית הישוב(נתנאל) ומתחילים לעבוד. במפעל האש גלשה מהצד המזרחי מכיוון עין הוד ישר למפעל. צוותים גדולים של כבאים עובדים שהאש לא תכנס למפעל.

04:00-מקבלים הוראה לפנות את הכבאיות. חשש של פיצוץ מיכלי סולר וגז. כל הכבאיות יוצאות לכיוון כביש 4.

04:20-נשאר במפעל רק הצוות של ניר עציון עם הכבאית: נתנאל, אייל, יורם, דוד ומאיר. אחרי בקשה של גל ותוהמי מפנים את המפעל סופית. מוציאים את הציוד של המל"ח: כבאיות, גנראטור, עגלת חפ"ק. מאיר מדבר עם תוהמי שחייבים להציל את המפעל שיחזיר את הכבאיות למפעל. תוהמי שוקל שוב ובסוף מחזיר את הכבאיות וכך המפעל ניצל.

06:00-מפנים את כל האנשים והרכבים מהקיבוץ לכיוון המלון כדי שהמטוסים הגדולים יתחילו לעבוד.

08:00-האש חוזרת שוב לימין אורד ועין הוד. כל הצוותים יחד עם הכבאית של הקיבוץ ומטוסים עובדים חזק באזור. בניר עציון מורידים עצים שקרובים לבתים וכך האש לא חודרת לישוב.

* כל השבת עובדים חזק באזור נחל בוסתן.

הכנסתי את כיבוי אש ירושלים לביה"ס ניר עציון והם כיבו שם את כל השריפות. הכבאים התמקמו באזור הרפת.

אש בכרמל 2010

12:00- מקבל דיווח ממודי שאין מים ברפת של ניר עציון. מכניס מיכלית מים של הצבא לרפת. יורד למלי"ח מקבל טרקטור מהקיבוץ ומעלה מיכל מים של 5 קובי לרפת.

אחה"צ המים חוזרים לקיבוץ.

20:00- ארוחת ערב במלון, כרמל סלע ודני אדלר מגיעים לארוחת ערב ולהדלקת נרות חנוכה.

21:00- ישיבת צוות ניר עציון.

05.12.10- יום ראשון

07:00- פורצת שריפה בכניסה לימין אורד כבאית מכבה מהר את השריפה.

08:00- לוקח את מודי לבית אורן לפגי עם שר הביטחון ברק. סיור בקיבוץ.

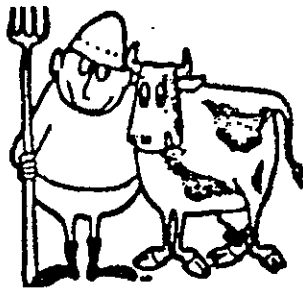
11:00- מגיע לאזור מטוס סופר טנקר ועובד על נחל בוסתן. כל היום עובדים מטוסים ומכבים את השריפה. תושבים חוזרים לשוב.

06.12.10- יום שני

תחילת עבודות בביה"ס ניר עציון, ימין אורד.

סיורים בישובים עין הוד-בית אורן, גבעת וולפסון.

השרפה ברפת.

נחמיה רסל

הארות ותובנות

על מהלך האירועים נכתב וסופר ואין טעם לחזור על "סיפורי הגבורה" על שלל גרסאותיהם.

אנסה להדגיש מספר תובנות, חלקן ביצענו בהצלחה וחלקן יש לעשות לתיקון הליקויים ולשיפור.

א. מכיוון שעשן וריח כלל לא הורגשו במשק הייתה תחושה שהפרות מאוד רגועות. השתדלנו בכל מהלך אירוע השרפה שלא לשבש שגרה זו (מספיק שאנו לחוצים, אין צורך שגם הפרות).

ב. הכנו נתיב מילוט ורכבים לצוות לכיוון מזרח במידה והמצב נהיה בלתי נסבל.

ג. אופציית פינוי הפרות בעייתית. ראשית היא לוקחת מספר שעות וכאשר מחליטים שאין ברירה בד"כ כבר מאוחר מדי לכן או שמבצעים את הפינוי מלכתחילה או שלא מבצעים כלל.

ד. האפשרות שנשקלה במידה והרוח תשנה כיוון והעשן יציף את הרפת הייתה פתיחת הגגות והפעלת המאווררים ופתיחת השערים והברחת הפרות (כשגם אפשרות זו מצריכה זמן ואנשים).

ה. מערך פריסת ההידרנטים והצינורות ברפת טוב יחסית (תודות ליונתן) יש מקום לתגבור ליד הסככות המזרחיות. להקפיד על בדיקות תקופתיות של ציוד הכיבוי.

ו. חישוב השטח צפונה ומזרחה לרפת – למרות בקשותינו בוצע באיחור (ביום שבת) חובה לדאוג לתחזק אותו.

ז. הייתה בעיית מים. צריך להחזיק מיכלית מים נגררת 10 – 5 מ"ק. למילוי השקתות במקרה הצורך.

ח. הכבאיות בשעות הקריטיות פשוט התקפלו ולא עזרו כל תחמוננו. יש לציין לטובה כבאית של הקק"ל שנשארה.

ט. החסרנו פעימה עד שהגנראטור התחיל לפעום. אח"כ היה בסדר אלא שהיה צריך לתדלק אותו כל מספר שעות. צריך להכין מיכל גדול ולמלאו מיד כשמתחיל אירוע אש.

י. רצוי שמי מהצוות מניר עציון יהיה אחראי כבוי אש וידאג לכל הנושאים הקשורים בו.

יא. נוכחות מנהל ענף בתוספת הצוות – לטעמי הכרחית, יחד עם זאת ללא עזרתם של בני המשק שעזרו לנו בכוננות ובחליבות היינו מתקשים לתפעל את הרפת. חלק מהבנים הם אותם בנים "שקופים" "שבח"ים" שלא תמיד מקפידים על "קלה כבחמורה".

כאשר אנו כחברה מצהירים בפסקנות שאין מקומם עימנו כדאי
לזכור מי עמל בשריפה ולהשאיר מקום לספק.
יב. כל אותם חברים ובנים שאינם שייכים לצוות ונענו לכל בקשה שלנו
– לכולכם תודה גדולה – בסיועכם עברנו את האירוע בשלום.
יג. עובדים ואנשים נחוצים (נהג חלב, מזריע, וטרינר) לא קיבלו
אישור להיכנס למרות כל ההוראות מלמעלה לשוטר במחסום לא
איכפת ולמצוא דרך להתגבר על תקלה זו (וזאת לעומת כל
הצלמים שהצליחו להיכנס והסתובבו בין הרגליים והפריעו).
יד. לא היה ברור מי האחראי במשק וכך נוצרו לעיתים הודעות
היסטריות והוראות סותרות.
טו. ובנימה אופטימית. בשלושת ימי השריפה היו כ-10 המלטות – 13
וולדות (תאומים ושלישיה) מרביתן עגלות שקיבלו שמות מ"על
הניסים" (ניסים, נפלאות, תשואות, נחמות, אבוקה, חנוכה וכד')
כתודה על הנס שנעשה לנו.

מתוך ראיון עם נחמיה ב-קו למושב 10.12.10:

"בתחילה לא בקשו שנפנה את הרפת אבל הכינו רשימה של משקים שהסכימו לקלוט
את הפרות. אני חייב לציין את העזרה ואת הרצון הטוב של מועצת החלב, המועצה
האזורית, מכון התערוכות אמבר, התאחדות מגדלי הבקר לחלב, משרד החקלאות
וההתארגנות האזורית של ענף הרפת בגרנות." התקשרו חקלאים מישובים שונים
והציעו עזרה ברפת. "את רובם אני בכלל לא מכיר והתמיכה הרחבה הזאת בהחלט
חיממה לי את הלב."

"ההערכה שלנו הייתה שהשריפה לא תגיע אל מבני הרפת, ואם בכל זאת תגיע,
המבנים בנויים ברזל ואין בהם אלמנטים העלולים להתלקח. בכל אזור הרפת אין
עצים או צמחיה אחרת. האש התקדמה לעברנו מצפון וברגעי השיא היא הגיעה עד כ-
200 מ' מהסככה הצפונית של הרפת. אבל סמכנו על כך שבין הרפת לבין אזור האש
משתרע שטח סטרילי הנקי מצמחיה ברוחב של כ-100 מ'. ובכל זאת, לקחנו מקדם
ביטחון ופינינו את הפרות מהסככה הצפונית לסככות אחרות, במקביל הנחנו צנרת
מים וזרנוקים ועשינו חישוב של צמחיה בעזרת טרקטור גדול ששלח אלינו צה"ל."

"רפתני ניר עציון הפגינו אומץ לב, מסירות ואחריות רבה, כשהקפידו לשמור על
שיגרת החיים ברפת ועל רווחתן של הפרות, על אף התנאים הכמעט בלתי אפשריים
בהם פעלו" אומר שייקה דרורי מנכ"ל מועצת החלב.

במלון:

מתוך ראיון עם יואל רז (מנהל המלון) ב"דיוקן" 10.12.10:

זה היה כמו שידור חוזר, עמדתי בקבלה, הבטתי מסביב על הלובי, על הבניין החד והמפואר שבנינו כאן, על אגפי החדרים והדה-ז'ה-ו היה כ"כ אכזרי שקשה לתאר, כאילו לא עברו 12 שנים והנה הכל חוזר על עצמו, ושוב אתה עומד מנגד ואין שום דבר שאתה יכול לעשות. פחות משעתיים לפני כן קלטנו קבוצה גדולה של תיירים מצרפת, שהגיע לסוף שבוע במלון. הייתה לנו גם קבוצה גדולה של אנשי קבע וגם אורחים פרטיים. אנשים אפילו לא הספיקו לפרוק מזוודות. הם ירדו להדליק נרות חנוכה ועמדו להכנס לארוחת ערב, כשהמשטרה הגיעה והורתה לנו להתפנות. אין דבר יותר מתסכל מלומר לאורחים שזה עתה הגיעו 'קחו את החפצים ותעזבו'. לראות ילדים, נשים ומבוגרים עוזבים בחופזה זו תמונה לא נעימה."

נוסף על הנזק המידי כתוצאה מביטול הכנסות נגרם גם נזק נוסף: "לא ברור לי איך ולמה אבל בתקשורת הצטיירה תמונה לפיה המלון אינו קיים יותר. כל השבוע אני עסוק בלענות לטלפונים של תיירים, סוכנים ולקוחות, שמתקשרים לשאול האם הכל בסדר. המלון עצמו ירוק ופורה, מוכן לקלוט אורחים, אבל הנזק בתודעה הוא עצום".

ילדה של כרמל

מילים: חמוטל בן זאב
לחן: קובי אושרת

בית לבן בצל עצי אורן
רוח קרה מנשבת בליל
שמה אני עדיין אוהבת
כך הם קוראים לי: ילדה של כרמל

ילדה של כרמל
בת הגלים
עולה מן החוף
מטפסת הרים.

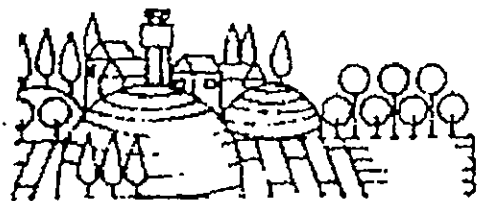
ילדה של כרמל
בת ההרים
יורדת לים
אל גל וצדפים

בראשו של ההר מצלצל פעמון
שמש גדולה קרבה אל המים
ערב, צריך כבר ללכת לישון
אור לבנה ניצת בשמיים

ילדה של כרמל...

כמו פטריות אחר בוא הגשם
איך שם צמחו חלומות ילדותי
ככה אני עדיין אוהבת
את הכרמל, כי שם הוא ביתי

ילדה של כרמל...

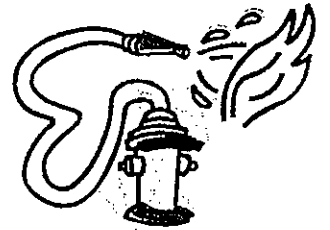
הלול בשריפה

דני בלכמן

ביום ששי בבוקר עדיין היתה השריפה רחוקה, לא האמנו שהיא תגיע אלינו. מה עוד שמטוסי הכיבוי עשו עבודה יוצאת מן הכלל. ביום ששי לפני שבת התקרבה האש אלינו, אבל נראה היה שהכל בשליטה. התפללנו רק שהרוח לא תתגבר. אך משעה 20:00 והלאה, לאחר שהשתרר שקט – המטוסים חדלו. הרוח התגברה וראינו לאט לאט שהרכס הצפוני מולנו, החל מ"יערות הכרמל" ומערכה מעל לנחל בוסתן התחיל לבעור ויתר מאוחר הכל היה להבת אש אחת גדולה ובלילה מאיימת ביותר. החשש להגעת האש ללולים הפך לכמעט\כמעט... והכנתי את עצמי שחלילה, המתכן יתלקח ואח"כ צובר הגז שלידי, הממוקם קרוב מאוד ואח"כ הלול ואז השאר מי ישרנו? למזלי ולמזל העופות האש אמנם התגברה בעקבות הרוחות המזרחיות האיומות, אך פנתה מאיתנו והלאה. בללה של שישי ראיתי את ימין אורד עולה באש. גובה הלהבות עשרות מטרים והאש כל הזמן התלקחה והתרחקה מביר עציון. פחדנו כולנו שחלילה, תשנה הרוח כיוון ולו במעט, אזי ניר עציון בסכנה איומה. האש נשקה את שפת הכביש העולה אלינו ורק כפסע היה בין דילוג האש כמה עשרות מטרים לבין אסון. וב"ה, בורא עולם רצה כפי הנראה להשאיר פינה יקרה וירוקה.

העופות – רגילים מאוד לבעיות נשימה ובשלוש השנים האחרונות שולטות בכיפה ברונכייט ושפעת. רק ביום ראשון בעב וביום שני בבור התחיל העשן להכנס ללול וביום שני בבוקר היה בלתי נסבל. עשן גורם לדלקת שקיקי אויר ולבעיות נשימה קשות עד מוות. התחילו בלול חירחורים ונאלצתי לתת תרופות יקרות. בסיכומי של עניין, לול מס' 1 חלה בשפעת + תמותה רבה. כפי שכולם יודעים, את הרפת לא פינו וגם את העופות לא פינו. הסתובבתי בלול שעות רבות למזער את רעש המטוסים ולעודד את העופות לשנות ולאכול ורק כשיכולתי פתחתי את הוילונות לאוויר (היה 10% לחות). היו תקלות לא מעטות. מספר שעות ללא חשמל, ללא מים וללא אוכל. רק במוצ"ש עלתה משאית תערובת בהובלה מיוחדת באישור איציק באדר, בליווי כרמל סלע שבדיוק עלה לגיר עציון (להדליק נרות חנוכה).

דרך אגב בשישי בלילה, לאור הערכת מצב של יאוש הוחלט שכולם מתפנים, כולל ישי, אך ישי לא הסכים אלא רק לאחר שלקח את המשאית איתו. אמרו לו "אם היר תשרף תקבל חדשה!", לא בבית מדרשו של ישי. מגיע לו ישר כוח! בס"ה ניצלנו ושרדנו שריפה בגיר עציון- לול פעם שניה ומקווים שפעם אחרונה!

בית לא עוזבים

האם נכון היה להישאר בישוב למרות הוראות המשטרה ורשות הכיבוי? באחד העיתונים קראו לנו "סרבני פינוי".

מתוך דברים שאמרו בנושא זה חברים בראיונות בעיתונים:

"דיוקן" 10.12.10

מאיר בן סירא : המניע להשארות היה הרצון להגן על הבית מפני הלהבות, לצד הצורך לדאוג לבעלי החיים שנותרו במשק הנטוש והחשש ממעשי ביזה. במשך השבת ראינו לנגד עינינו איך הלהבות מכלות מבנים בכפר הנוער ימין אורד הנמצא מעבר לכביש. הסיבה היחידה שזה לא קרה אצלנו היא שצוות החירום שהקמנו דחק במו ידיו את הלהבות מלהתפרץ לתוך תחומי המשק."

יואל רז לדיוקן 10.12.10 : " יש לי בעיה עם התפיסה שנוצרה בשטח במהלך הארוע שעושים הכל כדי למנוע מחיר בנפש אבל מפקירים לחלוטין את הרכוש. האש שכמעט פגעה בניר עציון הגיעה ביום שישי בערב. צוותי הכיבוי עזבו את המקום בבוקרו של אותו יום לאחר הפינוי."

זו הסיבה שבגללה הוחלט בניר עציון שגם אם מתבצע פינוי, אין פירוש הדבר שלא נלחמים יותר על הבית. נשארו כאן שלושים גברים, לא רק בגלל המשמעויות הכלכליות, אלא בעיקר בגלל הזכרונות והמשקעים הנפשיים שדבר כזה יכול להותיר. למפרע, היום ברור שאלמלא נשארו כאן, הנזק למשק היה עצום. אם לא היינו עוצרים בגופנו את האש מלהגיע למפעל הקייטרינג, הוא היה עולה בלהבות....
העצים בכניסה למושב התלקחו, אבל מכיוון שנשארו כאן והיה מי שיכבה היא לא התפשטה...."

על השאלה האם לא היה כאן חוסר אחריות בהשארות במקום יואל אומר : "אני לא חושב שזה משהו שאפשר לשפוט אותו רק ברמה הרציונאלית. הבן שלי, שמשרת כעת בצבא הגיע כבר ביום חמישי, אחרי שקיבל אישור מיוחד לצאת ולעזור במאמצים והוא לא היה היחיד. היו עוד בנים שבאו מן הצבא וחברים שלהם מיתידות שונות בקשו לבוא גם הם ולעזור.... הנתיצות הזו היא משהו שבא מהלב. המקום הזה הוא לא רק ישוב, זה בית גדול של שלושה דורות. ההורים שלנו הקימו את המקום. רוב הגברים שנשארו פה למרות הוראת הפינוי הם בני הדור השני והשלישי, אלה שנולדו כאן. הצעירים לא חזרו מן הצבא סתם... הם באו כדי להלחם על הבית, על הזכרונות, על הערכים שעליהם גדלו. גם הם לא מבינים איך אפשר לנטוש מקום ללא קרב. כשאתה מחובר למקום, בית הוא לא רק קירות וחפצים. זה משפחה ורגשות והיסטוריה. והכל נכרך אחד בשני לסיטואציה בלתי אפשרית שבה אתה לוקח החלטה גם אם היא לא תמיד הכי הגיונית."

" ניר עציון, ימין אורד ועין הוד היו כולן באותו קו אש. העובדה שרק אנחנו לא נפגענו, מלמדת משהו."

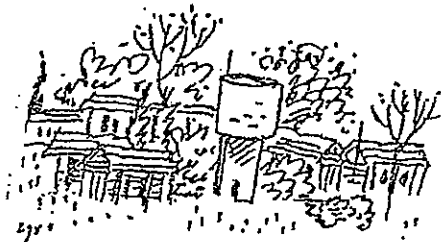

במעריב- 6.12.10

משה דר: "לא נוטשים ישוב חי, אלף ראשי בקר יש כאן, בית ספר, בתים של אנשים, חיים שלמים. אילו היה קורה פה משהו, אף אחד לא היה מכבה את זה, כי כולם התמקדו במוקדים הגדולים. אבל שריפה קטנה בחצר אחד הבתים הייתה יכולה לעשות נזק לשכונה שלימה"

אורן יהלום: "מהרגע הראשון הבהרנו לשוטרים שניסו לפנות אותנו, שאין מצב שזה קורה. הנחנו צינורות לכיבוי חירום, עשנו תצפיות ופטרולים, הורדנו עצים בגבול הישוב במטרה למנוע את התפשטות השרפה, וזה באמת הוכיח את עצמו..."

מאיר בן סירא לעיתון "THE MARKER": העובדה שאנו ישוב שיתופי הופכת את ההתארגנות למהירה ויעילה יחסית. התפקידים ברורים, כולם יודעים מה לעשות, ולצערנו כבר חווינו שריפות. הארגון בנר עציון עבד וצריך להנחיל את זה בישובים הסמוכים."

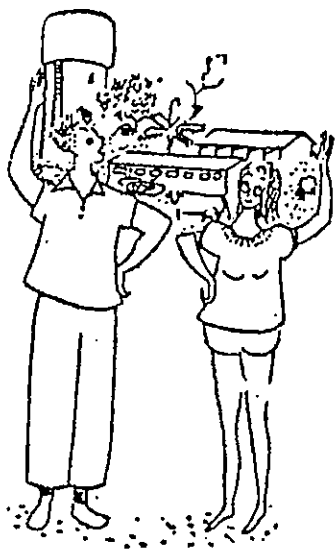
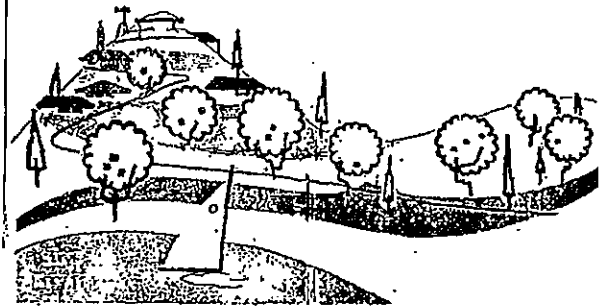
על ראש הכרמל

מילים: א.ל. ירון (לובראני)

על ראש הכרמל
בניתי לי בית
סדתי גנה
שתלתי בזה זית.

הבית קטן,
אך לי הוא פלו,
עומד הוא בגן
וקם ממולו.

אפתח חלוני,
אראה אניות,
על תכלת הים
עוברות ושבות

כיבוי שריפות בשבת הרב דונן לוביץ

חלק גדול מהמאבק בשריפה הגדולה התנהל כידוע בשבת. הנזקים העצומים שנגרמו לימין אורד ולעין הוד הסמוכים לגיר עציון התרחשו בעיקר בליל שבת. באותה עת שהו במשק כשלושים מטובי בחורינו (גילאי 18 עד 65), והם נדרשו לשאלה מה מותר ומה אסור לעשות בשבת על מנת למנוע את סכנת השריפה? בדברים הבאים לא ארד לדיון עמוק ומפורט בנושא אלא אציין רק כמה נקודות מרכזיות.

איסור כיבוי אש בשבת

כיבוי אש מוזכר במשנה כאחד משלושים ותשע אבות המלאכה שאסורים בשבת. וכך פוסק הרמב"ם בהלכות שבת (יב, ג): "דליקה שנפלה בשבת, המכבה אותה מפני איבוד ממון - חייב, שאין איבוד ממון דוחה שבת אלא איבוד נפשות, לפיכך יצאו בני אדם כדי שלא ימותו, ויניחו האש תלהט ואפילו שורפת כל דירתו כולה". רוב הפוסקים חלקו על הרמב"ם וקבעו שכיבוי שריפות אינו אסור מהתורה. הסיבה לכך היא שכיבוי שריפות מוגדר בהלכה כמלאכה שאינה צריכה לגופה. פוסקים אלה נקטו להלכה כדעת רבי שמעון שהמכבה את הנר מפני שהוא חס על השמן או מפני שהאור מפריע לו, לא עבר על איסור תורה, שכן לא רצה להפיק תועלת מעצם הכיבוי אלא רק רצה שהנר לא ימשיך לדלוך. מלאכת כיבוי הצריכה לגופה היא לדעת פוסקים אלה רק כאשר האדם מכבה אש לשם עשיית גחלים או כדי להבהב את פתילת הנר על מנת שתדלק אח"כ טוב יותר. במקרים אלה המכבה מפיק תועלת מעצם פעולת הכיבוי. הרמב"ם (הלכות שבת א, ז) פסק כרבי יהודה שגם "מלאכה שאינה צריכה לגופה" אסורה מהתורה, ולכן כתב שכל כיבוי של אש בשבת אסור מהתורה, אולם לדעת רוב הפוסקים רק כיבוי בשבת למטרה של עשיית גחלים או הבהב פתילה אסור בשבת מהתורה, ואילו כיבוי של אש שבו המטרה איננה תוצר חיובי של האש אלא מניעת התפשטותה אסור מדברי חכמים בלבד.

באילו מצבים מותר לכבות?

ישנן שלוש אפשרויות בהן לכול הדעות מותר לכתחילה לכבות אש בשבת:

- א. כאשר יש סכנת נפשות, אף אם מדובר בחשש קל ורחוק שייגרם פיקוח נפש מותר לנקוט בכל האמצעים על מנת לכבות את האש, שכן פיקוח נפש, ואף ספק פיקוח נפש, דוחה שבת.
- ב. כאשר יש סכנה שאנשים רבים יינזקו מהאש. כך מצאנו בגמרא שהתירו חכמים לפנות גחלת הנמצאת ברשות הרבים, במקום שרבים עלולים להינזק ממנה, ואם אי אפשר לפנותה התירו חכמים לכבותה.
- ג. במקרים בהם אין סכנת נפשות ואין סכנה של נזק גופני, אך יש חשש לגרימת נזק ממוני שיישרף רכוש, אסור לכבות את האש באופן ישיר, אך מותר לכבותה בדרך עקיפה הנקראת בהלכה "גרמא". דוגמה לכך מצאנו במקורות שכתבו על בית או רהיט שהאש החלה לבעור בצד אחד שלהם, ומותר לשפוך מים על הצד שאינו בוער, או לכסותו בסמרטוטים רטובים, כדי שהאש תכבה כשתגיע לשם. וכן מותר להניח על המקום שעדיין לא בוער שקיות מלאות מים, כדי שתתבקענה בשעה שהאש תגיע אליהם והמים שישפכו יכבו את האש (שו"ע שלד, כב).

כמו כן מותר לומר לנוכרי שפרצה שריפה, והוא יבין מעצמו לכבותה וכן מותר לבקש מגוי בדרך רמז שייכבה את האש (שו"ע שלד, כו).

כיצד יש להתייחס לשריפה דנן?

כאמור במקרים בהם נשקפת מהאש סכנה לחיי אדם, מצווה על כל מי שיכול להזדרז לכבותה מבלי לברור באמצעים. כיוון שכל ספק של פיקוח נפש דוחה שבת, ולכן לדוגמה מותר להתקשר למכבי אש, אף אם רוב הסיכויים הם שכבר הודיעו למכבי האש כל השריפה.

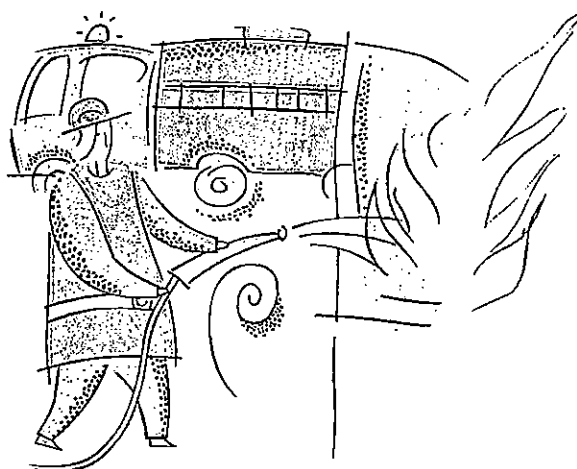
גם על פי מקורות היהדות, הפעילות האנושית מתחילה מגילוי האש, אולם האדם לא גנב אותה. במוצאי השבת הראשונה של הבריאה, יום אחרי שנוצר האדם נתן בו הקב"ה בינה, והוא שפשף שתי אבנים זו בזו, הוציא מהן אש, והתפתחות האנושית יצאה לדרך. אנו מברכים על הנר מדי מוצאי שבת בהבדלה "בורא מאורי האש" לזכר לאותה פעולה של הוצאת האש. המצאת האש לפי מקורותינו משקפת אפוא דווקא את טובו וחסדו של הבורא שרוצה בטובתם של ברואיו.

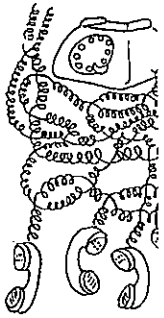
בימי השריפה הגדולה כשהיונו את עוצמתה ההרסנית של האש, הרגשנו עד כמה אנו תלויים בהשגחה העליונה. כאשר אכלה האש את כל סביבותינו, והתקיים בנו הפסוק: "וְהָצִי אֵשׁ בִּיעָרָה וְאָכְלָה כָּל סְבִיבֶיהָ" (ירמיהו פרק כא), הרגשנו שאם באורנים נפלה שלהבת, אין אנו אלא אזובי הקיר. אלף כבאים לא הצליחו לכבות, ואלף פרשנים לא יכלו לחזות לאן תגיע האש ועד כמה תוסיף להתפשט. היכן תכה ותכלה, והיכן תדלג ותפסח. אל מול האש ניתן היה לחוות באופן העמוק ביותר את חוויית אפסות האדם ותלותו בהשגחה העליונה, בבחינת "עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לוהט" (תהילים קד, ד).

היתה זו תקופה קשה בה כאב ושמחה מהולים היו זה בזה. בוודאי כאשר נודע לנו שהמשק שלנו ניצל, ולכל אנשינו שלום ואף לבתינו ולרכושינו, מותר היה לנו ואף צריכים היינו לחוש שמחה יחד עם הכרת תודה לה'. אולם בד בבד עם השמחה האישית שלנו גדול וצורב הוא הכאב. כאבם של משפחות הנספים בשריפה, וכאבם של שכנינו בימין אורד, בעין הוד ובבית אורן שאיבדו את בתיהם ורכושם.

משום כך סירבתי בתוקף להפצרותיהם של אנשי תקשורת מסוימים (בעיקר מהמגזר החרדי) לנפק להם סיפורי ניסים ממה שהם הגדירו "נס ההצלה של גיר עציון". הרגשתי שאין מקום להדגיש את מרכיבי ההצלה, כאשר הסיפור בכללותו הוא סיפור של טרגדיה איומה. אין זה ראוי לצרוב בזיכרון תודעה של תשועה גדולה, כאשר מה שאירע היה במושגים דתיים חרון אף גדול. שמחה גדולה והודיה לה' אכן היתה, אך נס גדול לא היה פה. הניסים הקטנים צריכים לתפוס מקום בשוליים, ולא לעמעם את עוצמת האסון. רק כשמפגימים את גודל הטרגדיה יכולים אנשים לערוך חשבון נפש אמיתי, כל אחד עם עצמו, כמתחייב מהגישה היהודית האותנטית.

מה שעוד היה בזמן השריפה ולאחריה הוא הרבה נכונות להושתת יד. העזרה ההדדית והסולידאריות שהתגלו בתקופה זו היו מרניני לב, והם היו תוצי מגזרים וביטאו את הגישה האנושית והמידות הטובות היוצאות מהכוח אל הפועל בעיתות מצוקה. אנו רוצים לקוות שכל העם ידע להמשיך ולבטא את האמפטיה והסולידאריות שגילה בעת צרה גם בימים רגועים של שגרה. מי יתן ונשכיל לקחת מעט צרי ומעט לוט מבשמי האחוה של הימים הקשים, השחורים שהיו אל הימים השגורתיים, האפורים שיהיו. יהיו אלו כמה גיצים וניצוצות של נחמה שיישאר איתנו מימי החנוכה דהשתא.

הפינוי מזווית המפנים.....

מירי יהלום

כשקיבלתי את תפקיד רכזת הבריאות לא שיערתי לעצמי שכה מהר אעמוד תחת מצב חירום בתפקיד.

ביום חמישי בצהריים התעוררתי משנת "היום של אחרי משמרת לילה" ושמתי פעמי לכיוון הגנים לקחת את בני הצעיר מהצהרון, לא היה לי שמץ של מושג מה מתרחש בחוץ ובטח שלא תיארתי לעצמי שבעלי נמצא בשיאו של מאבק מול האש בגבעת וולפסון.

בעודי מחנה את הרכב אני מקבלת טלפון מטל שצוות צח"י מתכנס באופן דחוף לקראת אפשרות לפינוי התושבים עקב השריפה ההולכת ומתקרבת לכיוונינו.

כל גופי התחיל לרעוד מבפנים (כנראה מיני תסמונת פוסט-טראומתית) ומיד הזעקתי את לי-דור בני הבכור שיאסוף את כל אחיו ושימתינו להוראות שלי מהבית.

זה הרגע שבו הבנתי שאני בבעיה אישית.... איך יכולים 2 בני זוג להיות בלב העניינים כשלהם 4 ילדים בבית?

מסתבר שזה אפשרי למרות שלכל דבר יש מחיר.....

בסיעתא דשמיא, באותו הערב הזמנתי אלינו הביתה חברה טובה עם 2 ילדיה להדלקת נרות חנוכה ובעודם בדרכם אלינו הציעה שתיקח איתה את 2 הקטנים לביתה וכך היה.

50% מסודרים אפשר להמשיך לתפקד.

את הגדולים הצמדתי לחנה בן ארי. במקרים כאלו, טוב שכן קרוב מאח רחוק.....

100% מסודרים ממשיכה לתפקד....

מנקודה זו התחלנו לעבוד דינה, מיכל ואני בצוות מתואם כשאנו מצמידות משפחות לקשישים ומנחות אותם בנחת וברוגע להכין תיק קטן ותרופות לימים הקרובים.

הייתה לנו התלבטות האם להתקשר למבוגרים ולהכין אותם לקראת האפשרות לפינוי או שזה ילחץ אותם לחינם. בסופו של דבר נפלה ההחלטה שכן, משום שממילא כולם חשופים לתקשורת והעדפנו שידעו שבשעת הצורך יש מי שידאג להם וייקח אותם ושהם לא לבד.

אני מקווה שזו אכן הייתה החלטה נכונה.....

הפינוי עבר בשלום כולם עזבו את המשק בליווי הולם ובצורה רגועה עם ציוד ותרופות כך שלא נזקקנו לחלוקת תרופות מיוחדת בימים שלאחר מכן.

זה השלב שבו קפצתי למרפאה (כי אני גם אחות הרי....) וזרקתי לתוך קופסא מכל תרופה שהיה נראה לי שאולי מישהו יזדקק לה.

זה המקום להודות לקיבוץ מעגן מיכאל ולאחראית הבית הסיעודי שלהם - מיכל, על פתיחת הדלתות הנדיבה ואירוח יוצא מן הכלל של שניים מחברינו. תודה רבה! ושנזכה להחזיר בשמחות.....

רק לאחר שאחרון החברים הגיע למקום מבטחים הרגשתי שאני יכולה לחבור חזרה אל 2 בני הגדולים ששהו בצרופה אצל חברים של אורן שאירחו אותנו בנדיבות רבה.

כשהגעתי לשם פתאום גיליתי שמכולם ביקשתי להכין תיק קטן אך לי ולילדי לא ארזתי דבר....מה שהצריך ממני גיחת בוקר קצרה אל ניר עציון דרך המוסך. ארזתי תיק במהרה כולל האלבומים כמובן, אספתי את 4 ילדי ונסענו צפונה אל הורי, כל הדרך זרמו אלי מאות טלפונים מחברים, אגודות ותורמים רבים המציעים את עזרתם באירוח, בבידור, בציוד ועוד ועוד ועוד.

בין לבין דאגנו שכל המבוגרים מסודרים לשבת, ערכנו רישומים של מי נמצא איפה וכשכולם אותרו הרגשתי גאה להודיע לטל שהעורף מגובה ובטוח ושהם פנויים להמשיך להגן על הבית שלנו.

תהיו לי בריאים

כ"כ שמחתי שהשבת הגיעה ואיתה נדמו כל הצילצולים!

בברכת בריאות טובה לכולם

מזל טוב
מכל הלב!

לטמיר
לאפרת ואלעד
לאסתי ויוסי
בן דרור
לבר המצוה

ליהודית ויוסף בקרמן

להולדת הבן

אורי

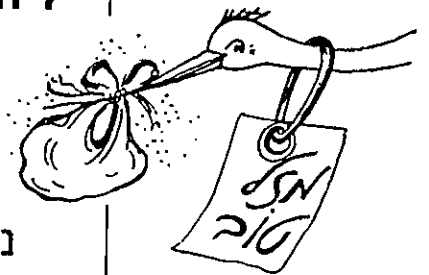
נכד לאוהד ואורית

לדינה וישי קדור

להולדת הנכדה

יצרה

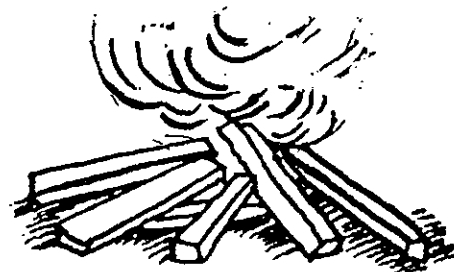
בת איואק ודפנה

אש בכרמל 2010

להיות אוד(ה) מוצל(ת) מאש

לאה רוזנברג

את יום חמישי כה כסלו התחלתי עייפה במיוחד. חזרנו, (הפעם שלא באשמתי) בשעה מאוחרת ממסיבת בת מצווה במשואות יצחק. הקפדנו לצאת חזרה בשעה מוקדמת אבל משהו במע"צ החליט לשפץ את כל הכבישים דווקא כשמהרנו חזרה.

צפוי היה לי יום עמוס במיוחד, כך שלא יכולתי לחלום על דקה מיותרת של שנת בוקר. עבודה בזכרון יעקב, קניות ובישולים, הערכות לקלוט לשבת 11 אורחים, ועוד אי אילו משימות שגם בימים כתיקונם, כאלה שהעייפות אינה חלק דומיננטי מהם צריך להיות מוכשרת במיוחד (מה שאני לא) כדי לעמוד בהם.

זכרון יעקב, השעה 12 בערך, אני עסוקה בעבודה. (טיפול בפוסט טראומות...) פתאום עלו באפי ניתוחות, שהעלו זיכרונות לא ממש נעימים, מימים שאינם רחוקים דיים. העיפות הכריעה אותך אמרתי לעצמי וכשאת עייפה, צצות הפוסט טראומות. זה קורה במשפחות הכי טובות, וכן, גם לעובדות סוציאליות.

הודעת S.M.S- מסרון ב"לעז" 1315 "איש" הקשר היחיד המקפיד לשמור על קשר לפחות פעמיים ביום לא כולל שבתות וימים טובים (כמובן) הבחירה שהריח ממשי ואף שחוזה אי אילו שריפות אינו מתעתע. בהודעה נמסר "שהשריפה רחוקה ואינה קשורה אלינו" המשכתי איפה בעבודתי תוך שאני מרחיקה ומדחיקה את המחשבות על השריפה המשתוללת.

כשיצאתי מהעבודה, חשכו עיני תרתי משמע. ראיתי את ענן העשן ועמוד האש. מנקודת מבטי, אי שם בין מעין צבי לזכרון יעקב, הכרמל נראה בוער כולו. התקשרתי מיד לברר אם הדרך פתוחה ויש לאן לחזור וקיבלתי מסרים מרגיעים. "האש רחוקה מאד, הדרכים פתוחות, עובדים על כיבוי, אין מצב שהאש תגיע אלינו".

רגועה חלקית ערכתי את הקניות לשבת, לא שכחתי את הסופגניות שהבטחתי לדוד להדלקת נרות. בדרך חזרה, כיונתי את הרדיו ברכב, לראשונה בחיי לרדיו חיפה, שם דיווחו בהרחבה על השריפה. לקחתי טרמפיסטים בצומת, הם בכלל לא שמעו על השריפה. בעליה למשק "כאילו מאומה לא קרה" הכול שלו ורגוע והעצים ירוקים כתמיד. אז לא ידעתי שזו תהיה הפעם האחרונה שאראה את הירוק הזה.

במשק אווירת שאננות, רק חוש הריח עבד שעות נוספות. את הבישולים לשבת התחלתי בחוסר חשק מוחלט ובתחושת מועקה לא מוסברת, תוך שאני מנסה להשיג את רננה, מיכאל ועמיחי שהיו מתוץ למשק כדי לבקש מהם שיתחילו להתפלל.

תוך כדי כך החלו להגיע דיווחים על האוטובוס שלכוד באש בכביש בית אורן. הדיווחים רק הגבירו את התחושות הקשות.

תצפיתנים דיווחו מגג המלון שהשריפה רחוקה. החלטתי לצאת ולחזות בדברים במו עיני ולא להסתמך על דיווחים, רק בשביל להירגע. את תוכניותי קטע צלצול הטלפון, בצד השני הייתה אישה מאורחות המלון שביקשה להשתמש במקווה. נדברנו להיפגש ב"בין השמשות" כדי ששתינו נספיק להגיע להדלקת נרות חנוכה בזמן.

דקה אח"כ יהודה הודיע לי שיש ישיבת צח"י כדי להיערך למקרה הבלתי סביר בעליל שנצטרך להתפנות.

עשרים דקות מאוחר יותר הודיעו לי חברותי מצוות צח"י שבמקרה שחלילה נצטרך להתפנות אני צריכה להסיע את דוד ועדינה ועוד נשים. החברות מצח"י השביעו אותי באותות ומופתים לא לספר לאף אחד שנערכים לאפשרות של פיננו כי זאת אפשרות רחוקה מאד וחבל שתם ליצור בהלה. עמדתי בהבטחה, אבל ליתר בטחון התקשרתי לדוד ועדינה קודם צאתי ברגל למקווה, שתם כדי לשמוע מה שלומם. במקווה פגשתי אורחת מהמלון שהייתה מאד לא רגועה בלשון המעטה. ואני בנוסף לתפקידי כבלנית החלטתי לקחת על עצמי את תפקיד המרגיעה ולשדר עסקים כרגיל בתקווה שהאווירה תשפיע גם עלי...

השמועה על הפינוי תפשה אותי ביציאה מהמקווה. החלטתי לעבור בחדר מזכירים לבדוק אם יש אמת בשמועה ולהתעדכן בנוהלי הפינוי. השמועה התבררה כנכונה ואני עשיתי את דרכי בזריזות לביתם של עדינה ודוד.

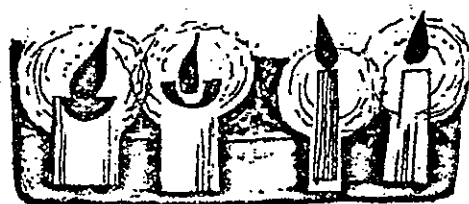
דוד כבר היה מוכן. כמי שעבר אי אלו פינויים כפויים בימי חלדו הוא ידע בדיוק מה צריך לעשות ומה כדאי לקחת. המזוודה כבר עמדה ליד הדלת. עדינה ביקשה ממני עוד כמה דקות כדי להתארגן ואני החלטתי לנצל את הזמן כדי להביא את הרכב. לא קל לפנות את דוד ועדינה מניר עציון - מפעל החיים שלהם ושל כל דור המייסדים. זו לא הפעם הראשונה שמפעל החיים שלהם עומד בסכנת חורבן ושריפה. הם כבר חוו כמה שריפות גדולות בניר עציון וחורבן אחד גדול לפני למעלה מ-62 שנים שם על ההר בין ירושלים לחברון. גם אז הכאוס התחיל בחנוכה כשהתקפה שיירת העשרה. הפעם אנחנו יוצאים בשיירה מניר עציון. הפינוי בניצוחו של צוות צח"י היה מאורגן להפליא, והתבצע בצורה מופתית. אחרי שעברנו את עמדות הרישום, השתדלנו לצאת לדרך. השוטרים שבאו "לעזור" בפינוי יצרו אוירה לחוצה והפריעו לשטף הנסיעה.

הפלפון לא הפסיק לצלצל. כולם רצו להתעדכן במתרחש להציע אירוח ועזרה. מכולם ביקשתי להתפלל עלינו כי הייתה לי הרגשה שלא נוכל לאש ללא סיעתא דשמיא. (בסוף הסתבר שמה שהכריע את האש זה מסירות הנפש של החברים וסיעתא דשמיא תרתי משמע)

החלטתי לא לנסוע למיר"ב מקום הכינוס המרכזי אלא לבית חברים קרובים בזכרון יעקב. שם נערכו מבעוד מועד לארח אותנו.

אחרי שבאו לקחת את דוד ועדינה לביתה של בתם חנה בנחלים התפנית לחשוב מה אני עושה עם עצמי. היו לי כ-30 הצעות לאירוח. הצעות, שבימים כתיקונם הייתי שמחה מאד לממש אבל עכשיו לא הרגשתי שאני מסוגלת. הסתובבתי כארי בסוגר, רציתי לחזור לניר עציון לעזור במאמצי הכיבוש. אין לי ילדים קטנים ולא ראיתי סיבה למה לא להיות שותפה בהצלחת המשק. מקורות יודעי דבר הבהירו לי שאין טעם שאחזור וגם את מי שנמצא במשק יפנו במוקדם או במאוחר. החלטתי להתקשר למיכל והיא הציעה לי להגיע למיר"ב. קפצתי על ההצעה. הדרך מזכרון יעקב לישובי חוף הכרמל הייתה חסומה. יש יוצא ואין בא. נאלצתי להשתמש בכל מיני תעודות שהיו לי כדי שישתכנעו לאפשר לי לעבור.

כשהגעתי למיר"ב חשתי שנקלעתי לפלנטה אחרת. במקום שררה אווירת הפנינג, צוותי צילום, סופגניות שתייה קלה, אתי פז העו"ס שלנו, אנשי המועצה, והמון אנשים טובים שבאו לעזור. מפגן הסולידריות ממש חימם את הלב. חשתי על בשרי את המשמעות של כל ישראל ערבין זה לזה. בין כל עמך ישראל שהתקבצו ובאו למיר"ב שמחתי לפגוש את יהושע מוזס ונחמיה רפל מהקיבוץ הדתי הם באו לתמוך ולמצוא פתרונות מעשיים. ההמולה במיר"ב הלכה והתמעטה, לכולם נמצאו

פתרונות לינת. החלטתי לנצל את אדיבותו של יובל ולחזור איתו בדרך המלך לניר עציון. המשטרה לגמרי לא התרשמה מהעובדה שיובל מנהל קהילה ולא נתנה לנו לעבור. נאלצנו לאתר "דרך בורמה" והתגנבנו לניר עציון. האש כבר הייתה ברכס בוסתן, המתח הלך וגבר. חשתי שנוכחותי עלולה להכביד החלטתי בלב כבד לזנוח את רעיון ההשארות בניר עציון. נזכרתי שמרוב חיפזון לא ארזתי לעצמי כלום. יובל הסיע אותי הביתה, ארגנתי לעצמי תיק במהירות שיא, ונסענו למיר"ב.

החלטתי להענות להצעתן האדיבה של מיכל, דינה ויעלי שכבר שהו בחיפה, לחלוק עימן חדר במלון.

הדרך לחיפה מעולם לא הייתה ארוכה כל כך. לא יכולתי לחלום על נסיעה צפונה בכביש 4 ונאלצתי לנסוע חזרה למחלף זכרון. הנסיעה בכביש החוף במקביל לכרמל הייתה חוויה קשה. הכרמל בער, הנופים המדהימים העצים ירוקי העד, מסלולי הטיולים היו למאכולת אש. גם הישובים האהובים נראו בסכנה. ההר הירוק כל ימות השנה הלך והתפחם אל מול עיני, והנורא מכל, ברדיו החלו לדווח על קורבנות אדם שגבתה האש.

המזגן ברכב הרדים אותי, החלטתי לפתוח חלון כדי להתעורר מהרוח. הרוח הייתה אפופת עשן, גרוני נחנק מעשן ומדמעות. "אשא עיני אל ההרים מאין יבוא עזרי". הגעתי בקושי רב למלון בחיפה. רוחות צפון מזרחיות השתוללו בחוץ. האם זה כיוון הרוח גם אצלנו בהר? מה קורה עכשיו במשק?

בחדר חיכו לי עם מקלחת חמה, מיטה נוחה וטלוויזיה ששידרה חדשות שלא נשמעו מעודדות. בשתיים לפנות בקר הוכרז על כיבוי אורות בחדר. התקשיתי מאוד להשתחרר מהאדרנלין, מהחשש (גם העובדה ששכחתי לארוז פיג'מה לא תרמה) לא הצלחתי להירדם. ב-3 שותחתי עם רננה שספרה לי שנועם והיא החליטו לעשות משמרות תהילים כל הלילה. ב-4 שותחתי עם עמיחי שסיפר שהוא וחבריו לומדים ומתפללים כל הלילה להצלחת מאמצי הכיבוי. עמיחי ביקש להגיע למשק כדי להיות שותף פעיל במאמצי הכיבוי, אני סברתי שהוא צריך להישאר בישיבה ללמוד ולהתפלל, כי בדיוק לשם כך שלחנו אותו לישיבה, צריך גם את "יששכר". עמיחי החליט להישאר ער ולהתפלל עד תחילת עבודתם של מטוסי הכיבוי. ב-5 לפנות בקר נזכרתי ששכחתי להדליק נרות חנוכה, ב-7 שותחתי עם יהודה שדיווח שהמצב במשק קשה אך יציב. באותה הזדמנות יהודה סיפר שאת שבת הבר מצווה של אוראל שער הוחלט לחגוג בקיבוץ לביא. הוא, כמי שלמד עם אוראל לקרוא בתורה, חייב לנסוע.

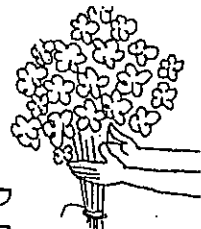
לחגוג? שבת? בר מצווה? שכחתי לגמרי. אוראל, ניר ואורית מי יודע אילו רגעי חרדה עברו עליהם עד ההחלטה לחגוג את בר המצווה בלביא? ובכלל האם בר מצווה בלביא הרחק מהבית, החברים, השכנים ובית הכנסת המוכר יכולה להיות תחליף הולם? האם נוכל להתעלות על החרדה ולשמוח באמת?

ללביא הגענו רבע שעה לפני שבת אחרי שהתבלבלנו בדרך (זה מה שקורה אחרי לילה ללא שינה) ואחרי פקקים שנוצרו משריפות שהוצתו בגליל.

בלביא כבר חיכו לקבל את פני האודים המוצלים מאש.

נפלה בחלקנו הזכות להתארח בבית משפחת אסתר ויונה אוברמן, שפתחו לרווחה בפנינו את ביתם ואת ליבם. התפעלתי מאוד מהיכולת שלהם לגרום לאנשים זרים לחלוטין להרגיש כבני בית ותיקים תוך 5 דקות.

קיבוץ לביא נרתם כולו לאפשר לאוראל לחגוג בר מצווה ראויה לשמה. בבית הכנסת קדמו את פנינו בברכה ובמאור פנים. הוקצה חדר נפרד לסעודות השבת של אורחי הבר מצווה. בנות כיתה ז' טרחו ואפו חלות לסעודת ליל שבת כדי לתרום לאווירה הביתית. נשות לביא אפו עוגות רבות, במטבח הכינו פשטידות מיוחדות. נראה היה שכולם גמרו אומר לעזור לנו לשמח בשבת למרות הכל.

במהלך סעודת ליל שבת הרגשתי אווירת התעלות, ניכר היה שכולם חשים את גודל המקום והשעה. המשפחה של אוראל לדורותיה, הוכיחה שאפשר לשמח בכל מצב. על אף השעות הרבות שעברתי ללא שינה, התקשיתי להירדם בליל שבת. המחשבות נדדו, מה קורה עכשיו עם החברים שנותרנו בניר עציון? איך נראית השבת שלהם? האם הם הצליחו להתגבר על האש? האם הם לא מסתכנים מדי בשביל להציל את בעלי החיים והרכוש? נרדמתי בדמעות תוך הרהור בפסוק מתוך קריאת שמע על המיטה המופיע בהפטרת השבת "ויאמר ה' יגער ה' בך השטן ויגער ה' בך הבחר בירושלים הלוא זה אוד מוצל מאש"

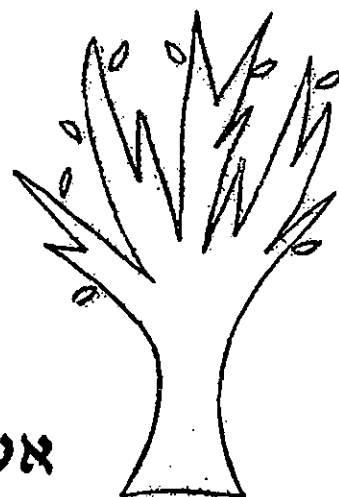
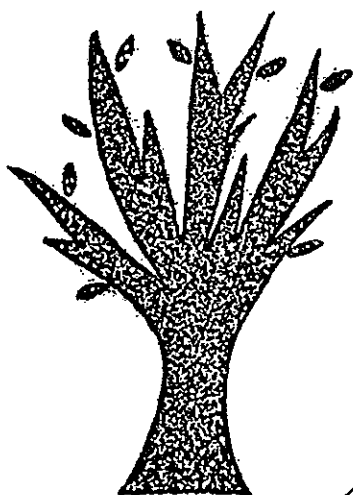
קריאת התורה הייתה מדהימה. אוראל שלמד לקרוא בבית הכנסת בניר עציון בספר תורה ספרדי, קרא בלביא בס"ת אשכנזי "כזקן ורגיל". מתפללי בית הכנסת בלביא נהנו והתרגשו לשמוע אותו קורא את המפטיר בהברה תימנית ואת ההפטרה בליווי תרגום.

במהלך השבת התעדכנו המארחים שלנו בעזרת אחד מ"גויי השבת" במלון לביא על המתרחש בניר עציון. מארשת פניהם וממידת הזהירות בה הם סיפרו את הדברים הסקנו שהמצב קשה מאד.

מיד בצאת השבת התעדכנו ממקור ראשון על הנעשה במשק. שמחנו לשמוע שכולם בריאים ושלמים אם כי קצת עייפים מעודף משימות ומעיימותים עם המשטרה. הצטערנו מאד לשמוע על הבתים שנשרפו בימין אורד ועין הוד.

בצאת השבת יהודה, עמיחי ודוד מהרו להגיע לבניר עציון, לשמור על הגחלת. אני נשארתי עם עוד חברים במלון בחיפה. גם את מוצאי שבת העברתי (כמעט) ללא שינה, וכמובן שלא הייתי מסוגלת לנהוג לעבודה ביום ראשון. נותרנו במלון מול הטלוויזיה שדיווחה כל העת על מוקדי אש בניר עציון ועל בתים שעדיין נשרפים. התקשרתי דאוגה לבניר עציון, ונעניתי שלא כדאי להאמין לדיווחי התקשורת. במלון נזקקו לחדר בו שהינו ולכן היינו חייבות לפנות את החדר. החלטנו לחזור לבניר עציון. הדרך המובילה לבניר עציון הייתה חסומה ע"י המשטרה. בעזרת הנחיות "מגורמים מלמעלה" הצלחתי לעקוף את מחסומי המשטרה. במעלה לבניר עציון הנוף השתנה לבלי הכר. הירוק הפך לשחור, בצד הדרך נראו בתים שנשרפו כליל. כמה זמן ייקח לשקם את הבתים האלה? מתי דייריהם יוכלו לעשות את מה שאני עושה, לחזור הביתה?

הגעתי לבניר עציון. צינורות הכיבוי היו עדיין פזורים. בהר ממול עוד בערה האש. ניגשתי לחנוכיות והכנתי אותם להדלקה, בעוד דקות נבעיר בהן אש מסוג אחר. בהר ממול ניסו לכבות את האש ואנחנו הדלקנו אור בחנוכיות. יהי רצון שלא נחוה יותר, אבדנים, שריפות ופינויים והכרמל שלנו, יחזור להיות ההר הירוק כל ימות השנה.

אש בכרמל 2010

שריפה בנר עציון זכרונות מארבעה פיניים

פסי מאור

"מה הזיכרון הראשון בחייך?"
"מה היית לוקח איתך לאי בודד או מציל מבית בוער?"

אלה שאלות שכולנו נשאלנו לא פעם. במקרה שלי, גם השאלה הראשונה ולא רק השניה קשורות בשריפות שבנר עציון. הזיכרון הראשון בחיי הוא עז וכולל מראות וצבעים, ריחות וקולות מה"שריפה הגדולה" שבשנות ה-50.

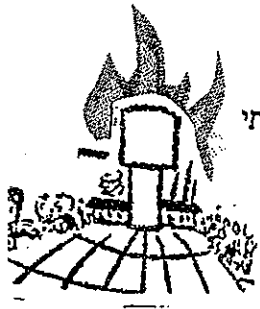
הייתי ילדה פעוטה בת שלוש באותה שבת בשנת 1958. כשהתעוררתי בבוקר לא היה אבי בבית (דבר שהייתי רגילה אליו מדי יום, אבל לא בשבת). אמא סיפרה לי ולאחותי חנה בת השבע, שאבא הלך לכבות שריפה ליד המשק. השמיים בחוץ היו אדומים אף שהייתה זו שעת בוקר. כדי לחלוק את דאגתה עם מישהי אחרת, לקחה אותנו אימנו אל בית משפחת שיפמן שגם שם היו באותה השעה אישה ושתי ילדות כלי אב ובלי שמץ מושג מה עתיד לקרות. אינני זוכרת את ההוראה על פינוי המשק, אך לא אשכח שהצצתי מהמכונת החוצה וראיתי להפתעתי פרות מהרפת משוטטות חופשיות מחוץ לגדרה. פונינו לכפר סטריין, שם הכניסו אותנו לחדרי הפנימיה, כמה משפחות באותו החדר. בחדר האוכל של הכפר רקדו הנערות של נר עציון לצלילי השיר "עלי באר" ולעוד שיר שאת מילותיו לא הבנתי: "אי, אי, אלרט, אלרט אי..." (רק לאחר שנים הבנתי את מילות השיר הלקוחות מעולם הרועים: "אל, אל, אל הרהט, אל הרהט, הי..")

שנים לאחר אותה שריפה היינו, חברותי ואני הולכות אל המקום בו עמד בית משפחת שהם שנשרף באותה שריפה, ומחפשות שבירי חרסינה מצויירים מכלי המטבח שהתנפצו בדליקה.

שנים רבות עברו. השנה היא 1998 ואני אם לחמישה ילדים, שהגדול שבהם חייל הנמצא בבית לחופשת שמחת תורה והקטן פעוט בן שלוש וחצי. בשעת הצהריים, לאחר שהסתיימה הסעודה המשותפת המסורתית, ראינו סליל עשן מיתמר בהר שמול ביתנו ומיד אחריו שלהבת אש שאוחזת בצמרות האורנים הגבוהים. "סוף סוף יש אקשן בנר עציון", אמר דביר ורץ להזעיק את שכננו מאיר בן-סירא. תוך דקות בער ההר כולו. יורם שניהל באותה תקופה את בית ההארחה מיהר לדאוג לאורחיו, בעוד כל ילדי עומדים בחברת ילדים אחרים מחוץ לבית וצופים בלהבות. כשהתקבלה ההוראה לפנות את המשק, הייתי לבדי בבית. לחרדתי, גיליתי שהילדים נעלמו, כולל יותם הקטן. אחוזת בהלה התרוצצתי בתוך העשן וחיפשתי את הילדים. שום דבר אחר לא היה חשוב לי באותה שעה, ובודאי לא איזה רכוש או חפץ בעל ערך שעלי להציל מהבית הנמצא מול קו האש. נרגעתי רק כשפגשתי נערה שסיפרה לי, שכל ילדי המשק מתרכזים "בסיבוב", ליד שער הכניסה וכי איילה, בת ה-14 שומרת על יותם.

מאחר שהגברים של משפחת מאור, כולל עילם בן ה-16, הכריזו שהם נשארים במשק נשאר לי לדאוג לילדים הצעירים יותר: איילה, ינון ויותם. ברגעי הקלה על כך שהם בסדר, לקחתי איתי מהבית רק את נשקו האישי של דביר, כדי שלא יקרה משהו שיסבך אותו בצבא, ואת מוקה-כלבת הבית ובתה הכלבה מישימיש, שהתארחת אצלנו לשבת.

הפינוי בשעות אחר הצהריים של שמחת תורה היה מבולבל וחסר סדר. החג היה לחול ואיש לא ידע מה לעשות ולאן ללכת. כל רכב שירד אסף לתוכו טרמפיסטים מאלה שנקבצו במקום. כך יצא, שאימהות לא ידעו היכן ילדיהן ומשפחות נפוצו לכל עבר. אנחנו הצטרפנו לחלי ברנשטיין וביחד התפנינו לקניון חיפה. השומר בפתח ראה אותי חמושה בנשק ובכלבים וסירב להכניס אותי למבנה. "מה, את רמבו?" שאל.

רק אז שמתי לב, שבחפזוני לא לקחתי אפילו בקבוק שתיה ושמירה לילדי הקטן. חלי הציעה שניסע לבית אמה ואכן, שם, בתוך הרוגע והנורמליות נרגענו כולנו וחיכינו לבשורות. בשעת לילה מאוחרת הגיעו יורם ודביר וסיפרו שהשריפה כבתה. החלטנו לחזור הביתה, חוץ מינון שבחר להישאר שם עם חברו ניב. בתוך החושך בערו עדיין גזעי עצי הזית שמול המפעל, אבל הכל היה רגוע. לאחר שהשכבתי את הילדים במיטותיהם, הורדתי את הקישוטים שהיו תלויים בסוכה ובהחלטה של רגע, החלטתי לארוז תיק, על כל צרה שלא תבוא. הפעם דאגתי לבגדים להחלפה, כלי רחצה ואף ערמתי את כל אלבומי התמונות על השולחן. כשקמתי בבוקר והשקפתי החוצה מהחלון, ראיתי שאף כי ההר נשרף, עדיין העמק המפריד בינו לבין המשק מיוער וירוק כתמיד. שתיתי קפה ברוגע מול הנוף ואמרתי לעצמי: "זה הכל? אז זה לא כל כך נורא..."

שמחתי הייתה מוקדמת. לאחר זמן קצר ביותר התבררנו ששוב פרצה אש והיא מתקרבת אלינו, ושוב צריך להתפנות. בניגוד ליום הקודם, הפינוי הפעם היה מאורגן. אוטובוסים הועמדו למען המתפנים וכולנו פנינו לכפר סיטרין, בעוד הזכרונות מהפינוי הקודם שבים ועולים בי. מסיטרין התגלגלנו לפארק המים בנוה-ים ומשם לנחשולים, שם קיבלו אותנו במאור פנים והציעו לפליטים ארוחה חמה ומקום לינה. בטלויזיה הראו את ניר עציון עולה בלהבות והמתח והדאגה לגורל המקום ולשלום היקרים לנו שנשארו בו, היו קשים מנשוא.

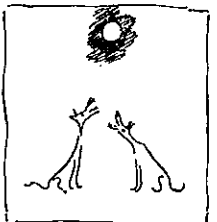
כשהזרנו, מצאנו משק כמו אחרי חורבן. בית ההארה השרוף, הבית של משפחת ארז שעלה באש, עצים, גינות, עשן ופיח.

האש הגיעה עד לביתי והמסה את התריסים, שרפה את עצי הגינה והגיצים חרכו את הכביסה שהיתה תלויה על החבל, את הוילונות ומצעי המיטה. כרית רקומה שנדלקה על הספה, הושלכה החוצה על ידי הכבאים שניסו לכבות את האש מתוך הבית. הבית היה מזוהם ורצפתו שחורה, אך לא היו מים בכרזים כדי לנקותו. הריח דבק בכל פינה וחדר לארונות הבגדים ולא ניתן היה להיפטר ממנו גם לאחר קרצוף, כביסות וניקוי יבש.

"מה הזיכרון הראשון בחיך?" יותם, כמוני, זוכר את השריפה ההיא כזיכרון ראשון וחי. בשובנו לניר עציון הוא סירב להיכנס לבית. "אבל הבית שלנו בסדר!" ניסיתי להרגיעו. "אבל העצים לא בסדר, הם נשרפו וזה עצוב לי" ענה. בביקורנו בבית המרגוע אמר: "המרגוע שרוף...אני אוהב אותו כשהוא לא שרוף".

ימים רבים אחר כך עוד דיבר על השריפה. "אני מפחד שעוד פעם תהיה אש בואדי. אבל אם תהיה אש המכבי אש ואבא שלי יכבו אותה. נכון?"

בטלפון דיווח למי שהתעניין בשלומי: "היתה אש...אז ברחנו..". ויותר מכל נתונה היתה דאגתו לתנים שהיו בואדי למרגלות ביתנו. "אם הזאבים יבואו ליער, הם יהיו שחורים?" שאל. "אז מה יקרה?" התעניינתי אני. "הם יתקלחו" ענה. "אמא שלהם תקלח אותם?" שאלתי. "כן, כי הם קטנים. הם יתקלחו עם הצעצועים שלהם..."

למרות הנזק הרב למבנים ולרכוש לא נפגע איש ולכן קיימנו במשק סעודת הודיה. במקום בית המרגוע השרוף נבנה המלון החדש, שאת בנייתו ליוונו מקרוב. משפחת ארז נכנסה לבית חדש, היער שב והוריק, שפעת פרחים עלתה בואדי והחיים כביכול שבו למסלולם. לא כן הזיכרון מהאירוע הדרמטי, שנשאר צרוב לנצח.

חנוכה 2010. יום חמישי ואני ואיילה בתי מבשלות ואופות לקראת שבת ולכבוד הדלקת הנרות המשפחתית אליה אנו מתעתדים לנסוע עוד מעט. איילה מוציאה מהתנור לחם קינמון ריחני וחם ברדיו מדברים על שריפה בכרמל. יש עשן בחוץ, אבל הרוח אינה נושבת וריח האש לא מגיע אלינו. "זה רחוק" אני מרגיעה את המטלפנים המודאגים.

דביר, הנמנה על מתנדבי מג"ב באיזור חוף הכרמל מצטרף לחברי משק אחרים שיצאו לעזור לתושבי גבעת וולפסון הנמצאת בלב הכרמל. הוא מדווח לנו, שאין מה לדאוג והאש מרוחקת מהם. אך תוך זמן קצר משתנה כיוון הרוח ואנו שומעים בשידור חי בטלוויזיה את זיו, אחד מתושבי הגבעה ואחיו של צחי המוכר לכולנו, מתאר את ניסיונות ההימלטות מהגבעה המוקפת אש משלושה כיוונים, על אחת המכוניות שנדלקה בדרך ועל חולצתו הנוערת של אחד המחלצים. הדרמה בשיאה. אני מתקשרת מבוהלת אל דביר והוא עונה לי בקצרה: "אני לא יכול לענות" וסוגר. המתח עצום וחרדתי גואה.

השמועות על האוטובוס שנקלע ללהבות כבר הגיעו וברור ששריפה זו קשה ומסוכנת במיוחד. סוף סוף, זיו מדווח שכולם הצליחו להיחלץ ופניהם אל מלון יערות הכרמל, אך אני ממתינה עדיין לטלפון מרגיע. "אני בסדר" דביר מדווח לבסוף. אחר כך יספר לי, שבעצם התבקש לסייע בחילוץ של אסירי כלא דמון, אך ברגע האחרון הצטרף אל הכבאית של ניר עציון שהיתה בדרכה לגבעת וולפסון. נס אחד כבר קרה לנו!

למודת ניסיון, אני מציעה לבני הבית לארוז תיק למקרה של פינוי. עילם, הגר בדירת סטודנטים בחיפה, מציע שנבוא אליו אך נביא איתנו שמיכות ומגבות. בצער רב, אני מוותרת הפעם על אלבומי התמונות. הם רבים מדי וכבדים מדי. רק בשנים האחרונות מאז עברנו למצלמה דיגיטלית צרובות התמונות על דיסקים ורק אותם אני לוקחת, לצד בגדים להחלפה וציוד אישי הכרחי. כשניתנת הוראת הפינוי איננו מופתעים. נכנסים למכונית ואיילה מביאה איתה את כיכרות הלחם החם והמנחם.

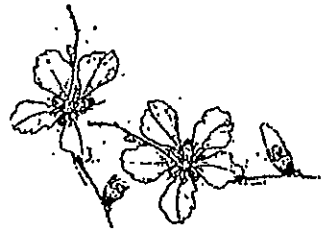
איילה, יותם ואני נוסעים לחיפה אל עילם וכבר ביציאתנו מהצומת אנו פוגשים בו כשפניו לניר עציון. בשעה כזו, מרגישים ילדינו את החיבור השורשי שלהם כבני משק וכמובן מאליהם הם שבים להגן עליו בעת צרה. הורי מתפנים למרכז מיר"ב ומשם יוסעו לבית אחותי שבמצפה נטופה. הדר, כלתי, מצטרפת אלינו בחיפה. בחושך בוערות שלהבות אדומות לאורך כל רכס הכרמל. למחרת בבוקר אנו אוספות את ינון החייל שהגיע ברכבת לחופשת שבת והוא מתעקש להגיע לניר עציון, ויהי מה. הכביש אפוף עשן כבד והדרכים חסומות. ניידות משטרה חוסמות את מחלף עתלית ולא נותנות לאיש לעבור, גם אם הוא חייל במדים שמתחנן לחזור הביתה. יורם מגיע לעתלית דרך השדות ובעקבותיו אנו נכנסים דרך המוסך לניר עציון. ינון מצטרף מיד לחבורת הגברים והנערים, והדר ואני אורזות בגדים לשבת ומתפנות שוב, כשנשמע פיצוץ עז מכיוון ימין אורד, שלהבות דוהרות על רכס אצבע ומטוסי כיבוי חגים מעל. מהמוסך אפשר לראות את האש מעל המפעל והמחזה מרהיב עין ומטיל אימה כאחד. כבאים מכריחים אותנו להתפנות מיידית גם מפה.

מבט אחרון על ניר עציון. האם נראה אותה שלמה גם כשנחזור?

לקראת שבת אני ויותם מצטרפים לסבא וסבתא במצפה נטופה. אחותי מארחת אותנו באהבה, אך הלב נמצא רחוק. בעל ושלושה בנים לי בנר עציון, והדיווח על המתחולל במקום המגיע אלינו בסיועו של ג'ואל הפיליפיני שלנו, מדאיג ביותר. אבא שלי שואל אם יהיה לנו בית לחזור אליו, אמא שלי שאינה רגילה להיות בטלה מעשייה מסתובבת חסרת מנוחה, ואני צמאה לחדשות ולא משתכנעת כשאומרים לי שהכל בסדר. ביום ראשון אני מדווחת על ידי איילה והדר שהן בדרכן הביתה, אך נעצרו במחסום משטרתי בכניסה לניר עציון. למרות זאת אין לי סבלנות ואני יוצאת לדרך ומספיקה לראות את מטוס הסופר טנקר עובר מעלי. הכניסה הראשית חסומה, אבל אפשר

להיכנס דרך המוסך ואני עולה ההרה מול מראות ההרס והחורבן של עין הוד וימין אורד. ופתאום, מתחלף השחור בירוק ובואכה ניר עציון האהובה הכל שקט, מלבלב ומוריק. תחושת הקלה והרפיית מתח. הכל נגמר, כמה טוב לחזור הביתה!

...ארבעה פינויים מניר עציון בארבע שריפות...

נותר לי לקוות, שהיה זה הפינוי האחרון בהחלט!

ההר הירוק תמיד

הגבעטרון

מילים: יורם טהרלב

לחן: מוני אמריליו

פקחתי את עיני, היה אז חודש שבט,
ראיתי מעלי ציפור קטנה אחת
ותכלת השמיים וענן יחיד
וראיתי -
את ההר הירוק תמיד.

ההר הירוק כל ימות השנה,
אני עוד חולם ושואל
לנשום רוחותיך כבראשונה,
לשכב בצילך כרמל.

במשחקי ילדות קלי השכרון
רדפתי פרפרים, החלקתי במדרון
ועת חיפשתי לי מסתור ללב תמים
אז ברחתי -
אל ההר הירוק תמיד.

ההר הירוק כל ימות השנה...

בשנות הנעורים, בשנות האהבה
טיפסנו בשבילין, ידי בתוך ידה
השקפנו למרחק, לעבר העתיד
וחלמנו -
על ההר הירוק תמיד.

ההר הירוק כל ימות השנה...

הלכנו לצבא, גדולים ונבוכים,
מתוך המלחמות תזרנו כאחים
הבאנו על כפיים רע וידיד
ונפרדנו -
מול ההר הירוק תמיד.

ההר הירוק כל ימות השנה...

וילדינו כבר היום הם עלמים,
הזרינו - שערם הלבין מרוב ימים.
אך צעירים נהיה כל בוקר, עת נביט
אל אחינו -
אל ההר הירוק תמיד.

ההר הירוק כל ימות השנה...

משאל בנir בנושא השריפה 27-12-2010

בעקבות השריפה אנחנו בשאלים לא אחת: נו, ומה לוקחים מהבית כאשר צריך להתפנות?
הפנינו את השאלה אל החברים למודי הנסיון.

עמליה זוהר:

לקחתי מן הבית עם הפינוי: תרופות, בגדים, כלי רחצה ותעודות.
מה לא לקחתם והצטערתם שלא.... מספיק בגדים, שכחתי חלק מהתרופות, תמונות ודברי ערך.
חווייה מיוחדת, תחושה, מחשבה, לקח: לחברים ותיקים שהם חולים והדיאטה שהם עושים חזקה,
קשה להתמודד ביחד עם כולם. טוב שיש משפחת ילדים שעכולתי להתארח אצלם וכך יכולתי
לדאוג לעצמי. יחד עם כולם היה לי קשה להתמודד.

בתיה וולף:

לקחתי: תרופות קבועות, בגדים להחלפה, מסמכים חשובים, תכשיטים, כסף מזומן.
לא לקחתי: מטען לטלפון הנייד.

יהודית ויונתן רוזנברג:

לקחנו: תפילין וטלית, בגדי עבודה להחלפה, בגדים יפים לפינוי ואת הכלבה.
לא לקחנו: תמונות אישיות, ניירות חשובים, מחשבים ניידים.
חווייה, תחושה: לחץ וגם ביטחון פנימי, שיש אנשים שדואגים לחברים.

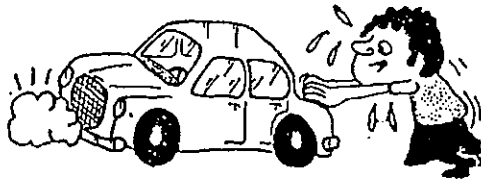
יונית יעקבי:

לקחנו: אלבומים, מחשב, קצת בגדים, תעודות זהות, דרכונים, מסמכים חשובים, טלפון נייד
ומטען, מעט כלי כסף שעברו במשפחה בירושה (פמוטות, חנוכיה) סרטים משפחתיים, תפילין.
לא לקחנו: עוד אלבומים, רקמות אהובות, מעשי יד של אימי ושלי. את החתולה האהובה, דיסקים
אהובים. הלואי שיכולתי לקחת גם דברים חשובים מן הגן כמו קלסרים ותמונות מיוחדות וכו'
(יש לי שני בתים בנir עציון, הבית והגן)
חווייה, תחושה מיוחדת: תחושת חוסר אונים, אפסיות האדם לעומת כוחות הטבע, נותר לנו רק
להתפלל ולקוות לטוב.
תחושה טובה: ההתעניינות והדאגה של חברים ומשפחה, הצעות העזרה שלהם חיממו את ליבנו.
לקח: להעלות את רוב התמונות המפחיתות לדיסק נייד!!! אי אפשר לקחת כ"כ הרבה אלבומים
איתך.

עדה ודוד בנישו:

לקחנו: תנ"ך, תעודות זהות, אלבומים משפחתיים.

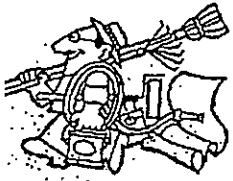

יעל שאול

יצאתי מגיר עציון עם נורית ועם הורי, לקח לי זמן לקלוט שבאמת צריך להתפנות. גם כשאנשים מבחוץ התקשרו והתחילו ללחוץ בכיוון. פשוט לא האמנתי שאנחנו נמצאים שוב באותו "סרט"... כשארזתי היה ברור לי שעד שבת אנחנו בבית ולקחנו מעט מאוד דברים – נורית לקחה קצת יותר דברים ממני... וכשהייתי צריכה חולצת פיג'מה יכולתי להעזר בה... מזל שיש בנות! לא לקחנו: כמו שהבנתם לא לקחתי הרבה וכמובן דאגתי מאוד למה שנשאר מאחור, אבל דאגתי יותר לאנשים ופחות לציד. את האלבומים הכנסנו לחדר בטחון וסגרנו היטב את החדר ובעיקר התפללנו חזק!

הילדים כבר יעזרו לי להכין רשימה מסודרת לפעם הבאה, שלא נזדקק! חווייה, תחושה: חוויה מיוחדת היתה לראות את המטוסים ממלאים מים בים וחגים ברביעיות במטוסים מדהימים ואח"כ לדבר עם רועי בטלפון ולקבל דיווח מהשטח בימין אורד – איפה הורידו את המים. באחת הפעמים, תוך כדי שיחה הוא בעצמו התמלא מים. לקח: 1. בעתיד להשתדל למצוא מקום קרוב שבו החברים יוכלו להיות יחד ושלא יוצר מצב בו כל אחד צריך לדאוג לעצמו. 2. לא לתת הוראת פינוי למי שיכול לעזור.

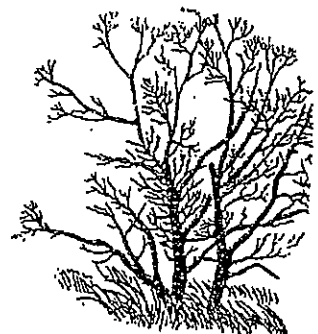
עדינה ודוד בן דוד

לקחנו: תעודות זהות, כרטיסי אשראי, פנקסי צ'קים, מעילים חמים, תרופות, כרטיס מגנטי, ביסקויטים, אלבום תמונות מלפני 60-70 שנה, ספר תהילים, מדליות צבאיות ה-2, טלפון נייד, רדיו טרבויסטור, פנקס כתובות, כלי רחצה, בגדים. לא לקחנו: ספר קריאה, משקפי קריאה. חווייה מיוחדת: בשבת חשבתי שאין לנו לאן לחזור, חששתי שנר עציון אינו מספיק חזק לשרוד אסון כזה והתחלנו לתכנן את העתיד מחוץ לנר עציון. לקח: לא להתייחס ברצינות למדיה, לחפש קשר עם אנשים שנשארו ולשאוב מהם מידע.

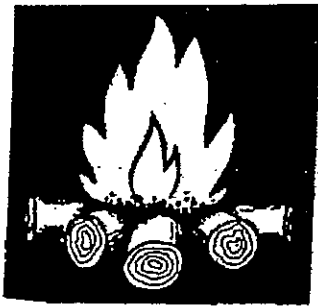
ג'יין ודוד ברמן:

לקחנו: תפילין וטלית, בגדי שבת, מסמכים חיוניים, תמונות של המשפחה, מספרי טלפון. מברשות שיניים, לבנים ומגבת. אפילו לא סגרנו את החלונות! חווייה מיוחדת: אנחנו רוצים לציין שכל החוויה של הפינוי התאפיינה מצידנו במנגנון ההכחשה! מבחינה נפשית, לא היינו מוכנים להתמודד עם שהייה ממושכת מחוץ לבית! לכן לקחנו דברים מינימליים. חשנו כעס, מי מעיז להגיד לנו שלא נוכל לחזור לבית שלנו! עוד מחשבה: מזל שהחתול שלנו מת לפני חודשיים!

דרך אגב אפשר למצוא באינטרנט רשימה של מסמכים וחפצים שחייבים לקחת בזמן שריפה.

אש בכרמל 2010

"שוב שריפת ענק בכרמל"

שושנה גריידי

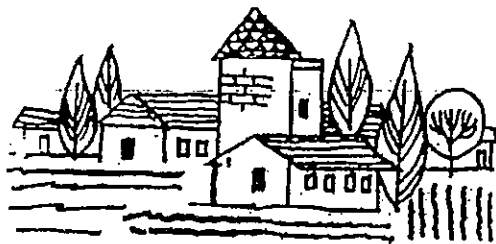
השנה הזו מאוד מעניינת: הקיץ היה חם ויבש במיוחד ולקראת חג האורים קרה לנו נס וניר עציון ניצלה מסערת אש שהשתוללה ברחבי הכרמל וגרמה נזק רב ליושבים: בית אורן, ימין אורד ועין הוד.

הייתי רוצה להזכיר לאנשים שאמרו, שזו השריפה הגדולה מאז קום המדינה, שזה לא בדיוק נכון. אני חיה בניר עציון כבר 56 שנה והרבה שריפות היו באזור הכרמל, וביניהן שלוש שריפות גדולות בהן פינו את תושבי האזור מבתיהם. ב - 1958, ב - 1998 ועכשיו.

ב- 1958, נשרפו בניר עציון באזור העליון שני צריפים ובית הספר הראשון שהיה ליד חדר האוכל (של המלון כיום) ועוד כמה בתי מגורים של החברים. בשנת 1998, נשרפו הרבה חדרים בבית המרגוע ובזכות זה נבנה בית המלון. השנה, למרבה המזל, זכינו לנס. הודות לעוז רוחם של חברי ותושבי המשק הצעירים, שעבדו קשה מול האש שהשתוללה מסביב למשק.

זה היה סמלי: בנר ראשון לחג החנוכה שאנו חוגגים ובעקבות הנס שקרה למכבים. ובקשר אלי... לא היה קל לצאת מהבית בהרגשת סימן שאלה, מתי הסיוט הזה יגמר? ובכל זאת קיוויתי לחזור בקרוב ולהכין סופגניות עם הנכדים כמו בכל שנה בחג האורים. ביליתי את ימי השריפה אצל הבן שלי יאיר באלון מורה, ומשם שמענו דרך התקשורת שהתמקדה בניר עציון, אבל לא ידענו בדיוק מה קורה. הייתי מאוד רגועה, שהפעם לא יקרה למשק משהו רע, למרות כל ההיסטרייה של התקשורת ש"אוהבת" אסונות ודי מגזימה.

וברוך ה': הכל יצא לטובה... ועוד קיבלנו הרבה צ'ופרים מהמועצה ומאנשים טובים שונים.

בר מצוה לאוראל בקבוץ לביא

ניר שער

ביום רביעי, יום לפני האסון בכרמל חגגנו בשמחה את בר המצוה של כננו אוראל, במלון ניר עציון.

יום חמישי מתארגנים במלא המרץ לשבת בר המצוה. כבר בשעה 11:00 שמענו שפרצה שריפה וקיוונו כמו בכל פעם שישתלטו עליה מהר.

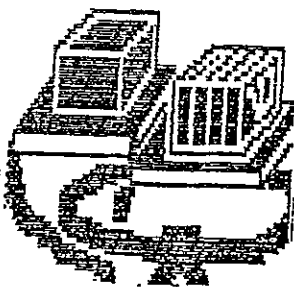
בשעה 17:00 כבר קיבלנו הוראה להשאר בביתים ולהיות זמינים. אח"כ גם הודיעו להתפנות מיד. ארגנו בחפזה כגדים, בגדי שבת, מחשב, מזכרות ומעט דברים שהכנו לשבת (אפילו את הסוכריות), במחשבה שמחר חוזרים הביתה והכל יהיה בסדר.

בערב מאוחר יותר, התחלנו להבין את גודל האסון, בצד הדאגה לאלו שנשארו במשק, לעזור בכיבוי השריפות חשבנו איך לקיים את בר המצוה. טל ליאון מזכיר היישוב יצר קשר עם ה"קיבוץ הדתי" למצוא מקום חלופי באחד הקיבוצים. קיבוץ לביא שמע על כך ומיד נרתם למשימה. הם הזמינו את כל המשפחה המורחבת והחברים שהיו אמורים לחגוג איתנו. בהתראה קצרה זהבה מזכירת הקיבוץ וחברי הקיבוץ אירגנו לנו שבת למופת, מעבר למצופה, התארחנו כ- 60 איש אצל משפחות בקיבוץ, דאגו לחדר אוכל נפרד, לתורניות בין חברי הקיבוץ בעריכה, הגשה וכל מה שנצרך, חברות הקיבוץ הכינו עוגות וילדי הקיבוץ אפו חלות. אוראל קרא בתורה את הפרשה אותה למד מס' חודשים עם הרב יהודה מנר עציון שהגיע אף הוא עם משפחתו. לקחו אותנו לסיור ברחבי הקיבוץ ובמוצאי שבת אפילו, דאגו הנרי ושושי מהקיבוץ לצלם אותנו שתישאר מזכרת משבת מיוחדת זו.

מיד כשיצאה השבת התקשרנו בדאגה לדעת מה התרחש. קיבלנו את הבשורה המשמחת שניר עציון בניסי ניסים לא נפגעה ושחברי המשק שנשארו נלחמו בגבורה עם כל דליקה שהחלה לפרוץ ועל זאת מגיע להם יישר כח ענק. לצד השמחה גם התבשרנו על עין הוד וימין אורד ששם נשרפו בתים ולבנו כאב את כאבם.

אנו שוב רוצים להודות לה' על הנס הגדול ולחברי קיבוץ לביא שפתחו את לבם וארחו אותנו באהבה רבה. משתתפים בצער משפחות ההרוגים ומאחלים החלמה מהירה לפצועים.

ניר ואורית שער, ניר עציון.

"גדולה הכנסת אורחים מקבלת פני שכניה"

לחברי קיבוץ לביא זיקרים!

תודה ענקית...

על ההתגייסות המהירה לארגון שבת בר המצווה של כננו אוראל.

על הכנסת האורחים בבתי משפחות החברים בהתראה כל כך קצרה.

על שנתתם לנו להרגיש בבית בשעה שפינו אותנו מביתנו.

על העוגות שאפו החברות והחלות הטעימות שהכינו הילדים.

על הדאגה לכל הפרטים הקטנים, על הסעודות, הקידוש והתורניות.

על שאפשרתם לבנו לקרוא בתורה כפי שהתכוונן ולמוד.

על הסיור בשבת, על חנוף והאווירה שחזכירו את הבית.

על ההשתתפות בשמחתנו, על המילים החמות, העידוד והפרגון.

ב"ה זכינו לחזור לגיר עציון חיפה והירוקה, משתתפים בצער משפחות החרוגים, מאחלים רפואה שלמה לפצועים ומקווים שבעז"ה הכרמל יחזור להיות ירוק כפי שתיה.

בהערכה רבה
משפחת שער- ניר עציון

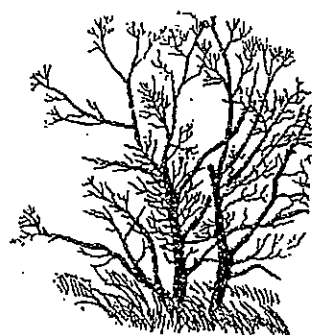
אש בכרמל 2010

המלך בשדה – השגחה פרטית

מרים וייצמן

רציתי לשתף אתכם בפרט "קטן", אך משמעותי, שקרה במהלך השריפה. בוודאי יהיו כמה צניקנים שירימו גבה או שתיים ויגידו: שטויות. הכל היה תלוי בכיוון הרוח. אך בכל זאת, בחרתי לשתף. יום חמישי, 19:30 אנחנו מתפנים למרכז מירב. הבנתי שהמצב יוצא מכלל שליטה ויש הרוגים בנפש. הרגשתי שלפני שננקוט בפעולות פיזיות, הווה אומר, שמירה צמודה על המשק וכל מה שמשמע מכך, צריך עזרה רוחנית לפעולות הכיבוי. החלטתי להתקשר לרב מרדכי שיינברגר. הרב שיינברגר, למי שלא מכיר, גר בירושלים-בעיר העתיקה, מפיץ את פנימיות התורה בא"י. צדיק הפועל רבות עבור עם ישראל, ברמה הפרטית של כל אחד וברמה הכללית של עם ישראל. אין לו משרד ואין מזכירות שמסננו את הגישה אליו. הוא פשוט שם עבורנו. מתקשרים והוא עונה או אשתו. בפשטות ובענווה גדולה. 20:30 הטלפון מצלצל, מהעבר השני עונה הרבנית. סיפרתי לה על השריפה, החוסר שליטה, ההרוגים, והיא מאוד התענינה. ביקשתי ממנה שהיא והרב יתפללו עלינו כי המצב קשה. היא אמרה שתמסור לרב וסיימה שיהיו בשורות טובות. הרב והרבנית שיינברגר ישבו והתפללו עלינו מיום חמישי ועד שהשריפה כבתה. ביום חמישי לאחר השריפה, דיברתי איתה. היא אמרה לי: "הרב אמר שהיה לכם נס גדול" שאלתי: האם היו לנו זכויות לנס הזה? והיא אמרה שכן. ההרגשה היתה שהיינו מוגנים. סיפרתי לה על כל הניסים הגלויים שהיו לנו, במפעל, בביה"ס ובביר-עציון עצמו. על הניסים שהיו בימין-אורד ובעין הוד. ואז היא אמרה לי: הרמב"ם כותב שהכי חשוב זה, התבוננות. ידועה הסתירה העוסקת בהשגחה פרטית המתעוררת בכל אדם, היוצא לעסוק במשא-ומתן. מצד אחד עליו לעמול בכוחו שלו בכדי להצליח בעסקיו, ומצד שני עליו להחזיק באמונה ובטחון בהשגחה הדואגת לכל צרכיו. וזה לשונו של בעל הסולם בספרו פרי חכם אג"ק עמ' סא. "כבר אמרתי בשם הבעש"ט, כי קודם עשית המצוה, אין לחשוב כלל בהשגחה פרטית,

אש בכרמל 2010

ואדרבא, אז צריך האדם לומר: אם אין אני לי מי לי?
אמנם אחר המעשה, מחויב האדם להתישב בעצמו ולהאמין,
שלא מכוחו ועוצם ידו עשה את המצוה,
רק מכח ה', שכך חשב עליו מראש, וכן היה מוכרח לעשות כן. (מתוך סדר חנוכה-
הר' שיינברגר)

אדם נדרש לפעול עם כל כוחות הגוף והנפש שלו, להתיגע בכל כוחו בעולם הזה ולא
לסמוך על הנס.
בספר מי השילוח – ר' מרדכי יוסף ליינר, תלמידו של הר' מקוצק נאמר.
"בתפילת שמונה עשרה אנו אומרים זוכר חסדי אבות, היינו הש"י זוכר הטוב שהיו
האבות עושים
בכל כחם ובכל נפשם והיו מקרבים כל העולם להש"י,
והיינו מחמת שהם מיגיעים את עצמם בכל כחם, שיתגלה כבוד שמים על ידם, ע"כ
מדת הדין נותנת שהקב"ה ישלם להם כפי כחו יתברך"

תודה לכל הגברים, בחורים ונערים שהיו מייגיעים עצמם בכל כוחם, ימים כלילות עבור
יישובנו היקר.
והוכיחו שאפשר להיות באחדות מתוך השוני.
ותודה שהיתה לנו, גם, עזרה 'קטנה' מלמעלה.

נקודה למחשבה - נסענו לבית אורן, לחוות את השריפה מקרוב. המראה מאד קשה.
מצד אחד, ההרגשה היא כמו שכתוב במדרש (איכה רבתי פ"ד ס"י י"ד) "שפך חמתו
על עצים ואבנים"
ומצד שני (דברים כ', י"ט) "כי האדם עץ השדה".
אם רק נדמין כל עץ לאדם, השגרה והיום יום שלנו כבר לא יהיו אותו הדבר.

כי האדם עץ השדה
כמו העץ הוא צמח חי
כמו האדם הוא נשאר צמח
ואינו יוצא
איפה היית ואיפה אהיה
כמו עץ השדה.

אהבתו וגם שאת
צמחתי ומה ומה
קצרו אותי בהוקה שאפר
ואני מרץ צפר
כמו עץ השדה
כמו עץ השדה.

נכון שפ:

כי האדם עץ השדה

כי האדם עץ השדה
כמו האדם עץ השדה
כמו העץ האדם נשאר
ואינו יוצא
איפה היית ואיפה אהיה
כמו עץ השדה.

כי האדם עץ השדה
כמו העץ הוא צמח חי
כמו האדם הוא נשאר צמח
ואינו יוצא
איפה היית ואיפה אהיה
כמו עץ השדה.

"הודו ל-ה' כי טוב כי לעולם חסדו" פרק קי"ח בתהילים.

חיה ליאון

מודה לה' בלב נרגש ושמח על החסדים הגדולים וההשגחה הפרטית על בתינו, ניר-עציון. רק לאחר החושך והמתח של השתוללות האש, והניסיון לעצרה בכל הניסיונות הטכנולוגים שהיה מעל ליכולתנו, אפשר להעריך את האור. תודה לה' שנתן לי כוח להתפלל, כוח לעבור את השבת ברוגע יחסי, ולהאמין שהכל בסדר. מיחלת שהאש השורפת תהפך לאור גדול, נרות דולקים שיהפכו לאבוקה גדולה, שיאירו את העולם כולו. (הרב קוק).

במרחב י-ה

הרב אבינר בעלון השבת כותב :

"למרות שכולנו מודעים שבצורת פוקדת את הארץ, עדיין מעטים נתנו מקום מרכזי בסדר יומם לתפילה זעקה וצום שעליו הכריזה הרבנות הראשית.....הסיבה פשוטה, מי שאינו חקלאי איננו מרגיש את הבצורת, המים זורמים בשפע בברזים והשמש חוסכת את הפעלת המייבש. התרחקנו מהטבע ופגעי הטבע אינם מטרידים את מנוחתנו, הטכנולוגיה מאפשרת לנו לעקוף את "החסרונות" של הטבע ולהתגבר עליהם. לכן אצל האדם המודרני פחתה הרגשת הצורך בתפילה....התפילה קשה לאדם המודרני. תופעה זו שורשה במאבק יון הפילוסופית.רק כאשר קצרה ידינו מלהושיע כאשר המדע אומר נואש כאשר לרפואה אין מענה, ולטכנולוגיה אין פתרון אז אנו נזכרים במלך העולם שהטבע הוא חלק מממלכתו!

האם נוכל לעורר את תודעתנו הדתית גם בשגרה, שגם אז תעלה ותבקע תפילה מקירות הלב?

מאחר ולצערנו, תודעה דתית חיה ועמוקה באה רק במצבים מיוחדים עלינו לנצור אותה "ולהמשיך ממנה שפע רב."

הרבנית בלהה מרכסים "לכל העמים הקב"ה נותן כל טוב סלע, שמש גשם למשל למצרים יש את הנילוס, ולשאר הארצות שפע של מים, וזה לא קשור אם הם מתפללים או לא. אבל יעקב אבינו, או עם ישראל לא נתון לחוקי הטבע, הקב"ה משגיח עליו, השפע שיורד לעם ישראל הוא בהשגחה פרטית "ויתן לכך אלקים במידת הדין, הקב"ה קובע אם השמש תהיה מחממת או שורפת. אם הקב"ה יתן במידת הרחמים אזי שוכחים להודות ומזלזלים.

הקב"ה כמו אבא שרוצה לתת, ונותן שנים לבנו דירה אוטו וכו', והבן בועט ולא בא לבקר את האבא ואפילו לומר תודה. "ארץ אשר עיני ה' בה ממטר השמים תשקה מים" אבל זה כאשר "אם בחוקותי תלכו ומצוותי תשמרון" ואם לא, "וחרה אף ה' בכם". א"י שהקיא צלבנים ותורכים ואותנו היא קבלה, שכחו מי האבא שלהם. למי יותר כואב לאבא או לילדים? כתוב "עמו אנוכי בצרה" בכל בעיה שיש לעם ישראל ה' איתו בצרה. זוהי השנה **השביעית** שה' מעכב את הגשם והבן לא מבין **כשאינ** **גשם - יש אש**, אש אוכלת את בתי ישראל.

אש בכרמל 2010

סיפור השרפה קרה בחנוכה חג של מסירות נפש, עם ישראל הוכיח את מסירות הנפש ע"י תרומות ועזרה.

זהו גם חג הניסים ונסייונות מן העבר, והאורות של אז יורדים גם היום. היונים של אז היו הכי קרובים לעם ישראל מצד השכל כמה מדרגות מהקב"ה - סוקרטס אריסטו, יון התנהגו מהשכל עד לשכל, ולא הורידו את האלוקות לעולם הזה, מבחינת חיי אנוש הם היו קרובים לבע"ח, היו זורקים את הילדים מהגות כספורט.

היונים יכלו לדבר על חסד ולהיות אכזריים מול האשה או שאר המשפחה. החכמה של עם ישראל יורדת מהראש להתנהגות. "גדול תלמוד תורה שמביא לידי מעשה". חכמה בגויים תאמין אבל הוראת חיים איש את אחיו חיים בלעו.

הלב התרחב ביום ראשון בשעה אחת בלילה כשחזרתי הביתה, ונשמתי את האוויר הצח של ניר - עציון ללא ריח של עשן - שזה מדהים בפני עצמו.

תודה לקב"ה על הטוב והחסד שעשה עמנו.

תודה רבה ומיוחדת לכל הצוותים ובעלי התפקידים שנשארו לשמור על המשק בזמן השרפה.

תודה לכל בעלי התפקידים שחזרו במוצש"ק בכדי לחדש את פעילות הענפים.

תודה לכל המתפנים שהשכילו להתאפק ולא להציק יותר מדי לאלה שנשארו, על אף אי הודאות על מה שקרה בשבת, והתקשורת בפרט, שדברה רבות על ניר עציון מצאת השבת.

תודה לכל הנשים והאנשים שהתפללו למען ניר עציון ושאר ישובי האזור.

רציתי לציין את הרבנית יפה ציקוני שהתקשרה בכל יום לדרוש בשלום המשק וביקשה לומר תהילים ותפילה מיוחדת לכל עיר ועיר.

תודה לנשות נר"ש, בנות המשק, ונשים מכל רחבי הארץ שהתפללו וכן בחורים מבי"ס יבנה שביום שישי התכנסו לתפילה.

ובכן תודה לכל מי שרצה לעזור מהחברים והתושבים, להיות שותף לשמירה על הבית, בית ניר - עציון, התקשר ונענה בשלילה על ידי האחראים על המבצע.

תודה לכל התורמים, התומכים והמארחים, מכל רחבי הארץ.

תודה לרב גרוסמן על תרומת האוטובוסים והכניסה לסופרלנד.

תודה על הנסיעה להצגה המצחיקה 101 דלמטים.

תודה לוועדת חינוך וכל המארגנים שעמדו מאחורי זה בזריזות מופלאה.

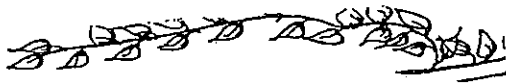
למאיר ודפנה שפתחו את ביתם להדלקת נרות ואמנים.

למשפחה שהגיע לניר עציון ממפוני גוש קטיף וחלקה עציצים.

לקיבוץ שלוחות שהכין עוגות. לכל המוזיאונים שפתחו דלתותיהם בחינם, וכן

המשחקיות השונות, קניון חיפה ובתוכם "ריקושט" וכן רמי לוי ועוד...

לקבוץ לביא שארם 60 איש לבר- מצוה של אוראל.
המועצה שהעמידה במוצש"ק אוטובוס להופעה של שולי רנד. והמלון באילת שמארח
את ניר-עציון במשך 3 ימים.
תודה לפלאפון האינטרנט והתקשורת שאי אפשר בלעדיהם, וגם לא להיבהל כאשר יש
דיווח מדאיג, כי יתכן שהמידע מוטעה. (הפלאפון של אלי תיפקד ברציפות, בטלפונים
רבים מחברת הבטוח ממנהלים ועד הפקידים שדאגו מאד, ורצו להתעדכן במצב. וכן
שאלות משאלות שונות של חברים מהמשק ומחוצה לו.)

שמחה מלאה את ליבי לנוכח היחד לאחר השרפה, הנסיעה להצגה הדלקת נרות חגיגית בבה"כ
שהתמלא מפה לפה, ומסיבת ההודיה שהייתה מרגשת מאד.

בעז"ה נמשיך ברוח זו של אחדות ופרגון, מילים טובות והעצמה אחד את השני,

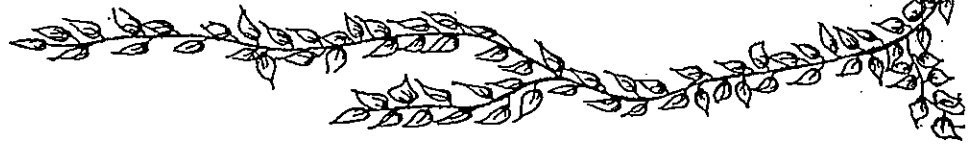
אל חיי השיגרה הנפלאה היומיומית של המשק, כי זו היא שעת המבחן שלנו.

"המדליק נר מנר נהנה וזה אינו חסר" (רש"י בבמדבר).

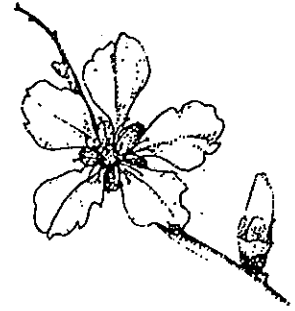

מרכינה ראש ל-44 ההרוגים, שמסרו נפשם להצלת חיים ונישרפו בלהבת אש

גדולה.

לזיכרון

יוסף נפתלי הירש ז"ל	- י"א טבת תשנ"ה
הלל למפל ז"ל	- כ"ד טבת תש"ו
אברהם רוטפלד ז"ל	- כ"א טבת תשנ"ב
שמעון רוזנברג ז"ל	- ט"ו טבת תשנ"ד
בלומה רוט ז"ל	- ו' טבת תשנ"ט
יוסף אליהו רוט ז"ל	- ז' בטבת תשס"ו
אסתר רסל ז"ל	- כ"ו טבת תשס"ז
שולמית זמיר ז"ל	- כ"ח בטבת תשס"ח
יהודה בן סידא ז"ל	- כ"ח בטבת תשס"ח

תנחומים

לדבורה כהן
לישעיהו שחר
ולכל המשפחה

במות האחות

רחל רבקה (מנצי) הורוביץ

עם שאר אבלו ציון וירושלים תנוחמו.

תנחומים

לאברהם שוורץ

במות הבת

רחל קאופמן

מן השמים תנוחם!

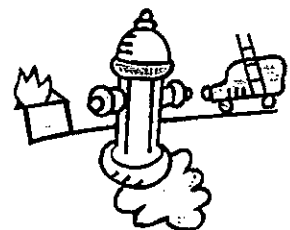
נקודת מבט על השריפה מתוך ביה"ח רמב"ם

דני קינג

באותו יום חמישי החלטתי להכין סופגניות. חזרתי הביתה מוקדם כיוון שהיינו אמורים לנסוע לחנוכת הבית של גיסי (אח של ענת) במושב נחושה. הכנתי את הבצק, התפללתי (שיתפח הבצק, רק שיתפח לפי המנגינה של שירו של צנחן) ונשכבתי לנחל לחצי שעה. כעבור 10 דקות צלצל הטלפון. הצג הראה את שמו של ד"ר בר-לביא, מנהל היחידה לטיפול נמרץ כללי ברמב"ם. "איפה אתה? בוא מיד לביה"ח, אוטובוס עם 40 איש עלה באש, הפצועים בדרך אלינו". יצאתי בריצה. היונדאי הקטנה שלי הגיעה למהירותה המקסימלית (לא הרבה למי שמתעניין...) ובדרך אני רואה שוב את ענן העשן. בראש אני עובר על התרחישים השונים והפרוטוקולים לטיפול בכוויות, שאיפת עשן, הרעלות מסוגים שונים.

התייצבתי ביחידה לטיפול נמרץ (להלן היחידה). התכונה היתה מאוד ניכרת. כל המטופלים שהיו מספיק יציבים לעבור למחלקות אחרות הועברו. הוזעקו עוד רופאים ואחיות מהבית ובאוויר היתה הרגשה של מתיחות ודריכות. בשלב ראשון הודיעו לנו על הגעת שני נפגעים קשים. ראשון הגיע דני חייט ז"ל הכבאי. הוא הגיע מונשם והוכנס לטיפול באחד החדרים. שני רופאים אחרים ושתי אחיות צוותו אליו. מיד אחריו הגיע פצוע אלמוני. אלמוני 32. הוא הוכנס לחדר ואני התחלתי לטפל בו. הדבר הראשון שמכה בך זה הריח. ריח של שריפה ובשר חרוך. הריח מאוד חזק ומאיים בהתחלה להשתלט על כל החושים האחרים. לאחר מכן המראה מתחיל לחלחל. מראה של אדם שנכווה בכל גופו. לא אכנס כאן לתיאורים הפלסטיים של המראה אבל אפילו בשביל מי שראה מראות קשים בעבר, זה היה אחד הקשים שבהם. כאן האוטומאט נכנס לפעולה. מחברים את החולה לאמצעי הניטור, בודקים דופק, לחץ-דם, רוויון החמצן בדם. מוודאים כי מכשיר ההנשמה מכוון בערכים המתאימים. הנראות נזרקות לאוויר: תכינו ערכות לצנתרים, הזמינו פלסמה ודם, הריצו נוזלים, איפה מנורות החימום? החדר הקטן מתמלא מטפלים אבל יש צורך לצמצם את מספרם. ראשית, כאשר יש יותר מדי מטפלים יש יותר מדי רעש, יותר מדי הוראות ופחות מדי יעילות. שנית, האויב הגדול ביותר של חולי הכוויות הוא זיהום. ריבוי מטפלים מעלה את הסיכון. אני דורש שקט. כל מי שלא קשור ישירות לטיפול צריך להמתין מעבר לדלת. כולם עשויים חלוקים וכפפות ועם מסיכות על הפנים. גם רופאים בכירים מאוד חוטפים גערה כאשר הם לא מצייתים. ממשיכים בעבודה. לפתע שוב פורצת מהומה, לחץ הדם צונח והדופק לא נמדד. ניתנות תרופות מתאימות, אמצעי הניטור נבדקים שוב והמצב מתייצב. עירוני מרכזי נוסף, צנתר למדידת לחץ דם, בדיקת צילום החזה, תוכנית טיפולית נכתבת ומתחילים ביישומה. מבלי לשים לב חולפות מס' שעות. בין לבין אני מקבל מסרונים מטל. 17:07 "לאור השריפה המתחוללת באזור הוחלט לבקש מהתושבים והחברים להישאר בבתיים ולהיות זמינים בטלפונים". אני מתקשר לענת, איפה את? אני בדרך לאחי בנחושה. מה הוצאת מהבית? אלכומים, מסמכים, את המחשב הנייד. איפה שושה (הכלבה השחורה)? איתי. טוב, נסיעה טובה. 18:44 מסרון נוסף "קיבלנו הוראה לפנות את ניר עציון". טלפון לענת: איפה התפילין שלי? הדר הוציא מביה"ח ולקח איתו (אני מקבל על עצמי לא להתעצבן עליו לפחות יומיים), מה עם המחשב השולחני? לא לקחת. טלפון לטל ואיתי רנד נשלח לפרוץ לבית להציל את המחשב (תודה איתי).

במקביל נמסר כי שוטרת שמצבה אנוש מגיעה מביה"ח כרמל. לביה"ח שעל ההר אין יחידת כוויות והם אינם מרכז טראומה שלישוני, כזה המנוסה בטיפול בפגיעות רב מערכתיות. תנ"צ אהובה תומר ז"ל מגיעה ליחידה ואיתה הצוות מביה"ח כרמל (והמון המון שוטרים). נוצר רגע של

קלילות מסוימת כשאני פוגש את ד"ר אריק עדן מטיפול נמרץ כרמל. בבוקר ראיתי אותו שם כשהלכתי לאסוף תוצאות של CT שעברתי. "לא ציפיתי לביקור גומלין כ"כ מהר" אני אומר לו. אני שומע יחד עם שאר הצוות את מה שעבר על אהובה עד כה והרגע חולף. מצבה קשה ביותר והסיכויים נראים קלושים. צוות אחר "מתלבש" עליה, מצבה הולך ומתדרדר מול העיניים. כירורג נקרא על מנת לבצע ניתוח חירום בנסיון נואש להציל את חייה. יש רושם שהניתוח הביא לשיפור מסויים אבל עדיין המצב קריטי. נמסר גם כי לא יגיעו יותר פצועים בשלב זה. כולם ניספו. מצב הרוח יורד. אבל לנו יש שלושה שנאחזים בחיים ויש להמשיך לטפל בהם.

SMS 20:06 "לכל מי שעדיין לא התפנה מגיר עציון, נא לעשות זאת עכשיו!!! דחוף!!!". הלב נחמץ אבל למי יש זמן עכשיו? תוצאות הבדיקות מתחילות לחזור ויש לעדכן את הטיפול לפיהן. צריך לחשוב על הרעלת ציאניד אם הם היו בחלל סגור עם שריפה של פלסטיק (רק בדיעבד התברר כי הם היו מחוץ לאוטובוס). מה עם תפוקת השתן? טובה. מה עם פירוק שריר? גבוה – צריך לטפל.

לוקחים את דני ז"ל לחדר הכוויות. החדר שמאובזר כחדר ניתוח, נמצא בקצה היחידה ומצויד במערכת שטיפה מיוחדת לנפגעי כוויות. את כל טיפול החלפת החבישות ולפעמים אפילו ניתוחי השתלת עור משתדלים לבצע שם. אלמוני 32 לא מספיק יציב והוחלט להמתין מס' שעות עד להעברתו לחדר הכוויות לטיפול.

המון דברים קורים במקביל ועם כולם צריך להתמודד.

החל תהליך הזיהוי. חבריו של דני חייט ז"ל מגיעים ומזהים אותו. אהובה ז"ל הגיעה לרמב"ם לאחר שכבר זוהתה ב"כרמל". רק הפצוע "שלי" נשאר אלמוני. מגיעים נציגי שב"ס, כיבוי, משטרה. הם יודעים מי חסר אבל בגלל הפציעה הקשה הם לא מצליחים לזהות אותו. בגלל תג שם שהיה על בגדיו נראה כי מדובר בג'לאל ביסאן. אחיו מגיעים ומבקשים להכנס לזהות אותו. דילמה. האם לתת להם להכנס ולראות אותו במצבו הנורא? אולי להמתין מס' שעות ולבצע זיהוי ע"י DNA? החלטתי להכניס אותם. שותחתי איתם מחוץ לחדר. הסברתי כי הפצוע ששוכב בחדר נכווה באורח קשה ביותר. הסברתי כי שלושה אנשים שכבר ניסו לזהותו לא הצליחו. שאלתי אותם אם הם בטוחים שהם יכולים לעמוד בזה. הם ענו שכן. נכנסתי איתם. הם הסתכלו בפנים ואמרו שהם לא יודעים. לאחר מס' שניות שבהם ניכר ההלם בפניהם הם ביקשו לזהותו לפי סימני זיהוי אחרים בגופו. תוך כמה שניות הם ידעו בוודאות: זהו ג'לאל. כדאי לציין כאן כי למרות הזיהוי הוודאי, למחרת נערך זיהוי ע"י DNA לפי בדיקות דם שלקחתי מג'לאל ומהוריו.

דני רוזן, בן-זוגה של אהובה תומר ז"ל נח בחדר סמוך. נכנסתי לחדר על מנת לשבת בשקט לכמה דקות. התחלנו לשוחח וכמו שקורה לעתים קרובות תוך מספר דקות מצאנו מכרים משותפים. שוטרים בכירים כאלה ואחרים נכנסו גם לחדר. ביקשתי מדני שייתן לי עדכון על מה קורה במשק. האם האש הגיעה? טלפון לבכירי המשטרה שבשטח. "לא הגיעה לביר עציון עדיין" היתה התשובה. נו, לפחות זה.

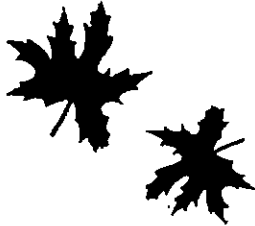
הגיעה חופית חייט, אשתו (אז, היום אלמנתו) של דני ז"ל. כרסה בין שיניה. "כל-כך רציתי ללדת כבר אבל עכשיו אני רוצה להתאפק כי אני רוצה שהוא יהיה בלידה".

בשעה אחת בלילה נראה היה כי הפצועים התייצבו עד כמה שניתן. הוחלט כי יש להיערך ללילה וליום המחרת. אני שוחררתי למספר שעות. "טל, שאני אחזור למשק? לא". נסעתי לאימי בחופית ובדרך ראיתי את כתר האש על ההר שיוורד במדרונות לכיוון טירת כרמל. ברדיו מודיעים על פינוי בתים בטירה ובדניה. אני מנסה לזהות האם יש אש באזור המשק אבל נראה שלא. המשכתי בנסיעה והגעתי לבית אימי. שינה טרופה למס' שעות, נשיקות למשפחה וחזרה לרמב"ם. בדרך

רואים את מטוסי הכיבוי היוונים מטילים את מימם על הלהבות (טוב, גם אם לא נדע מאיפה משתין הדג אנחנו בקיאים איך מטוסים עושים את זה). כביש החוף אפוף עשן. מגיע לביה"ח וממשיכים בעבודה. כל הכניסות ליחידה מאוישות בשוטרים אבל התג עושה את העבודה ואני נכנס ללא הפרעה. אני מקבל עדכון מהרופא שנשאר בלילה וממשיך משם. מצעד האחמ"ים החל עוד בלילה הקודם. לא עקבתי אחרי כולם. ראשון הגיע סגן שר הבריאות. הצעתי למנהל ביה"ח שיבקש מסגן השר לדבר עם המשפחות ובמיוחד עם משפחתו של ג'לאל ע"ה שזוהה זה עתה על ידי אחיו והוא נענה ברצון. ביום שישי קיבלנו הודעה על הגעתו של רה"מ. היחידה נסגרה כמו יריחו (אין יוצא ואין בא). הכל מתוכנן, עם מי ייפגש, איפה יעמוד, איפה יהיו העיתונאים וכו'. באמצע בלאגן, שכננו מעין-הוד, דובר ביה"ח דוד רטנר, מקבל הודעה שהאש כבר כימין אורד. "אני רץ לראות איך הבית נשרף" הוא אומר לי בלחץ. רה"מ מגיע, מקבל עדכון מד"ר בר-לביא, מחליף מילת עידוד עם המשפחות ועוזב. השעה 2. שוב חלוקת עבודה ואני לא נשאר לשבת. טלפון לטל: אפשר לעלות? לא. אני דוהר לכיוון כפר סבא להספיק להגיע לפני שהשמש תגיע לצמרות העצים העולים בלהבות ליד הבית. פרספקטיבה. נקודת מבט. ביום ראשון עקפתי את המחסום בעליה למשק והגעתי הביתה. השלוה הירוקה במשק זעקה על רקע ההרס מסביב. פגשתי כימין אורד את רחל וחיים חזן ש-54 שנים שלהם עלו באש. "הסתכלו אחד על השני, אתם שניכם בריאים ושלמים וזה לא מובן מאליו" אמרתי להם. אהובה ז"ל נפטרה כעבור יממה. לחצתי את ידו של בן-זוגה, דני. לא היה לי מה לומר אבל יצרתי קשר בינו לבין מאיר שהעביר לו את התמונות האחרונות שלה שהוא צילם. ג'לאל ע"ה נפטר כעבור שבוע. בשבת פרשת "ויחי" נפטר דני חייט ז"ל. בשעת כתיבת שורות אלה אלמנתי עדיין בהריון. הילדה תיוולד יתומה. פרספקטיבה. נקודת מבט.

כרמל

מילים: דודו ברק
לחן: יהודה הגר

אי שם בהר
היתה לי איילה קלת רגליים
חולפת נחלים, צוללת גיא.
שבילה עבר
את קו הגבול, את קו המים,
הרחיקה לה מארץ אלוהי.
זה הכרמל שלי

אי שם בהר
היה היה אילן מצל - בן יער
נושא שרף כבד, אומר
בינה.
נופים נצר,
שמר על נערה ונער
ועל נשיקתם הראשונה.

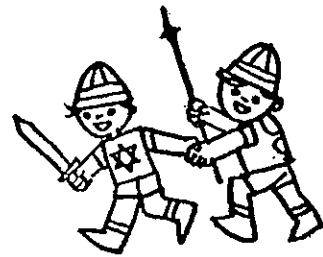
אי שם בהר
הביט אדם אל ענני שמים,
פריחות אביב נשם, סתוים
גילה.
האיש נותר
נוגה פנים, נוגה עיניים,
חולם הוא על אילן ואיילה.

זה הכרמל שלי
יער ייחשב
בו נאספה שמחה,
נסתר בו זוג אוהב.
עכשיו ההר שלי מדבר,
נשרף הלב...
אך עוד יפרח ההר,
עוד ילבלב.

זה הכרמל שלי

אש בכרמל 2010

שרפה בכרמל מזוויית חיי הגן

ציקי דר- גן צעיר, יונית יעקבי-גן בוגר

השריפה בכרמל החזירה אותנו 12 שנה לאחור. גם אז התמודדנו בגן עם פינוי מהבית, חרדה ודאגה לשלום הבית, הישוב, המשפחה, בעלי החיים, הטבע והנוף. הפעם לעומת אז ישנם בגן ילדים מימין אורד שביתם נפגע חלקית וילדים שביתם נהרס כליל, דבר המצריך פעילות והערכות מעט שונה..

השריפה החלה ביום חמישי כ"ה כסליו 2.12 נר ראשון של חנוכה בשעות הצהריים. הגן באותו יום פעל כרגיל כולל הצהרון עד השעה 16.30 למרות העשן שנראה מתקרב. בערב כבר התפננו עם כל אנשי ניר עציון איש איש למשפחה, חברים, מלון .. אך המחשבה על הילדים שנאלצים לחוות פינוי שגורם מן הסתם למתח ולחץ, לא הרפתה. קיוונו שהכל יסתיים תוך כמה שעות ונחזור לחופשת חנוכה שכה ציפינו לה.

ביום ראשון שבנו הביתה אל ההר הירוק שהשחיר בחלקו ולניר עציון שנשארה לשמחתנו ירוקה כתמיד. ומיד שיחות עם הורים, עם הצוות, פסיכולוגית, משכית (רכות הגנים), נערכנו לחזרה לשגרה שנראתה כמעט בלתי אפשרית. ידענו שיש ילדים שאיבדו את ביתם, ילדים שכל כך זקוקים למקום שפוי ובטוח.

כאן המקום לציין לשבח את משכית שהחליטה על פתיחת כל מערכת הגנים עוד בחנוכה, הגנים הצעירים במתכונת רגילה, והגנים הבוגרים יותר כקייטנה. החלטה שהוכחה כנכונה, תוך מתן תמיכה רגשית ומקצועית לצוות הגנים ולמשפחות הילדים, על כך יישר כוח גדול!

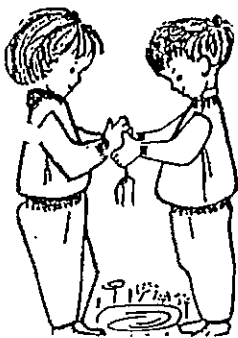
ביום שישי נפתח הגן, על הקירות נתלו תמונות מהשרפה, מכוניות משחק של כבאיות, רכבי הצלה, מסוקים... הוצאו למשחק חופשי וכמובן אפשרות הבעה דרך ציור, שיחות ומשחק.

הילדים מספרים ומשתפים בחוויות, מציירים, משחקים בגן ובחצר כשכמובן כבאים הם הגיבורים הנערצים. סדר היום איטי, רגוע כשהקצב נקבע בעיקר על ידי הילדים. אנחנו מטיילים לאזורים שרואים את תוצאות השריפה, אך דואגים להראות את הירוק שלא נפגע.

אנחנו קשובות לכל מצב רוח, בכי, דאגה, חרדה..... מנסות לכוון את הילדים לחשיבה חיובית, שיש שליטה והכל יסתדר. בית, ספרים, משחקים...אפשר תמיד לקנות ולקבל, לא כן חיי אדם. ואם כולנו בריאים ושלמים נותר לנו רק להודות ולברך. אנחנו מרגישות כמה השגרה טובה, עוזרת בהפגת המתח והפחתת החרדה. הילדים בדרך כלל שמחים, רגועים ומרגישים בגן פינה חמה של שקט וסדר בעולמם שהתהפך.

אנו עדיין בתהליך של חזרה לשגרה ומן הסתם עוד יצוצו קשיים ומשברים. כל קושי יבחן ויטופל בצורה המקצועית ביותר.

אנו תקווה שמתוך השחור תבוא צמיחה, ונצא כולנו מחוזקים ומאוחדים, האש אותנו לא תייאש!

"סמי הכבאי"

נירה רון

תום, נכדי בן ה-3, "היה" כבר לפני השריפה, מדי פעם, "סמי הכבאי" (דמות מהטלוויזיה), רוב הזמן הוא היה "בוב הבנאי" (עוד דמות מהטלוויזיה), אבל לפעמים, כשצריך הוא היה סמי הכבאי, כמו שהוא עצמו סיפר לי: "הלכתי ליד היער ופתאום היתה שריפה, אז הייתי צריך להיות סמי הכבאי וכיביתי את השריפה".

לאחר השריפה תום הפך יותר ויותר להיות "סמי הכבאי" (בטח כל החברים בגן הם כבאים היום), תום מסתובב כל היום עם קסדה על ראשו, משקפי מגן על עיניו "שלא יכנס לי עשן לעיניים", ומסכת חמצן על אפו. כל ה"בימבות" גויסו למערך הכבאות והוא כל הזמן מקבל הודעות בפלאפון האדום שלו. "סבתא, היום קבלתי הודעות על שתי שריפות ביחד, אחת בתוך הבית ואחת בחוץ". כל הזמן הוא עוסק בכיבוי שריפות.

גם אותי הוא מגייס לפעמים למשימת הכיבוי: "סבתא, בואי מהר, יש שריפה בחדר, רוצי, בואי גם את" והוא רץ לחדר ואני אחריו משמיעה קולות של סירנה. תום מנענע נמרצות את ידית הדלת ומבשר לי: "זהו כיבינו את השריפה". שנינו נושמים לרווחה.

אך בזמן השריפה האמיתית, כשצריך היה להתפנות, אמא רות אמרה כדי להרגיעו: "יש שריפה, נקרא לסמי הכבאי והוא יכבה אותה". תום מיד מחזיר אותה לעולם המציאות: "לא אמא, סמי הכבאי זה לא אמיתי, זה רק משחק". ואכן במשך כל ימי השריפה תום לא שיחק בכבאים. הוא השאיר את העבודה לכבאים אמיתיים. האם תום שלנו מאבד את התום?

משחקי כבאים בגן הצעיר

למערכת בניר שלום!

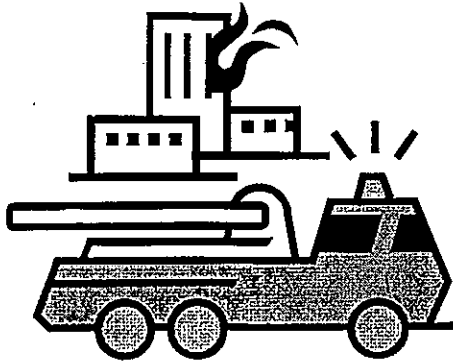
רננה אניספלד-רוזנברג

לפני כמעט חודשיים היתה שריפה מול הדירה ששכרנו בגבעת שמואל. השריפה הזכירה לי כמובן את ניר עציון וגרמה לי לשבת מול הלהבות ולכתוב לבניר. הבטחתי לעצמי לשפץ ולשלוח... עברו ימים, עמוסים בלימודים ועוד, והמכתב נשכח... הגיע חנוכה, ולצערי הדברים הפכו אקטואליים יותר מתמיד.

אני מצרפת פה את המכתב בלי לשנות.

רק בשורות טובות!

רננה

י"ה בארחשון תשס"א

שוארים על הצלחת!

כמו שכולם יודעים ברור ה' מצאתי את הנסיך שלי והתחתנת! כמו שוודאי הרוב יודעים, אני טרה בספצת שואל (כמו כוללם ©)

את היצר אליו הורגלתי מחליפים בניינים רבי קומות, ואת התנים האיוולתיים בליזה מחליפות בנאמנות המכוניות שצל כביש טהה. את הדשא הכדור מחליף מדרס הכדורגל שואל ביתנו, ואת היס מחליפה הצחות. וכדי שאני לא ארגיש מקופחת, אנחנו טרים בקומה חמישית (ללא מצלית) ככה שגרגיש קרוב לשמים...

לא ברור איך, אבל באורח פלא שרדה בין מדרס הכדורגל לכביש טהה טיסה קטנה של מציין טבע, באביב אפילו פורחות שם חרציות. לבת הרים שכמותי הפינה הקטנטנה הזו נשקפת ממרום החלון של ביתנו צושה מדי פעם שמה בלב קצת "כרמל", אמנם אינסטנט כזה, אבל מזכיר...

יום חשון אחד, שרבי במיוחד, אני בעיקר דוחסת בקבוקי מים למקפיא ומדי פעם שולחת מבט מודאג לחלון, כשפפת צדה את ציני תלוזה באויר. "נראה שהחמסין ממש מוחשי - רואים אותו לז!" אמרתי בליבי וצצדתי אל צמר החלון להטיב התבונן מתופעה.

ואז חשכו ציני. בקצה פיסת הטבע שלי פרצה שריפה.

למורת שריפות כמו שרק בת ניר עציון יודעת להיות הקשתי 102 והצאתי לתחנת כיבוי בני-ברק. רק אמרתי "ספצת שואל" והתשובה "אנחנו יודעים" כבר התאבללה מאליה בטון מווצאט-מלילי משהו. רציתי להסביר לו שצדיל להיות האזרח האלף שמדלות, מאשר שאולי לא דיווחו, אבל שתקתי. נלכרתי שגר לא יבין זאת...

אמנם אנחנו באש דן, אבל פיסת הטבע הקטנה שלנו שוב הוכיחה שהיא מתדלת להיות "כרמל"!

זהו, רק רציתי למסור דרישת שלום ואת עצאצי, ולספר שכל דבר קטן מזכיר את ניר עציון... ואי שצובר מדי פעם על כביש טהה ורוצה למסור לנו דרישת שלום עם רוח כרמל, מוזמן!

אש בכרמל 2010

פרת לבשמה

בזמן השריפה הגיעו המון הצעות לעזרה הן באירוח המפונים והן בעזרה במשק עצמו. אך גם לאחר ששככה האש וחזרנו הביתה, המשיכו להגיע גילויי אהדה ומחווות מרגשות. אחת מהן הייתה של יעקב ועפרה בן-סימון משומריה, שהגיעו אלינו עם שישה משבעת ילדיהם במכונית עמוסה עציצים פורחים וחילקו אותם לתושבי ניר עציון ועין הוד. בני משפחת בן-סימון, שפנו בעצמם מנוה-דקלים שבגוש קטיף ומכירים תחושות של חורבן ופליטות מקרוב, הצליחו לשקם את חייהם במקום מגוריהם החדש, בו נולדו שלושת ילדיהם הצעירים. אירועי השריפה בכרמל גרמו להם לרצות לעשות משהו למען תושבי האיזור וכך נולד הרעיון היפה לחלק עציצים כשלכל לכל עציץ מחובר פתק מעודד. לאחר שקיבלנו את רשותם, אנו מפרסמים את המכתב בעלון "בניר" ברגשות תודה והוקרה.

מן מקום אל יושביו

אפשר לחוש את אהבתכם אהב הידוק כל ימות השנה

והוא נצמח מחיפ אכס אהבה

ההוא אהב בכללנו כוחות צמיחה והתאוששות מזהימים

האעצים אל העוצמות החבויות בתוכנו

עוצמות אעציתים מציצות רק בשעת קושי ואספה

אנו באוהים שאתוק האספה הנה תצא ליצה אצולה

ונחנה אעציתנו בהתחדשות אצולה של האדם והטבע

מתקיים אתכם באהבה אצולה

משפחת בן-סימון - שומריה

הציר - נטע אילן וחוריה

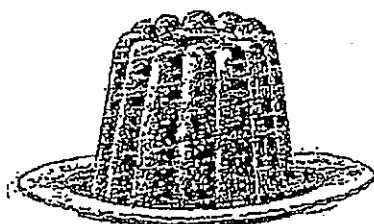
אש בכרמל 2010

"חשבנו עליכם בשבת שעברה – חבריכם בשלוחות"

לאחר השבת הלוהטת של חנוכה חזרו המפונים טיפין טיפין הביתה. סוקרים את המראות, מריחים את ריחות האש ומשתאים למזלנו הטוב. הראש של אף אחד מאיתנו לא היה נתון לענייני יום יום ובודאי לא להשקיע בענייני בישול ואפיה לקראת השבת המתקרבת. ההפתעה שזימן לנו מזג האוויר הגשום והסוער שנחת עלינו בסוף אותו שבוע לא הייתה היחידה באותו יום. מקיבוץ שלוחות נשלחו לניר עציון עשרות עוגות ועוגיות ביתיות, שנאפו באהבה ובהמון רצון טוב על ידי החברות שם, שחשבו עלינו ורצו לשמח אותנו. לעוגות נלוו מילים חמות ומעודדות ועל כל אחת מהן היתה מודבקת פתקה:

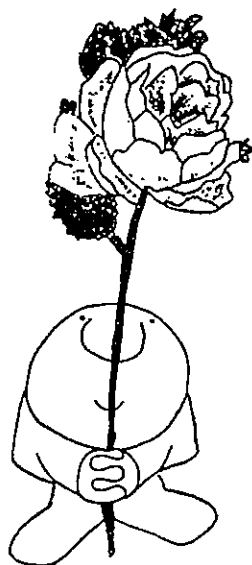

"חשבנו עליכם בשבת שעברה

שבת שלום

חבריכם בשלוחות"

לנוכח המשלוח המפתיע והמתוק, נעשה מאמץ שיאפשר לכמה שיותר משפחות ליהנות מעוגות אלה. העוגות נחתכו, נארוזו מחדש והופצו במשק על ידי בני הנוער אשר נרתמו בשמחה על אף הגשם והרוח. למרות זאת, חסרו לנו מספר עוגות והתנצלותנו הכנה נשלחת לאלה שלא קיבלו. ג'ודי שניידר משלוחות, אחת היוזמות של מבצע העוגות סיפרה בשיחת טלפון, על הרצון שלה ושל חברותיה לחבק אותנו מרחוק, העלאת הרעיון לאפיית העוגות וההיענות היפה לו.

הנה קטנה מאתנו באפלה ובצל

לכם נושיט לעזרה פעת עתה

אות רבות פאלה, עין לא ראתה

השגב והוסיף שמן למדורה

הנה האש כל מה שדרכה נקרה

ערוות, חרשים, חי ודומם, הכל נזק

נותר להתחיל שוב לנשום עמוק

התפלל ונקמה לעתיד בהיר ונרזק

רחל ארצי לבית כהן
קיבוץ שלוחות

אש בכרמל 2010

במכתב התודה שנשלח מאיתנו נכתב:

לחברות קיבוצ' שלוחות היקרות

ימים לא קלים עברו על בית נ"י עציון בימי החנוכה...
 ההוראה שקיבלנו: ילפנות את המסק"ו אינצ'ה אותנו לעצוב את הבית
 בהיללות תוך תקווה שהכל יטאמר במהרה וסיהיה לנו לאן לשוב. השברים
 והצעירים נשארו לשמור על המקום, לשלש בבעלי החיים ולמנוע מהאש
 המסתוללת להשיע אלינו. היו אלה ימי מתח ודאגה לכולנו וערפל כבד של
 חוסר ודאות.

אולם ארעל לא הפשטנו לבד. אהדה רשטי השתתפות ונכונות לעצור השיעו
 מכל עבר וחמאמו את הלב. בשעת משבר זו. התעללו פניה הימים של הארץ.
 אחת המחלות המרששות ביותר הייתה זו שלכן. חברות שלוחות שאיתן
 ושלחתן לנו עזאות ביתיות לשבת שעברה. עזאות נפלאות שנאפו בתשואת
 לב ובאהבה ואליהן נלוו מילים חמות שנתנו לנו הפשט חיבוק ותמיכה.
 חילקנו את העזאות למשפחות בניי עציון לקראת שבת בני הנוער התרוצצו
 בין הבתים במלך האויר הסוער והשתעללו להעביר את המחווה המתוקה
 שלכן לכולם.

הרצוננו להודות לכן ולכל קהילת שלוחות על שהייתם עימנו בימים קשים
 אלה. מי יתן שנתראה ונישעש בעתיד רק בימים של שמחה.

חברי נ"י עציון

אש בכרמל 2010

אז איך היה חנוכה? מדליק!!!

רונן זריבי

הכול היה אמור להיות שלו ושקט בחנוכה הזה, מסיבת חנוכה לחבריה אי' ובי' (כמובן בארגון המעולה של נטע הקומונרית), יום ניווטים ביער עופר וחופש אחד גדול לכולנו... אבל מה לעשות שבשמים הוחלט אחרת וחנוכה תשע"א נראה שונה מאוד ממה שכולנו ציפינו ולא יישכח לעולם!! אז רוצים לדעת מה הנוער עבר ???

ביום חמישי, פרוץ השריפה, הוקפצתי לחמ"ל בבקשה לקרוא לנוער לעבור בבתים במשק ולבדוק כמה נפשות יש בכל בית, איך מתפנים וכדומה - כל הכבוד לנוער שרץ בין הבתים ותיפקד מעולה בזמן שכולם ארזו...! כל הכבוד גם לחבריה הגדולים שקיבלו רכבים ואישור כניסה ודאגו לעזור לפנות!

ביום ראשון בערב, לאחר שבת של חוסר וודאות, קיבלנו את הודעת המשק שאפשר לחזור, איזה כיף! קיבלנו תרומה מהיכל התרבות בפתח תקווה - כרטיסים להופעות של יהודית רביץ ומוש בן ארי, כולנו התארגנו במהירות ובנוסף גם בעצם היה לנו טווח של שעה לארגן הסעות! גם אלו הגיעו מתרומה ויצאנו לדרך. לא האמנו לקבלת הפנים האהובה והמתממת של התורמים האדיבים, גם התקשורת הוזמנה לתעד את נוער ניר עציון, מוש בן ארי הקדיש לנו שיר וזכינו להתפנק בקפה ועוגה בבית הקפה בהיכל מתנת גדי הפקות (איש טוב שרצה להפיג לנוער מעט מהלחץ).

ביום שני קיבלנו תרומה מהמועצה והנוער יצא שוב ליהנות במשחק כדורגל של מכבי חיפה, לבנות הייתה חוויה מרתקת ☺.

ביום שלישי בבוקר התחלקו כיתות אי-ה' לשתי קבוצות ונערכו איתם שיחות עם עובדות סוציאליות על חוויותיהם מהשריפה - היה מאוד מועיל! בצהריים נסעו הילדים להצגה "101 כלבים דלמטים" ונהנו מאוד! לקראת ערב התחלקו כיתות וי-י"ג גם הם לשתי קבוצות שגם בהם עברו שיחה עם עובדות סוציאליות על אירועי השריפה, גם אני נכחתי בשיחה והיא הייתה מלאת עוצמות ומועילה! לסיום הערב הגיע זוג ליצנים למופע ג'אגלינג (שגם הם כמובן בתרומה).

ביום רביעי יצאו הגיל הקטן להצגה "ספר הג'ונגל" בקיבוץ יגור ובערב החבריה הגדולים נסעו לצפות בסרט החדש של הארי פוטר בסנימה סיטי בהרצלייה. חלק מקבוצת לביא-דניאל רנד, אריאל צידון, רועי זריבי ורתם רוזנברג יצאו לחמשוש לסמינריון מנהיגות של השבת החדש בבני עקיבא ונהנו מאוד!! לצערנו גם חלק מהמדריכים היה אמור לצאת לסמינריון ההדרכה אך עקב השריפה לא יצא, אל דאגה - הם עוד ייצאו!

ביום חמישי נהנה כל המשק ויצאנו כולנו ליום כיף בסופרלנד שנתרם ע"י מוסדות הרב גרוסמן, וקיבלנו חבילות ממתקים מבית איזי שפירא שנתרמו ע"י היישוב צור יצחק.

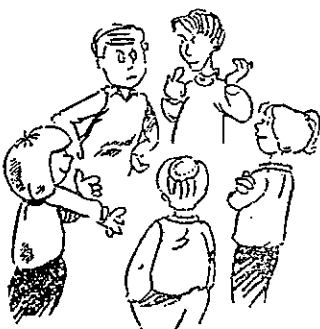
ביום שישי, לאחר שהמשק קיבל תרומת של עוגות לשבת מקיבוץ שלוחות, יצאו הנוער בשיתוף עם מיכל חרמון ופסי מאור לחלוקת העוגות למשפחות המשק - יישר כח! בפעולת ערב שבת שמע הנוער את שיחתו של הרב רוני לוביץ בנושא השריפה ובעיות אמוניות שעלו בקרב הנוער עקב השריפה.

חברת ההפקות שתרמה לנו את ההופעות הקודמות העניקה לנוער כרטיסים גם להופעה המהוללת של שולי רנד וארז לב ארי, גם כן בפתח תקווה, רק שהפעם חיכה לנו ראש העיר והצטלם איתנו לעיתון פתח תקווה - ייצגנו את המשק בכבוד! הנוער סיים את חופשת החנוכה בחוויה מרוממת ורוחנית ביותר ועל כן תודתנו לתורמים!

יישר כח גדול לבנים מקבוצת דקל שהגיעו לאחר השריפה לעזור בפנינו "בית ביאנקו" בימין אורד, על מנת לפנות משם ציוד שלא נשרף.

חניכי בני עקיבא במשק הגרים בימין אורד ונשרפו בתיהם - אנחנו איתכם ואוהבים אתכם!

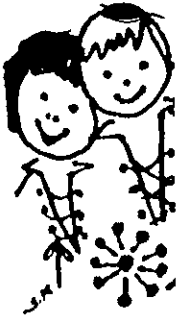
זכרו שאנו פה בשבילכם ומוכנים לעזור תמיד!

החנוכה העמוס בחיי!

אליה זריבי

קהילת ניר עציון היקרה, הייתי מעוניינת לשתף אתכם בחוויית השריפה מתוך נקודת מבטי- אשתו של רכז הנוער.

כמו רבים מכם- גם אנוכי ביום ראשון שבתני אל המשק לאחר סופשבוע ארוך במיוחד עם הרבה חוסר וודאות על גורל ביתי, בחסדיו העצומים של ה' ניצלנו כולנו מהאש הנוראית! רונן התקשר אליי ואמר שהתקבלה תרומה של הופעה לנוער ניר עציון (הופעה בפ"ת של יהודית רביץ ומוש בן ארי) כולל הסעה- בחינם! שנינו לא ידענו את זה, וגם לא היינו ערוכים מי יודע מה אבל למעשה מרגע זה המלאכה העצומה של חנוכה ה-ח-ל-ה-!!! טלפונים, אישורים, הרשמות של חניכים ומשפחות מהמשק וכמובן צלצולי הטלפון (יותר נכון 2 הטלפונים) של רונן שלא הפסיקו לצלצל מהבוקר עד שעות הלילה המאוחרות! לא תיארתי לי שכך חופשת חנוכה השלווה שלי הולכת להיות..

למי שלא יודע שלל התרומות לנוער המשק זרמו כמו שטף מים גועש ומבורך! ביום שני היו במשחק כדורגל של מכבי חיפה, בשלישי עברו סדנאות עם עובדות סוציאליות ובערב היה מופע ג'אגלינג. ברביעי נסעו לסרט "הארי פוטר" בסינמה סיטי בהרצליה, בחמישי נסע כל המשק לסופרלנד ולסיום במוצאי שבת נהנו החניכים לסיים את חופשת חנוכה בהופעה של שולי רנד- שוב בפתח תקווה.

אתם קוראים נכון- הלוח זמנים הזה הוא לא אנושי! הוא מטורף! מתאים לאיזה חברת הפקות שתנהל כזה שבוע! אבל לא- אדם אחד, עם עזרה גדולה מה', הצליח ללקט את כל השפע הזה לפעילויות נוער מובחרות ביותר! כל פעם מחדש הייתי מסתכלת מהצד ושואלת את עצמי איך הוא לא קורס תחת העומס הזה למען ה'??

אנשים חביבים, הייתי רוצה שנדע כולנו שתפקידו של רכז הנוער שלנו לאורך כל אירועי השריפה (וגם אחריה) הוא לא מובן מאליה ולא היה הגיוני, ואף על פי כן ניחן רונן בכוחות עצומים, יצירתיות וסובלנות על מנת שקהילתנו ובני הנוער שלה ייהנו עד כמה שאפשר בחנוכה הלא רגיל הזה.

לסיום, אני בטוחה, בהסתכלות מהצד, שרונן שלנו לא הולך לקחת איזושהי חופשה לאחר מרתון שכזה כי הנוער פת הוא משימת חיו והסיפוק הגדול ביותר שיש לו! ואנחנו כבר רואים את המשך פועלו בימים אלו ממש...

ואני? מה איתי אתם שואלים? אני זכיתי!

אש בכרמל 2010

"עולם חסד ייבנה"

יונן זריבי-רכז הנוער

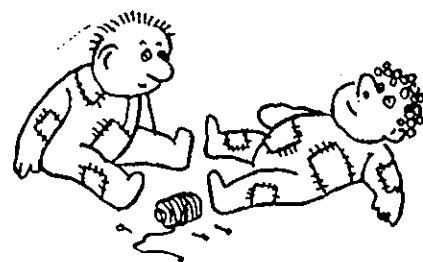
לאחר שעם ישראל עטף את תושבי הכרמל בחום ובאהבה והרבה תרומות, במחסן שמתחת לאולם הספורט נגמר המקום, ומאחר שמחזרו כבר כ- 650 קילו של ביגוד וציוד יד שניה החלטתי לרתום את הנוער לפרוייקט חסד שבו אספנו את כל הציוד שהיה במשק והקמנו באולם מתחת למועדון החדש את מחסן הביגוד יד שניה. במחסן כל פריט נמכר בעלות שקל אחד בלבד וכל התרומות הינם הכנסות קודש. אני שמח מאוד לראות את כל המשק מגיע לקנות פריטים ובכך תורם למפעל חשוב זה של חסד.

ברצוני לציין לשבח גדול ועצום את הנוער שמיון, קיפל, סידר וסינן את כל הבגדים והציוד הרב שהגיע למחסן- כל הכבוד, אתם פשוט צדיקים!!!!

חנה בן ארי, שהינה האחראית על תורנות השמירה במהלך שעות הפתיחה של המחסן וכל מי שתרום מזמנו והגיע לשמור ולעזור- תודה רבה!!

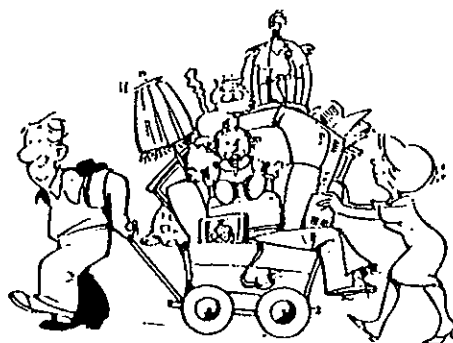
בעקבות השריפה כל פריט בשקל

מרים בן סירא

הגעתי בשעה היעודה מתחת למועדון החדש להתנדב שעה במכירה. פגשתי שם את בתיה אלבין משוטטת בין ערמות הבגדים בחוסר אונים ובפנים המשדרות יאוש....: "טוב, חבל, לא מצאתי לעצמי שום דבר.... לא יפה!!!" ואני שליבי נכמר על בתיה שלנו, ניגשתי לעזור. עברתי על הדוכנים ושלפתי בגד שנראה לי די יפה: "בתיה מה דעתך על זה.... זב נראה לי מאוד יפה!!!" בתיה הסתכלה במבט מלא אופטימיות ובהומור המיוחד שלה הפטירה: " זה באמת יפה.... רק חבל שזה שלי!!!" ובעודנו צוחקות - דינה קדר עוטה על צווארה צעיף צבעוני וזוהר ואומרת: " תראו... יש פה גם צעיפים!!!" חנה בן ארי מגיבה - "אכן כן, פה זה המדף של 'האקססורייז'...."

גם התנדבתי וגם צחקתי...
ואני מקווה שגם הצחקתי...

טיול ביער השחור

על שקדיה גדולה, זיקית שרופה ועץ זית עמיד במיוחד
בירה רון

בבוקר יום השבת יצאנו לצעוד. בשבת הקודמת היתה סערה, בשבת שלפניה היתה השריפה. צעדנו מסביב לגדר בית הספר היסודי, המשכנו לאורך גדר בית הספר של ימין אורד, לכיוון רכס אצבע, אך מהר מאוד דעתנו הוסחה מצעדת הבוקר.

מזג האויר היה נעים, הורגלנו לצעוד לתוך הירוק האין סופי של הכרמל, אך הפעם נתמלאו נחירינו בריח עז של עשן ואפר, הגשם שירד כנראה העמיק גם את ריח השריפה באדמה, והאופק כולו נתמלא בעצים זקופים ושחורים, כאילו מיישהו פשוט הפך את התמונה הצבעונית הרגילה לתמונת שחור לבן של פעם. ליבנו נכמר למראה הכרמל השחור כולו מאופק עד אופק. עקבות הדליקה טיפסו על גדרות בתי הספר, יש מקומות שהאש הצליחה להכנס לתוך שטח בתי הספר אך לבניינים לא הגיעה, הבניינים עומדים כתמיד. אלו תעלולי הרוח וגם קצת עזרת הכבאית של קבוץ החותרים.

המשכנו ללכת לכיוון "השקדיה הגדולה".

השקדיה הגדולה, כשמה כן היא. מאחורי הגדר הצפונית של בית הספר של ימין אורד, היו מספר שקדיות יפהפיות אך אחת מהן, "השקדיה הגדולה", היתה ממש ממש גדולה. גדולה כמו בית. מדי שנה בט"ו בשבט היתה עוטה שלמה לבנה לקראת ראש השנה לאילנות. צריך היה לדייק מאוד כדי לראות אותה בשיא פריחתה ואם הצלחנו, זכינו לראות את השקדיה פורחת בעוז ודבורים וחרקים רבים מזמזמים סביבה, באים לטעום מן הצוף המתוק. המתקרב לשקדיה היה שומע קודם כל את זמזומי הדבורים, זוזוזוזוזוז, ורק אז התגלתה השקדיה בשיא תפארתה. בכל שנה בשבת הקרובה ביותר לט"ו בשבט היינו קמים בבוקר ואומרים זה לזה: היום נלך לשקדיה הגדולה. והלכנו והיא אף פעם לא אכזבה אותנו. תמיד קבלה אותנו בלבוש לבן ותזמורת של זמזומים. אהבתי לעצום את העיניים ולהקשיב לרעש השמח של החרקים העוברים מפרח לפרח. והנה הפעם היא עומדת לפנינו שחורה ומפויחת כולה וט"ו בשבט כבר לא רחוק כל כך...

אנחנו ממשיכים בדרך היורדת לכיוון עין הוד. העצים סביבנו שחורים והאדמה מפויחת. הנה לצד הדרך, זיקית שרופה. מי יודע כמה חיות קטנות כאלה קפחו את חייהם בשרפה הגדולה.... אנחנו יורדים לכיוון מטע הזיתים. רוב הזיתים עומדים על מקומם חיים וירוקים. כמה טוב לראות שהאש לא כילתה את כרם הזיתים. רק עץ זית אחד בשולי השטח נפגע. האש שרפה את שורשיו ואת פנים גזעו. הוא נראה כעומד לגמרי באויר, כמו עומד על כרעי תרנגולת. אך הפלא ופלא הוא עדיין עומד איתן ועלוותו ירוקה. אפילו את הסערה שרד, עץ חזק ועקשן שכמותו! יש אצלנו במשק אנשים כאלה שעברו כל כך הרבה בחייהם, נראה ששורשיהם וליבתם נשרפו כמעט לגמרי בתהפוכות המאה העשרים והנה הם עדיין עומדים, מאריכים ימים, מוקפים במשפחות גדולות, נכדים ונינים. עלוותם ירוקה!

אכן לא הכל שחור, בתוך השחור לאורך כל הדרך, פורחות המון סתוניות בוורוד אופטימי ולידם אפשר לראות נביטה של עלים ירוקים, נרקיסים? עירית גדולה? עדיין קשה לדעת, הם כל כך קטנים ורכים ובכל זאת ממלאים את ליבנו שמחה. הכרמל כאילו קורץ לנו ואומר אל תספידו אותי עדיין, אל תפסיקו לטייל, יש באמתחתי עוד הפתעות רבות עבורכם. הרי אתם מכירים אותי, אני אחזור ואהיה ירוק....

באמת יהיה מעניין לראות את השפעת השריפה על פריחת החורף. השנה יהיה כדאי מתמיד לטייל מסביב.

אש בכרמל 2010

עץ הזית המתאבל / מזל ביסמוט

כשמת שלמה המלך, התאבלו כל בעלי החיים והצמחים. בעלי החיים יללו וסרבו לאכול. חלקם מת – וחלקם המשיך לחיות בצער.

העצים כולם השירו את עליהם ולא נתנו פירות, וסחו ביניהם על אודות טוב ליבו של שלמה המלך. רק הזית לא התאבל ועליו לא נשרו.

הטילו העצים חרם על הזית, שלא דיבר בשבחו של בהמלך. הם לא ראו כי ליבו של הזית נקרע בקירבו מרוב צער.

יום אחד נשמע רעש אדיר. כל העצים הפנו את מבטם לכיוון הרעש – והנה גזעו של עץ הזית מבוקע!

אמרו זה לזה: הזית התאבל יותר מאיתנו על שלמה המלך...

בסתר ליבו התאבל – וליבו נאכל, עד שהתבקע.

ומאז ועד היום, גזעו של כל עץ זית עתיק, חלול או מבוקע – מרוב כאב ליבו של הזית על מותו של שלמה המלך.

וטיול נוסף: לנחל בוסתן

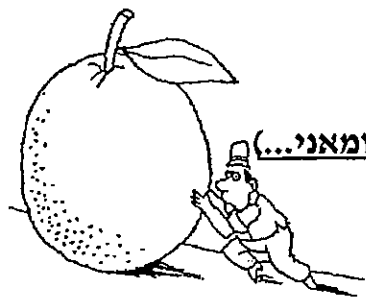
בשבת האחרונה יצאנו לטייל בנחל בוסתן האהוב עלינו. בכניסה לשביל היורד לנחל קדמו את פנינו נרקיסים פורחים. אלה הנרקיסים הראשונים שאנחנו רואים השנה. זה טוב! אנחנו אומרים לעצמנו וממשיכים בדרך.

כל הדרך אנחנו עושים מעין ספירת מלאי: פה לא נפגע, פה עדיין ירוק, הנה גם שם ירוק. הדרך היורדת כמעט כולה ירוקה ולא נפגעה. זה משמח! אך קצת צפונה לשביל, מבין העצים אנחנו רואים את היער השרוף והמפוחם. כשמגיעים ממש אל הנחל רואים את גודל אסון - כל המדרון שמעבר לנחל בוסתן עומד שחור ומפוחם. אני מתארת לעצמי שירידה מערבה לכיוון פתחת נחל אורן לא תהיה נעימה כלל, אך אנחנו פונים מזרחה בשביל העולה חזרה להר שלנו. בתחילה הדרך עדיין ירוקה ונעימה. מדי פעם נכרת גיחה של האש אל מעבר לדרך, עץ אחד שרוף והאש חוזרת לצידה הצפוני של הדרך. ההרכב של שטחי הירוק והשחור מלמדים על מסלול הסללום המזור והלא מובן של האש על מדרון ההר. כשאנחנו מגיעים לשביל העובר ליד יער האורנים, קטע הדרך האהוב עלי, אני צריכה לחשוב חזק ולהעלות בדמינוי שוב ושוב את מראה הנרקיסים בתחילת הדרך, כדי לעמוד במראה היער העומד כולו זקוף ושחור משחור.

האם האופטימיות שלי נסדקת?

אני יודעת שאנחנו נחזור שוב ושוב למקומות האלה, נחפש ונמצא סימני התאוששות על ההר

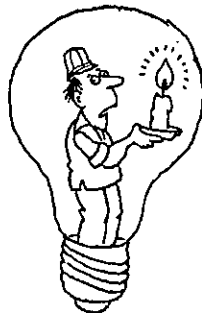

הכושי עשה את שלו – הכושי יכול ללכת... (או, יוחזר השלטון העותומאני...)

מנחם יעקבי

בשבוע שעבר, התקבל מכתב ממנהל מקרקעי ישראל, בין מספר שורות, ובו התייחסות לבקשה להרחיב את המפעל. וכך נכתב: "ההנהלה דורשת להגיע להסדר לגבי השימושים לתעסוקה / למפעל / שימושים חורגים הפועלים ביישוב ללא אישור ממ"י, כתנאי לבחינתה את בקשתכם הני"ל, לפיכך נבקשכם לפנות למחוז להסדרתם". את התשובה הלקונית הזו קיבלו כל הקיבוצים שפנו בשנה האחרונה בבקשות לאישורי בניה (כן, זה תוקע גם את הבניה החדשה...) ומי שלא יודע, במינהל קיבלו החלטה מפורטת לאחרונה, עם דרישות שאף אחד, בר דעת וחפץ חיים, לא יסכים להם. העיתוי הוא מדהים, עדיין אנו מריחים את ריח השריפה, וכעת, הפקידונים שורפים אותנו גם מבפנים. ההתעמרות הזו איננה חדשה, בשנים האחרונות אנו עדים להחלטות וקשיים אין ספור ששלטונות המדינה מטילים עלינו. בקצרה אזכיר מספר אירועים מהשנים האחרונות: המשרד לאיכות הסביבה – זהו גוף חשוב מאוד, לא נשכח שהוא הוקם על מנת למצוא סידור עבודה לאיזה שר נפוח מחשיבות שסבל מחוסר מעש, באיזה הסכם קואלציוני בעבר הלא רחוק, ובאמת הוא עוסק בתחום חשוב, אך עם תקציב קטן, ומעבר לחשיבות הרעיון, הוא מלא בפקידים מלאי חשיבות, שלאחר דליפה של מים מהרפת, הגישו תביעה פלילית כנגד רפי נחמיה ויונה, שנגמרה בעבודות שירות של כל אחד מהם, מה גם, שכתוצאה מהדרישות שלהם, נאלצנו בין השאר להקים את הרפת המשותפת, בגלל ההשקעה של המיליונים שהם דרשו, כני"ל לגבי המפעל – ומפעל ההפרדה היקר להחריד של השפכים.

מינהל מקרקעי ישראל, הגיש גם תביעה פלילית כנגד מזכירי הפנים, וזאת בגלל שלאחר כ-60 שנה שהייתה לנו תחנת דלק פנימית קטנה במוסד, והעזנו לעבור מחברת סנוול לדור אלון, ובכך הם קפצו על "המצאה" ותבעו את העבריינים הפושעים על פשע כנגד האנושות, קרי – הקמת תחנת דלק ללא היתר כבוד מלכותם! , שלא נדבר על הסחבת בהיתר להרחבת יישוב, תלאות של משרדי הממשלה השונים למעלה מ-11 שנים, ועל עצירת הפרויקט, בכל הארץ, בעידוד הקשת המזרחית של המדוכאים עלי אדמות, כשלכל זאת מתלווה מהלך של עצירת שיוך הדירות וההחלטות ההולכות ומוקשחות של המינהל. מעלילות השריפה הגדולה ב-98, שם שבענו מרוב הבטחות שמאחוריהן לא היה כלום ממשרדי הממשלה השונים, התעוררנו בוקר אחד למציאות שחשבון הבנק שלנו עוקל ואולצנו לשלם מאות אלפי ₪ - חשבון הכיבוי של מכבי האש... על שרירות ליבם של משרדי הממשלה השונים אפשר להוסיף ולכתוב עוד הרבה, התחושה היא שהיחס אלינו, כמתושבים ביישוב חקלאי בא"י, היא ש-ש: "הכושי עשה את שלו – הכושי יכול ללכת", ולמה כתבתי בכותרת: "יוחזר השלטון העותומאני"? היות, למי שעוד זוכר היסטוריה, שבמטרה להקים ולהגדיל את ההתיישבות בא"י, הוקמו 52 יישובים בין השנים 1936-1939, במה שנקרא "חומה ומגדל", וזאת, היות והמנדט הבריטי הסתמך על חוק עותומאני, שבית שנבנה ויש לו גג – אסור להרוס אותו..... אז יש לנו נוף שחור מול העיניים, ועתיד לוט בערפל סמיך של עשן שחור מטעם מוסדות המדינה, מרופד בהבטחות בתקשורת, שה"כ זה מצטלם טוב להבטיח בפריים טיים, אבל בפועל, כבר עכשיו פקידי הממשלה אומרים בגילוי לב, כי תכליס, הממשלה בסופו של דבר לא החליטה על השריפה כ"אסון לאומי".... והמשמעות? מה אני אגיד... אני סקפטי (ואין לי קרחת!)

השריפה בכרמל 2-6/12/10 חנוכה תשע"א

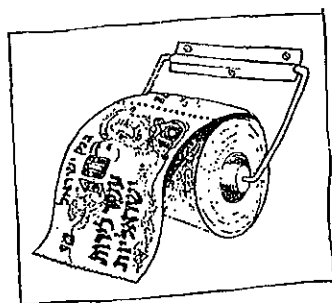
אלי לאון – אחראי ביטוח, טל ליאון – מנהל קהילה

לאור נרות החנוכה ולאור השריפה שפרצה בכרמל החליטה המזכירות להקים צוות שילווה את ההיבט הביטוחי של האירוע. הצוות בריכוזי וחברים בו: ידידה, נחמיה, שמעון, וד'ר' מיכאל מירון-יועץ הביטוח של המשק. (אנו לא מתמודדים מול משרדי הממשלה, מועצה ויזמים אחרים)

החלטנו לקחת את שרותיו של שמאי מומחה לשרפות מר ראובן כפתורי בעל משרד שמאות "כפתורי את דבי"-מומחה בתחום השריפות.

הסתובבו במשק כמויות של אורחים שכללו גם חוקרים למיניהם מחברות הביטוח שחלקם עברו איתי על כל שטחי המשק.

קיימנו ישיבת הבהרה והוצגו כל הבעיות שהתעוררו. ביקשנו מכל רכזי הענפים להעביר לנו את כל החומר הנמצא ברשותם ולהציג את כל הנזקים שאירעו. במשק בזמן השריפה.

כל הנזקים במשק בתי חברים וציבורים-מרוכזים ע"י טל

כל נזקי החקלאות –בננות ועצי פאולוניה מרוכזים ע"י רפי

כל נזקי המלון –מרוכזים ע"י יהודית

כל נזקי המפעל-מרוכזים ע"י שמעון.

למי שיש נתונים על נזקים מתבקש למסור לחברים אלו.

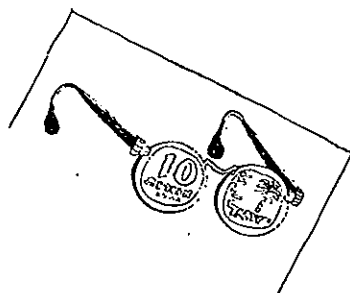
החלטנו גם לקחת מומחה לבדיקת אוויר אשר עבר איתי על אזורים שונים במשק ובדק את הנזקים באוויר כתוצאה מהעשן, הפיח, וחומרי הריסוס שמטוסי הכיבוי פיזרו באוויר-הבדיקה כוללת בדיקות ופירוק כימי של החומרים אשר נדגמו במספר מקומות.

למחרת הכיבוי הגיע צוות בכיר מהנהלת חברת הביטוח הפניקס כולל שמאי ראשי אורי נס שאותו הפניקס בחרו לרכז את הנתונים מטעם הפניקס.

הגיע גם צוות מומתים מטעם קנט-קרן נזקי טבע לבדיקת הנזקים

אנו עסוקים עכשיו בריכוז כל הנזקים הישירים והעקיפים ומרכזים כתב תביעה שמוכן ע"י השמאי ראובן כפתורי וד'ר' מיכאל מירון

ב"ה שלא נפגענו בנפש –נס גדול היה פה

ססס ססס

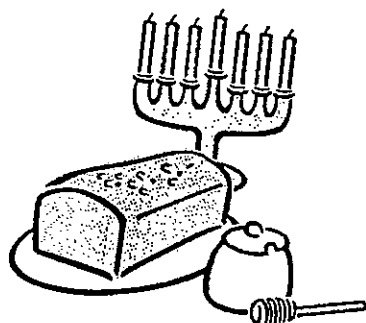
מתכון מאת פאניס

הכחל של Infinityforcook

הביאה איילה מאור

זהו המתכון של לחם הקינמון שאפתה איילה ביום השריפה ואותו לקחה איתה בזמן הפינוי. אין כמו לחם חם וטרי לחמם את הלב ולנחם בשעות קשות.

לחם צימוקים קינמון (2 כיכרות)

1 ק"ג קמח לבן

200 גרם חלב.

330 גרם מים מינרליים.

170 גרם סוכר.

6 גרם מלח.

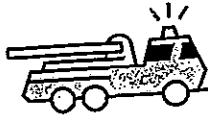
60 גרם שמרים טריים.

100 גרם חמאה.

4 גרם קינמון טחון.

140 גרם צימוקים בהירים (בלבד!)

בקערת מיקסר מניחים את כל המרכיבים פרט לקינמון ולצימוקים (אלו שמחמירים-גם את החמאה כדאי להוסיף בסוף, אך לא אתעכב על כך). לשים במהירות איטית 2-3 דקות, מעבירים למהירות בינונית ולשים 5-6 דקות, מוסיפים את הצימוקים-קינמון (וחמאה למי שלא הוסיף בהתחלה) ולשים עד למסה אחידה. מעבירים לכלי משומן ומכסים. מתפיחים שעה וחצי. בתום הזמן, מחלקים את הבצק לשניים, ומעצבים לרולדה שתתאים לתבנית לחם ייעודית לאפייה. מתפיחים כ-40 דקות ואופים בתנור (כדאי טורבו) 180 מעלות 35 דקות. בגמר האפייה, מוציאים את הלחם ומורחים עליו מעט חמאה, מפזרים סוכר לבן וקינמון מעל.

ביום חמישי, נר ראשון של חנוכה, פרצה שריפה ענקית באיזור עוספייה והתפשטה לבית אורן. הרוחות המזרחיות העזות והצמחייה היבשה שלא רוותה עדיין מי גשמים הגבירו את הלהבות והסיטו אותן לכיוונים שונים. בניגוד לשריפות קודמות שנגמרו בנוקים לטבע ולרכוש בלבד, גבתה השריפה הפעם 44 קורבנות אדם והפכה להיות אסון בקנה מידה לאומי. חברים מניר עציון יצאו עם הכבאית שלנו לסייע בכיבוי השריפה שהייתה עדיין רחוקה מאיתנו, אך

אחרי הצהריים פנתה האש גם לכיווננו. במשק נערכו למצב חירום ולפינוי האוכלוסיה בשעת הצורך.

כשניתנה ההוראה להתפנות יצאו רוב תושבי הישוב מבתיים והתפנו באופן מופתי ובלי אורית בהלה, מי ברכב פרטי ומי באוטובוס שהועמד לרשותנו. מקום הכינוס הראשוני היה במרכז מיר"ב שם קידמו אותם אנשי המועצה במאור פנים. ממקום זה המשיכו רוב המפונים לבתי בני משפחה וידידים או למלון לאונרדו בחיפה, בעוד הצעות עזרה נשלחות מכל עבר ובמיוחד מהקיבוץ הדתי שקיבוציו היו נכונים לארח מפונים ולסייע בכל.

כביש 4, צומת עתלית וצומת הכניסה לניר עציון נחסמו ע"י כוחות משטרה ומכבי אש. מי שרצה להיכנס נאלץ לעשות זאת בדרכים עקלקלות ובשבילי עפר.

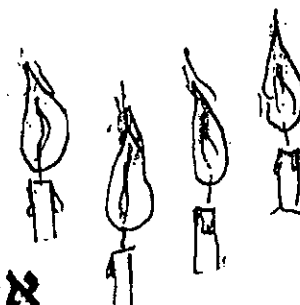
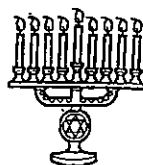
הגברים ובני המשק הגרים במקום ומחוצה לו התכנסו למלון שהתרוקן מאורחיו ומשם יצאו למשימות שונות כפי שנדרש. גם המפעל "אוכל בית" הושבת מעבודה אבל עובדי ענפי החי, מתוגברים בעזרה, המשיכו בעבודתם במסירות וקיימו את חליבת הפרות כסדרה. קיבוץ לביא פתח את זרועותיו באהבה לאוראל שער, משפחתו וחבריו כדי שיחוג את בר המצוה שלו בשמחה.

הלילה שבין יום חמישי ושישי היה שקט, אך בשעות הבוקר של יום שישי הגיעה האש לאזור ימין אורד ורכס אצבע ושרפה את הרכס מעל למפעל. מטוסי כיבוי פיזרו את תכולתם על האש, אך היא הייתה חזקה מהם.

הוחלט כי כל הנשארים במשק יאכלו וילוו בבית המלון. כך יהיה ניתן לדעת מי נמצא ואיפה ולכוון את האנשים לאן שצריך. בליל שבת התקיימה תפילה בציבור ונאכלה ארוחת שבת שהיתה מיועדת מלכתחילה לאורחי המלון והוגשה לחברים. באותו לילה הגיעה האש לימין אורד ולעין הוד ואך כפסע היה בינה לבין ניר עציון. המפעל הוקף בלהבות אש שכילו לכלותו ומטע הבננות ועצי הפולוניה נפגעו קשה. גברי ניר עציון לחמו בחירוף נפש לצד כוחות מכבי האש והצליחו להציל את הישוב בשלמותו.

בשלב כלשהו הוחלט לפנות מהישוב גם את הנשארים בו למרכז מיר"ב. רק חלק מהאנשים נענו להוראה והתפנו וגם מתוכם מצאו רבים דרך לחזור למשק הנצור. ברדיו ובטלוויזיה דווח כי "בתי ניר עציון עולים באש" אך למזלנו, הדבר לא קרה וניר עציון לא נפגעה כלל.

מאזאי שבת הכין עלי, טבח המלון לעברית האותיות ארוחה חמה ומפוצצת כל טוב. ראש המועצה כרמל סלע ופמלייתו הציאו אל המ באותו ערב להדלקת נר חנוכה ביחד עם אנשי ניר עציון.

אש בכרמל 2010

ביום ראשון עדיין בער מוקד אש ליד ניר עציון ומאמצי הכיבוי של הממוסים המקומיים והזרים התמקדו בו. למרות שלא כל המחסומים נפתחו עדיין, החלו המפונים לשוב הביתה. האחרים, שהמתינו לאישור הרשמי שניתן לחזור חזרו לפנות ערב או ביום שני.

ביום שלישי, נר שביעי של חנוכה, התקיימה הדלקת נרות חגיגית לכל הציבור מגדול ועד קטון בבית הכנסת. הרב רונן נשא דברים היוצאים מן הלב. טמיר בן דרוד ברך על הנרות והציבור הצטרף לשירת "הנרות הללו" ו"מעוז צור". הטכס צולם בידי צלמי ערוץ 2 וקטע קצרצר ממנו הוקרן בטלוויזיה.

ביום רביעי, נר שמיני של חנוכה צולמה בחצר ביתם של מאיר ודפנה בן סירא תוכנית בשידור חי לערוץ 24 בנוכחות האמנים: אברהם טל, אבי סינוראני, גולן אזולאי ורובי לוי והבשלנית אביבה פיבקו שהכינה לביבות עם בעלת הבית. התוכנית נשאה אופי של חאפלה מזרחית עליזה והצליחה להלהיב את הקהל הניר עציוני שהוזמן לקחת בה חלק (אף שאין זה הרפרטואר המועדף עלינו בדרך כלל...).

תשואת לא רבה ושפצ רצון טוב הורצפו על ידי המשק בימי החנוכה האחרונים והם הוזמנו לצפות באופעים ולהשתתף במיליוני חניס אין כסף (כפי שמדוע בהרחבה בתוך העלון). מצולמ לא היתה לידינו חופשת חנוכה עשירה בתכניות כמו לו. אין פלא, שבסיום החופש הראשוני הילדים צויקים וכמי שנקוקים לצוד כמה ימי חופשה.

משפחת שער, שנאלצה לקיים את שבת בר המצוה של אודאל בקיבוץ לביא, ערכה קידוש לחברים בשבת שלאחריה. אודאל עלה לתורה גם בניר עציון וזכה, שוב, למטר סוכריות. מה שבטוח הוא, שאת הבר מצוה הזו לא ישכחו אף פעם! (לאחר השריפה לפני 12 שנה מי שזכתה לבת מצוה כפולה היתה עירית דר ועובדה שזוכרים זאת עד היום...)

במוצאי השבת שלאחר חנוכה התקיימה במועדון החדש לחבר מסיבה במקום מסיבת חנוכה המתוכננת והתבטלה בשבוע שלפני כן. אף שליבנו עם משפחות הנספים באסון ועם שכנינו וידידינו מימין אורד ועין הוד שנפגעו בשריפה, יכולנו להודות בערב זה על מזלנו הטוב והנס שקרה לנו. המסיבה, שהוקדשה לאירועי השריפה כללה גם מצגת שהכין מנחם יעקבי, חוויות וסיפורים אישיים, שירה בציבור בלוויית אקורדיון וכיבוד עשיר. יישר כוח לועדת תרבות המתחדשת!

השבועות שלאחר מכן התקיימו פגישות עבודה עם אנשי חול כדי לאמוד את הנזקים ולהחון דרכים לשיקום המשק. אורחים רמי דרז שיקרו באזור וביניהם שר האוצר ושר התחבורה ביקרו גם בניר עציון. צוותת התחבורה כרמליים קיימה כנס במלון לכל אתרי התחבורה שנפגעו מהשריפה כדי לאפשר דרכים לשיקום ולקידום צנף התחבורה באזור.

בשיחה פנימית שאליה הוזמנו חברות חברים שמילאו תפקידים כימי השריפה הובעה הערכה רבה לתפקוד חברי המשק ובעלי התפקידים. כמו כן הוקדשה השיחה לאיתור קשיים וכשלים והוחלט על דרכים להערכות משופרת לקראת העתיד.

לפני שבוע התקיים ערב סיכום לעבודת צוותי צח"י (צוות חידוש ישובי) בכל ישובי חוף הכרמל במרכז מיר"ב. גרשון טל הציג בפני הנוכחים את האירוע בניר עציון כשהוא מגובה במצגת תמונות של מאיר שהמחישו את גודל הדרמה והסכנה שריחפה על ישובי האזור. בישיבה זו הוחלט לדענן מחדש את הנהלים לצוותי צח"י בישובים תוך הפקת לקחים מהאירוע האחרון.

ולדי "בית ביאנקה" ו"בית נעם" מימין אורד וכן משפחות של צומדי המוסד שבתיהם נפגעו מתאכסנים מאז השריפה בבית המלון שלנו ואנו מקדמים אותם בהרכה. ציוד רב של בלדים, 3 ציודים וכלים המיועד אליהם הציג לניר עציון ואוחסן עבורם מתחת לאולם הספורט. חלק מהציוד הוצדף מוצמד מימין אלה למכירה במחיר שקל לפרט, ומאחרת מימין אורד. משכית, רכזת האניס, והאננות פנו לחברי המשק בהקפה לתרומה עבור משפחות אלה, שילדיהן לומדים באניס ובבית הספר שלנו ואיבדו ואספו סכום כסף נאה.

תושבי עין הוד ובית אורן בילו בשבת שעברה סוף שבוע מלא בהפתעות באילת במימון נדבן רחב לב. גם אנו לא קופחנו ואי"ה נצא לשלושה ימי בופש משלנו באילת בימים ראשון- שלישי במהלך חודש ינואר. כצפוי, היענות הציבור להזמנה זו רבה ביותר וכחמישה אוטובוסים יהיו ב"שיירה הפונה אילתה". שיהיה לנו בכיף!

בית נייר עציון מודה

לכל מי שהיה צימנו ברצעים קשים,
לכל מי שצלה, טרחה, חשבה, יוצר, חילק,
פתח שעריו.
ונתן לנו הרצאה שאנחנו לא אלה.

תודה!

אש בכרמל 2010

שלמה שדה
ואחר האש

"אם יהיה השנים האלה טל ומטר"
דברתי כה, אבי,
וצמאון שלח ביערות בית-און.
האזונים פמשי-רעות
עלי שירי השמן.
זכרון-רק דהוי
ילאט הצל באפרים.
ואבלו נאות הרעים
ויבש ראש הכרמל

ובטדס ארפא למזבת הקרוס
והנה אש ממעון ומעשה בכרמל
לוהבת שמי עין-הוד מאדמים.
חרכ לרגליה יתלד
כברק מצודותיה
ונאסף שמחה וגיל מז-הכרמל

ותפל אש, אבי,
ותאכל
את-העצים ואת-האבנים ואת-העפר
ואת-המים לחכה
הרתיחה
התיכה
מישרים אהבה
משכני ונרצח, אלי עד נרצח
פי אין מעצור, ואין להושיע,
נרמו מקורצתם כקטף פרחי
אביב קלוי באש גרש כרמל

ואותר אנכי לבדי
לא אוכל שאות פני
פי איך תעלה מים, אבי,
עב קטנה ככה איש,
ותנער איננו אתי
רק רכב אש

...
ואחר האש קול:
אכל ושתה
אסר ודר
פי קול המון הנשים
אשר אחר לבוא.

